

An Ni Bảo Bối (ANNI BẢO BỐI)

HOA BÊN BỜ

Lời tác giả

Những lúc rỗi rãi, tôi thường đến hiệu sách. Cũng tại đây, đôi khi tôi nghe thấy người ta nhắc đến tên tôi. Họ đang tìm sách của tôi.

Đứng ngay bên cạnh anh. Rất gần. Nhìn thấy khuôn mặt và những cảm xúc trên đó, ngửi thấy mùi của anh. Người con gái viết sách đã đứng bên cạnh. Khoảng cách giữa hai người chỉ là 10cm. Đó là một cô gái mặc chiếc quần bò cũ, tóc tai rối bời, không son phấn. Nhưng anh vẫn không hay biết. Cảm giác đó khiến tôi mê mẩn. Tôi đang trong bóng tối. Anh ở ngoài sáng. Giữa chúng tôi có một bầu tâm sự thâm kín.

Rồi tôi viết cuốn tiểu thuyết dài hơi đầu tiên ở Thượng Hải. Còn nhớ chủ đề liên quan đến một cuộc tâm tình. Hình như trong một chuyến lữ hành, trên máy bay, trên tàu thủy hoặc với bạn đồng hành trong cùng một phòng trọ. Biết được thời gian chỉ nhiều nhận như thế, sau khi chia tay có lẽ sẽ không gặp nhau. Thế là lại tâm tình trong bóng tối.

Tháo chiếc mặt nạ. Mở rộng tấm lòng.

Có vậy, cuộc tâm sự mới có thể bắt đầu.

Mỗi ngày sáng tác mười tiếng đồng hồ. Cũng có khi chỉ năm tiếng. Viết từ đêm tới mờ sáng. Rồi áp mình lên cửa sổ hút thuốc, nhìn bầu trời xanh thẳm mênh mông. Có người nói: Thời gian ban ngày luôn có hạn, chỉ có bóng đêm là rộng rãi vô bờ. Vô số đêm tối của tôi là cứ viết lách trong căn phòng trống trơn. Không biết những người khác đang làm gì. Nhưng tôi tin rằng luôn có một số người cũng thức như tôi. Không tài nào ngủ được. Tôi luôn đòi hỏi mình trở thành một kẻ kể chuyện với tấm lòng thông cảm.

Gặp một số người mang nỗi đau không thể bày tỏ. Cuộc sống mờ mịt của họ. Nỗi đau không tìm được lối thoát, Tôi tin đằng sau đều ẩn chứa một lý do lớn rất chân thực. Tìm ra nguyên nhân giấu mặt sau nỗi đau. Chúng là cốt lõi của tinh thần. Tôi sẽ trình bày, nhưng không đưa ra lời phán đoán. Sự vật nào có khiếm khuyết mới trở nên toàn mỹ. Đó là quan niệm thẩm mỹ của tôi.

Suốt một thời gian dài chìm đắm trong câu chuyện sáng tác này. Nhưng đã quen viết các tiểu thuyết loại vừa ngắn gọn khúc chiết, tôi đâm ra nghi ngờ khôn nguôi cái kết cấu của tiểu thuyết dài hơi. Nhưng cùng với các nhân vật không ngừng xuất hiện và những chuyện xảy ra giữa họ, tôi lại nhìn thấy ánh sáng.

Ánh sáng biến mất và đã qua. Nó giống như một con sông lớn, bình lặng và lao nhanh. Chúng ta đắm đắm về bờ bên kia. Chờ đợi bơi qua. Rồi nhìn thấy đóa hoa bên bờ. Đó là cảm giác trống rỗng to lớn, không chế cả những nghi ngờ về cuộc đời.

Tôi tin một nhà văn nào cũng cần phải giữ được cảm giác trống rỗng sâu thẳm trong linh hồn. Có vậy họ mới có thể làm tốt công việc gian khổ.

Những người hay kêu la, dương dương tự đắc sẽ không làm nổi điều gì. Họ sẽ bị chính mình đào thải vì những mục đích riêng tư.

Sau khi sáng tác, tôi đi du lịch xa một lần. Lúc đó có rất nhiều người chửi bới tôi ở mọi nơi, mọi chỗ, mọi tâm trạng. Một số báo chí đăng tải các tấm hình mờ mịt do phóng viên chụp trộm. Cuộc sống tôi bị khuấy rầy.

Trên đỉnh núi cao xa xôi, dõi mắt lên bầu trời lúc 11 giờ đêm. Ất hẳn bầu trời Thượng Hải đã đầy ánh sao, nhưng ở đây chỉ có ánh tà dương bàng lảng. Nếu đổi được vị trí cho nhau, phong cảnh ngắm được sẽ khác hẳn.

Tháng Bảy, quyết định tạm thời rời xa Thượng Hải, tới Bắc Kinh sinh sống một thời gian. Làm các công việc phim ảnh, xuất bản, biên tập. Việc sáng tác tiểu thuyết phải đợi tới thời điểm thích hợp mới có thể bắt đầu lại.

Muốn có nguồn cảm hứng mới, phải không ngừng trải nghiệm.

Tôi tôn trọng việc sáng tác của mình. Nó tiêu hao thời gian và sức lực. Cái giá nó phải trả.

Mười năm trước, mỗi ngày trước khi đi ngủ, tôi đều phải đọc một cuốn sách mà tôi rất yêu thích. Đó là tiểu thuyết của một nhà thơ nữ, rất ế ẩm ở hiệu sách mặc dù đã hạ giá. Nhưng nó đã bầu bạn với tôi suốt mọi chặng đường phiêu bạt.

Mười năm sau, rất nhiều người viết email cho tôi, nói rằng, trước khi đi ngủ, họ đều đọc tiểu thuyết của tôi, cảm thấy được an ủi và chìm vào giấc ngủ.

Nhà thơ đó đã biến mất, nhưng tôi vẫn tiếp tục.

An Ni Bảo Bồi

Thượng Hải, tháng 7 năm 2001

Hoa bên bờ

Phần A - Chương 1

Cô nói, Tôi là một con chim đầy cảnh giác, không dễ dụ lại.

Vì thế cứ bay mãi.

Tôi luôn cho rằng mình đã quen với thời gian đã trôi và những chuyện cũ. Bất kể ở đâu, gặp phải ai và kết thúc bằng cách nào.

Tôi là Kiều. Mùa xuân năm đó, tôi ở Thượng Hải.

Hằng ngày viết lách ở nhà, và các mục chuyên đề cho vô số tờ tạp chí. Để mỗi một từ ngữ nảy sinh giá trị phản ánh tinh thần và vật chất. Đó là kỹ năng mưu sinh duy nhất của tôi. Thu nhập tuy không ổn định nhưng có thể duy trì sự sống.

Cách sống như vậy trong con mắt mọi người có lẽ hơi tùy tiện và thiếu cảm giác an toàn. Nhưng đối với một cô gái đã nhiều năm không có việc làm ổn định và không muốn xuất hiện trong đám đông cũng giống loài cá ẩn mình dưới đáy biển. Có con ẩn dưới mấy trăm mét, có con ẩn tới mấy nghìn mét, nóng lạnh tự biết, chỉ vậy mà thôi.

Tôi là một đứa con gái thích tự do, ưa nhàn rỗi. Nói một cách khác, tôi là một con người ích kỷ. Cái được gọi là “tiêu chuẩn của sự ích kỷ” là chỉ

sống theo cách của mình. Buông thả thói quen xấu của mình như ngủ nướng, kiếm con say trong những quán bar gần nhà. Yếu ớt chìm đắm trong khói thuốc lá và chông chênh với hư vô. Thần kinh mệt mỏi và ăn vận lười biếng. Thường xuyên ngồi phệt xuống đất, cười phá lên. Cũng có lúc quá nhạy cảm, do vậy cảm thấy quá khác biệt với nhiều mối quan hệ. Nhưng cũng không quá chấp nhận với mọi người và công việc xung quanh. Không chấp nhận không có nghĩa là khoan dung. Chẳng thà rằng trong phần lớn thời gian, tôi không hề có hứng thú với mọi chuyện. Mơ màng với tất cả những thứ mà tôi không quan tâm hoặc coi trọng. Không chịu trả giá. Có nhu cầu hưởng thụ đơn độc.

Có lẽ tất cả đặc tính này đã quyết định nên việc tôi chỉ có thể lựa chọn viết văn. Tôi thích nó có thể giúp tôi lựa chọn những cách thích hợp chạy trốn hiện thực ồn ào, huyên náo. Tuy cũng cảm giác rằng chỉ có những người bị mắc bệnh trầm cảm dày vò kéo dài mới làm công việc đó.

Tháng tư ở Thượng Hải tiết trời vẫn lạnh, nhưng vẫn cảm nhận được mùa xuân dần tới.

Có lúc vào một buổi chiều đột nhiên có tâm trạng. Ngồi xe buýt đi ngắm cảnh mùa xuân thành phố. Ngồi ở hàng ghế cuối cùng, đặt chân vào chỗ dễ chịu nhất. Khi chiếc xe chậm chạp đi vào con đường đang bị ách tắc giao thông do sửa chữa, tôi có thể nhìn tận ngắm nghía ánh xuân ngoài cửa sổ và các cô gái xinh đẹp. Buổi chiều yên bình. Những tòa nhà cổ theo kiến trúc phương Tây. Cái sân phơi đầy quần áo. Một góc ban công hé nở chùm tường vi màu phấn hồng. Lá cây ngô đồng xanh biếc cứ lấp lánh nắng. Cậu thanh niên Pháp đẹp trai bên đường cười tí mắt dưới ánh mặt trời, nét mặt mơ màng và chân thành.

Niềm vui của tôi chỉ là những thứ rất vụn vặt. Cũng giống như tên một ban nhạc Nhật Bản từng yêu thích trước đây - Điều nhỏ bé (Little Thing).

Những chi tiết nhỏ nhất là nguyên nhân tạo nên hạnh phúc. Thích cuộc sống đơn giản. Làm những việc mà mình thích. Sống trong thành phố mà mình yêu. Tốt nhất vẫn có thể gặp được thời tiết mà mình muốn, những người đàn ông và phụ nữ mà mình thích. Chỉ cần cam tâm tình nguyện, việc gì cũng có thể trở nên đơn giản. Không cần bất kỳ lý do phức tạp nào. Đây là nguyên tắc sống mà tôi tin tưởng.

Buổi chiều Tiểu Chí xuất hiện là một ngày trời quang mây tạnh. Cái lạnh của mùa xuân Thượng Hải thường kéo dài rất lâu. Đôi khi cũng đủ khiến người ta mất đi niềm hy vọng tốt đẹp vào cuộc sống. Nhưng ánh mặt trời hôm đó rất đẹp. Ánh nắng màu vàng kim như xuyên qua lồng ngực, vuốt ve tới tận trái tim cứng cõi. Như được sinh ra lần nữa.

Tiểu Chí nói, Chúng mình đi mua DVD thôi. Ánh sáng tươi tắn lấp lánh trên mái tóc cô. Tóc cô rối bời, qua quýt, nom rõ hoe vàng, giống hệt một mớ rong biển phơi khô mềm oặt. Một cô gái không chút son phấn, mặc một chiếc áo khoác bông màu xám đen. Bên trong là chiếc áo phông dày màu đen, cổ tay đeo một sợi dây đỏ. Cô mặc rất ít. Thường quen nhô bờ vai ra

dáng hiu hắt. Lúc cười, ánh mắt và khoé miệng có đường cong tuyệt đẹp. Gương mặt tươi trẻ bình thản như toát ra mùi hương thoang thoảng như cỏ hun vậy.

Tôi hỏi, Cậu thích loại phim gì?

Nhiều lắm. Không nhớ rõ. Mình không lựa chọn thích hay không thích.

Diễn viên thì có Jeremy Irons. Mình thích nhất ánh mắt anh ta, giống câu chuyện trong Kinh Thánh.

Nghĩa là sao?

Bí ẩn. Ướt át.

Gần đây hình như anh ta có phim mới, đúng không?

Ừ nhỉ, “Kafka”. Đi tìm thôi.

Chẳng bắt ngờ khi tôi và cô có chung sở thích, tuy Jeremy Irons thoát nhìn chẳng khác nào một gã đàn ông cô quạnh. Có gương mặt gầy, hẹp đặc trưng như của người Anh, hai nếp nhăn dài, sâu hoắm bên cánh mũi, kéo thẳng tới tận khoé miệng. Theo sách xem tướng của phương Đông, nếp nhăn đó tượng trưng cho những thống khổ bị đè nén.

Tư liệu tìm được trên mạng cho biết, thoát tiên anh ôm mộng làm bác sĩ thú y, sau đó đọc được rất nhiều sách sân khấu và cho rằng sân khấu mới phù hợp. Rồi anh tới Bristol, gia nhập nhà hát Old Vic, cùng biểu diễn với Peter Otoole. Năm 1971, anh đến London, đầu tiên biểu diễn trên hè phố. Tiếp đó cống hiến nghệ thuật trên sân khấu và trên màn bạc. Thời kỳ cuối thập niên 70, anh bắt đầu nổi danh.

Thành phố mưa giăng giăng, quanh năm không thấy ánh mặt trời. Mỗi góc cây đều sinh ra vô số những cây nấm mốc ẩm ướt. Anh đơn độc, chán chường rảo bước trong màn đêm. Một vẻ đẹp bệnh hoạn. Móng tay tĩa dài, sắc mặt trắng bệch. Trong các phim anh đóng vai chính, phần lớn đều dễ rơi vào tình yêu quái lạ. Anh thích đóng vai người ở, tuy tư thế nho nhã nhưng vẫn thường thất bại thảm hại. Tình dục của anh như nước trào trong đêm tối, hung dữ mù quáng, nhưng không bền lâu. Chỉ là nỗi tuyệt vọng không tên, từng sợi, từng giọt toả ra đầu ngón tay anh, từ mái tóc, từ làn da anh. Thấm vào thỉnh không, tan dần trong thời gian.

Chúng tôi sưu tầm tất cả các phim của anh. Ngài Bươm bướm, Vết thương tình yêu, Sự xoay chuyển của số mệnh, Cái hộp Trung Quốc... Rồi trong căn phòng trọ của tôi, chúng tôi vừa uống rượu Whisky pha đá vừa xem phim tới canh khuya.

Ất rằng đám phụ nữ mê anh còn rất nhiều. Những phụ nữ đang u uất chỉ cần bắt gặp ánh mắt anh sẽ thấy thoải mái tức thì. Giống như trong một căn phòng tắm tối. Đó không phải là cái tối đến bung mắt của người mù. Nó là bóng tối u ám. An toàn và cẩn thận thu thập lại dự vọng của mình. Có lẽ đây chính là điều khác biệt. Nhiều hơn chút nữa sẽ biến thành nỗi khiếp sợ. Ít đi một chút sẽ mất đi tính bí ẩn. Tôi nghĩ cả tôi và Tiểu Chí là lũ con gái khó không chế chính mình.

Ở Thượng Hải, tôi không quen nhiều cô gái thú vị. Phạm vi cuộc sống của tôi rất hạn hẹp. Về cơ bản chỉ là khu vực quanh nơi tôi ở trọ, bao gồm cả

tiệm bar, rạp chiếu phim, tiệm ăn Tứ Xuyên, siêu thị hai mươi bốn giờ, tiệm hoa, tiệm băng đĩa... Không biết giữa người với người có cần những mối tiếp xúc mật thiết, như những kẻ luôn ở bên nhau dù chẳng có việc gì. Có lẽ họ là những kẻ rất sợ cô đơn. Cần nhận biết được hơi ấm của da thịt nhau và bầu không khí bao quanh. Như vậy có thể không cần phải đối diện với lỗ hổng của trái tim. Nhưng tôi thấy, bạn bè cũng cần phải chia loại và căn cứ vào nhu cầu của nhau để lựa chọn phương thức thích hợp. Chẳng hạn có loại bạn chuyên để tâm sự, ta không nên tới kiếm họ vay tiền. Có loại bạn chỉ có thể làm tình, ta phải phân tách rõ khoảng cách giữa linh hồn và thể xác. Để làm tổn thương tới người khác và cho chính mình luôn là dạng người không rõ ràng đường biên phân cách đó.

Đi tham dự vài cuộc party. Địa điểm phần lớn đều được chọn ở các khách sạn năm sao. Nữ chủ nhân thường có một chức phận thời thượng nào đó, rồi kéo theo một doanh nghiệp lớn giúp đỡ. Người đến dự phải đưa danh thiếp. Có thể thấy rõ những hoạt động kiểu này luôn ẩn chứa các nhân tố danh và lợi. Một căn phòng đầy áp nam thanh nữ tú quần áo bóng bẩy, khoác đủ thân phận nhân sĩ các giới như tiền tệ, quảng cáo, xuất bản, viễn thông, mậu dịch... Trong đại sảnh rộng 200 mét vuông, các nhân viên phục vụ trong trang phục trắng muốt không ngớt bung tới bung lui những khay rượu đầy ắp. Dàn nhạc sống được mời tới trình diễn, còn có MC lên khuấy động phong trào. Rất nhiều người vỗ tay, ôm nhau và hôn nhau. Một khoảnh khắc nào đó bạn sẽ vụt loé một ảo giác như thể mình xuất hiện trong một cảnh phim quá hoàn hảo.

Tôi ngưỡng mộ các cô gái tiêu biểu cho phong trào Tây hoá Thượng Hải. Tiếng Anh lưu loát, ánh mắt trong trẻo. Nhìn thấy rõ tương lai của chính mình và người đáng để cười đáp lại. Đó là những người đẹp thân hình cao ráo, hào quang lấp lánh, mặc áo dài Thượng Hải bằng tơ tằm và cộc tay trong cả những ngày đông giá rét, trên vai chỉ hờ hững khoác một tấm khăn lông cừu Nga thuần chủng, luôn di đôi xăng đan mỏng mảnh cao ngất. Làn da trắng hơn tuyết, ăn nói dịu dàng. Trang điểm tinh tế và nụ cười duyên dáng không gì tấn công nổi.

Xuất thân dễ chịu, có lẽ suốt ngày họ chỉ ra vào các siêu thị cao cấp và những toà nhà cao ốc chọc trời. Hoặc cũng có thể ngày ngủ, đêm tỉnh, tới tối điên cuồng tìm lạc thú trong các quán bar và sàn nhảy. Họ thực sự là những cô gái thời thượng, hưởng thụ cuộc sống vật chất không chút do dự. Tuy có lúc rõ ràng không biết làm gì, gương mặt càng nhiều dục vọng nom càng yếu ớt.

Số còn lại chính là đám vô công rồi nghề, luôn đứng một bên hút thuốc, uống rượu hoặc đàn thối. Phần lớn đều là những người đàn ông tự tìm kiếm thú vui, không có cảm giác ô nhục vì cô độc. Ngồi một lúc, rồi trĩu nặng rút lui.

Tôi và đám đàn ông này cùng thuộc một loại. Thích tự mình cầm ly rượu, nhặt một món đồ ngọt hạnh nhân, rồi tìm một góc khuất, ngã vào chiếc ghế bành bên cạnh không có người ngồi, hăm hờ ăn. Phát huy niềm hưng phấn không phải là sở trường của tôi, Lửa nhiệt trong tôi cháy rất chậm. Tình

cảm cần có cảm giác an toàn rất lớn mới có thể phát triển sung mãn. Vì thế trước mặt người lạ, tôi rất dễ bị mù mắt.

Tôi nghĩ đó không phải là cần thận. Tôi rất hiếm có hứng thú với người khác. Không có dự vọng chỉ có thể nói rằng tôi liệt mất cảm giác.

Căn phòng trọ trước kia của tôi là nơi tập trung các nhà tư bản ở khu vực phía Tây. Giờ đây đã hết được yêu thích. Cây ngô đồng Pháp cao to, lá rụng đầy. Toà lầu kiểu Tây chớp nhộng màu đỏ. Những ô vuông cửa sổ đưa ra tinh tế với những tấm rèm vải dày sẫm màu. Lan can sắt trên ban công loang lổ, mảnh vườn ngập cỏ. Đường vắng tanh. Đây là một con phố bị văn hóa thực dân dọn sạch. Nó rất phù hợp với cảm giác phiêu bạt của tôi. Mất quê hương.

Trên đường thường gặp một cô gái cô đơn dắt một chú chó xồm. Mũi son đỏ thắm, tất giấy mỏng giày cao gót, cứ ba giờ chiều hàng ngày nhất định phải đi tản bộ. Ở đây có rất nhiều thương gia giàu có mua nhà cho các cô gái trẻ xinh đẹp.

Khu tập thể cũ kỹ nhưng tiền trọ hàng tháng vẫn đắt vô cùng.

Tường hành lang bị tróc sạch. Nhan nhản toàn thứ rách rưới của hàng xóm: chổi lau nhà và quần áo ẩm, những chậu cây cảnh héo quắt, nhôm đồng sắt vụn. Không khí đặc một mùi cũ kỹ phúi bụi.

Xuyên qua hành lang chật hẹp, mở cửa. Sàn được ghép lại bởi những miếng gỗ nâu. Tường và trần nhà đều dùng loại giấy dán tường quá lỗi mốt. Những hình hoa vụn vàng thắm và đỏ lừ không còn ánh lên vẻ rực rỡ bởi thời gian lấp phủ. Chiếc giường đôi bằng gỗ, tủ có ngăn kéo. Tấm gương dài trên tủ quần áo đã mờ mịt. Ánh nắng rọi vào qua lớp kính cửa sổ, như thể một luồng không khí chìm đắm đang di chuyển trong căn phòng tĩnh mịch. Diện tích rất nhỏ, đơn giản sạch sẽ. Gạch men trắng trong phòng vệ sinh đã ngả sang màu vàng nhạt. Trên bồn tắm có đặt một chậu xương rồng xanh, có lẽ do người thợ trước để lại.

Khi giao chìa khóa, chủ nhà hỏi tôi liệu có ở lâu không. Tự nhiên lại trả lời rất khẳng định. Tuy tần suất thuê nhà ở Thượng Hải là cứ ba tháng thay một địa điểm. Tôi dọn vào gồm chăn, quần áo, hơn mười lọ nước hoa, một chiếc máy tính xách tay, một tấm hình đen trắng có khung gỗ. Trên tấm hình là tôi năm 12 tuổi, nụ cười khoe răng trắng. Ngây thơ, trong sáng. Tôi không hy vọng tóm lại được thời gian nhưng có thể giữ lại một phần sáng nơi sâu thẳm của tính người. Tự cho rằng thế là đúng.

Hoa bên bờ

Chương 2

Trước khi gặp Tiểu Chí, tôi vẫn đang viết. Đóng cửa không chịu ra khỏi nhà, chỉ gọi điện thoại tới những nơi chịu giao đồ như cửa hàng Pizza, tiệm

gà rán, tiệm cơm Tứ Xuyên, giải quyết ngày ba bữa cùng ăn khuya. Bạn bè tôi rất ít, cũng rất hiếm nảy nở tình yêu với đàn ông. Trong thời gian ngắn muốn kiếm đủ tiền đi Ấn Độ và Lào. Viết một câu chuyện. Làm một bộ phim. Lý tưởng lâu dài là có thể đột nhiên biến mất vào một ngày nào đó. Khoảnh khắc ngắn ngủi, sự vĩnh hằng dài lâu.

Có lúc, tôi chả làm gì. Đó luôn là khi đau khổ vì không viết ra nổi một chữ, hoặc là đầu óc rối bời do vừa nhận được nhuận bút.

Ngủ dậy lúc mười một giờ trưa. Trước tiên tới một quán cà phê gần nhà để nhâm nháp, rồi đi sưu tập băng đĩa lậu trong các tiệm băng hình. Hoặc chỉ đi đi lại lại trên đường phố ô nhiễm. Giống như một kẻ vô công rồi nghề, ra sức lờ lờ để giết thời gian.

Thích phim nhưng đã rất lâu không tới rạp. Thuônhr, xem phim vẫn được coi là cách giải trí nhàn tản khá thời thượng. Thường cùng bạn học trốn tiết chiều, đi xem phim nước ngoài trong rạp chiếu nhỏ. Trong ký ức, đó là toà nhà màu trắng khuất nẻo và tối tăm. Phòng chiếu rất nhỏ, tường sơn màu xanh thẫm, trên tường có dấu nước mưa đã ố vàng. Đèn trên tường rục rĩ nhưng thô tục. Luôn có mùi ẩm mốc. Nhưng suốt cả buổi chiều, nó luôn chiếu liên bốn, năm bộ phim, có thể xem được một số phim mới nhất của Nhật Bản và Âu Mỹ. Đương nhiên cũng có những bộ phim đen trắng rất xưa.

Tôi rất thích những khuôn hình và lời thoại đẹp đến kỳ dị trong phim. Chúng khiến tôi cảm thấy mình là người có quá nhiều điều không hài lòng với hiện thực. Thế là cầm cốc to Coca và bịch bắp rang bơ đắm mình trong rạp. Chiếu phim gì, chiếu ở đâu và chiếu bao lâu đối với tôi đã không còn quan trọng nữa. Bởi vì khi tan rạp, tôi luôn ngủ thiếp đi trong bóng tối với cảm giác ngượng ngùng.

Quán bar thường lui tới ở gần nhà. Chủ quán là một người đàn ông trung niên có thân phận không rõ ràng, lớn hơn tôi mười một tuổi. Bảy năm trước, anh từ Anh Quốc trở về Thượng Hải.

Anh tên Sâm. Quán bar có tên tiếng Anh là Blue. Bên trong không chút phần nộ hoặc chán chường. Quá sạch sẽ. Là sự đạm bạc sau nỗi tang thương. Cái quầy bar bằng gỗ do Sâm đích thân làm lấy và sơn quét. Anh còn tự làm đèn lồng dán giấy trắng và khăn trải bàn màu vàng sữa bằng vải gai. Rất thích Liên mã thầy, luôn nuôi chúng bằng nước sạch đựng trong bình thủy tinh. Loại hoa trắng chúm chím đó chẳng có hương thơm và héo rất nhanh.

Sâm thường mặc áo sơ mi trắng vải bông đứng sau quầy bar, vừa nhiệt tình chào hỏi khách khứa, vừa thoăn thoắt lau sạch các ly tách. Anh nghe chuyện của rất nhiều người nhưng chưa từng tiết lộ quá khứ của mình.

Chỉ bật ca kịch Italy. Nhẹ tới mức chỉ cần gây một khúc âm thanh như vậy, giọng ca rạng ngời và da diết ở nơi mờ ảo sẽ lay động như sóng nước. Trên một mặt tường là một bể cá nhiệt đới. Đôi khi anh giới thiệu rượu Whisky, rượu Brandy, rượu nho xách tay sau chuyến du lịch châu Âu trở về. Phần lớn đều đến từ một số thị trấn xa xôi có phong cảnh tuyệt đẹp, do nông dân

nơi đó tự làm.

Kinh doanh của quán thường bắt đầu đông đúc từ mười một giờ đêm.

Không khí trong quán ấm sục bởi thuốc lá, rượu và hơi nóng. Tôi thường gọi một ly Whisky pha đá, ngắm nghía những chú cá tí tẹo xinh đẹp trong bể. Rồi thò tay, áp lên thành bể, huýt sáo cho chúng nghe. Đa số thời gian, tôi thường trèo lên những chiếc ghế đầu cao ngất ngưỡng trước quầy, uống rượu không ngừng, rồi ngồi ngủ lơ mơ.

Trời rạng sáng mới từ quán bar về nhà. Nếu mắt ngủ sẽ lên mạng tâm tình. Đó là việc rất thú vị. Giấu thân phận và gương mặt, nấp sau những cái tên giả, trò chuyện với một người xa lạ. Có thể bắt đầu nói chuyện và bỏ đi bất cứ lúc nào. Xuất hiện và biến mất tùy hứng. Nơi đó có thể đồng thời hứng chí phát triển sáu cuộc tình, hoặc nhiều hơn. Để rồi khi chán ngán ngay cả từ “Tạm biệt” cũng cất sạch. Không để lại hậu quả. Đó là nơi rất dễ nảy sinh những ngờ vực về sự chân thành và lời hứa.

Tôi tìm kiếm những đối tượng trò chuyện thoải mái, thú vị, thông minh.

Nếu đàn ông càng tốt. Tuy nhiên trên mạng, giới tính có thể là vấn đề được giản lược, không quá chấp nhất. Có thể gặp được những người thú vị nhưng không thể yêu được. Một lần trò chuyện, có người giới thiệu cho tôi một trang web. Sau khi mở ra, một tấm bản đồ địa lý bay vèo xuống. Trên đó, mỗi người đều có thể tìm thấy điểm đánh dấu nơi mình đang ở. Người đó nói, Tôi đã tìm được nơi ở của tôi rồi, đến lượt cô. Nhìn ngôi sao màu xanh xinh đẹp chuyển động cô độc và chậm chạp, tôi chợt nghĩ, hông biết người kia tìm được trang web kỳ lạ này bằng cách nào.

Anh ta kể với tôi là người Bắc Kinh, hai mươi tám tuổi, làm giám đốc công ty quảng cáo. Tôi không muốn kiểm chứng độ chân thực của những thông tin này. Thú vui của tôi là tự thêu dệt đặc điểm những người đàn ông mà tôi thích. Vì thế lúc gõ trên bàn phím, tôi vừa nghe Tori Amos, vừa tưởng tượng khuôn mặt tuần tú đẹp trai của anh ta. Tưởng tượng như vậy khiến người ta thoải mái. Lại không phải trả tiền.

Rồi anh ta biến mất y hệt như nick name của anh ta vậy. Sam. Một quả pháo bắn thẳng lên trời xanh.

Đầu tháng tư, tôi gặp Tiểu Chí trên mạng.

Cô không giấu giếm mình, vừa lên mạng đã phơi hết mọi thứ chân thực.

Chúng đều được kiểm chứng sau này. Cô nói tốt nghiệp khoa Triết trường Đại học Phục Đán, từ tháng ba tới tháng sáu đã đổi việc tới bốn công ty viễn thông, từng đóng vai nữ chính trong kịch nói, làm thơ, tham gia công việc sản xuất phim độc lập, còn sáng tác nhạc, thu album... Nhưng giờ đây cô chẳng làm gì cả, chỉ bán cà phê trong tiệm cà phê. Lời mở đầu của cô đầy ắp màu sắc truyền kỳ.

Nhưng vào mùa xuân hàng năm, thành phố này không hề xảy ra bất cứ kỳ tích nào. Đường phố vẫn ô nhiễm. Người qua lại vẫn vội vã. Trong không gian chỉ nặng mùi thơm vật chất.

Tôi nói với cô. Có lúc mình tưởng tượng bộ phim của mình. Tưởng tượng trong phim có một cô gái xuất hiện cùng một bầy chim. Khoé mắt cô gái có

nốt ruồi hạt lệ màu nâu, trông mắt xanh thắm như nước sâu đáy biển. Mỗi lần cô xuất hiện đều có một đàn chim bay lượn xung quanh. Dù trong ga tàu điện ngầm đèn đóm sáng choang, nơi công ty bách hoá, trong quán cà phê lúc đêm khuya, trong căn phòng cũ kỹ bên phải cổng nhà kho, chốn bụi bặm trên lầu cổ, nơi nghĩa địa lạnh lẽo... đàn chim đó vẫn bay quanh đầu cô, nghỉ ngơi trên người cô, tự do chui vào chỗ trái tim cô đang phập phồng. Mang theo âm thanh của gió lạnh. Nhưng không một ai bên cạnh có thể nhìn thấy.

Khi cô yêu một chàng trai, bầy chim nhanh nhẹn tản ra bốn phương, bay vòng vòng trên không trung. Lúc cô đau khổ, chúng trầm tư im bất trên các mái nhà hoặc cành cây. Chúng bay lên bay xuống, không cách nào tìm được. Tầm mắt của cô gái xuyên qua bầu trời của thành phố, rơi tõm trên cánh đồng hoang mênh mông.

Rồi một hôm cô chết. Bầy chim biến mất trong cái xác mục ruỗng của cô, rồi đột nhiên vút lại những đôi cánh đầy màu sắc đang chuyển động, bỏ cô ra đi.

Đôi cánh chim rung động trên không. Đó là một âm thanh kêu la, thê lương, đầy nỗi khiếp sợ. Một dạng di chuyển không xác định được chốn về. Bầy chim vẫn vũ trên người cô gái, nhưng tất cả mọi người đều không nhìn thấy. Rạp chiếu nhỏ của tôi và các rạp chiếu khác cũng không khác nhau quá nhiều. Có điều chỉ chiếu một bộ phim. Biên kịch, đạo diễn và diễn viên chính đều là tôi. Khán giả cũng chỉ có một. Hoặc là một người lạ hoặc là chính tôi.

Thời gian này, tôi thường bị mất ngủ, chỉ có thể xem băng đĩa lậu hoặc đọc truyện suốt đêm. Rồi tờ mờ sáng lại ngã vào cửa sổ hút thuốc. Bầu trời xanh thắm xa xa dần chuyển sang màu trắng. Cây anh đào gần đó đã phủ một lượt hoa trắng hồng. Biết hoa tàn nhanh nên lần nào tôi cũng ra sức ngắm chúng lâu hơn. Lúc đó thầm nghĩ nếu bên cạnh có người, đẹp như hoa anh đào, cùng ngắm sẽ rất đẹp. Trong màn đêm tối om có thể nghĩ thấy tiếng cánh hoa mềm mại bay trong gió.

Trong cuốn tiểu thuyết "Cây xuân trong xóm", thích nhất mấy từ "nghe tiếng gió reo". Vì nhân vật nam đó luôn đạp xe tới bờ biển trong đêm tối. Anh ngồi đó hút một điếu thuốc rồi trầm tư bỏ đi. Bên bờ biển, anh ngồi một mình trên thềm đá, mắt dõi ra biển cả xa xăm.

Sự cô đơn của con người nhiều khi rất khó diễn tả bằng lời.

Tôi kể với Tiểu Chí vừa xem xong bộ phim Hạnh phúc bên nhau của đạo diễn Vương Gia Vệ. Tình cảm của hai người đàn ông, vương vấn day dứt mãi không thôi. Cuối cùng không tìm nổi đối phương, không thể bắt đầu lại từ đầu. Tiếng khóc kìm nén của người đàn ông trong máy ghi âm bị gió thổi vung vãi cả. Hàng ngàn lời nói, biết bắt đầu từ đâu. Một số chi tiết quá bình thường, nửa đêm đi mua thuốc lá, nhảy múa trong bếp, ngắm bạn tình đang ngủ say... Cuối cùng vẫn cô đơn. Nhưng cảm động. Khi Lương Triều Vỹ một tay cầm thuốc, một tay cầm bình rượu, lái xe trên con đường tới

thác nước. Vì luôn cần một chút ấm áp. Ngại gì một chút dầu chỉ coi là kỷ niệm.

Nhớ tới một người bạn trước đây, trên tay có một vết sẹo do dùng kim hor qua lửa với rượu xấm lên da, viết tên cô gái đầu tiên anh yêu. Ba vết sẹo xấu xí sẽ đi theo anh suốt đời. Nhưng cô gái và tình yêu đã sớm rời bỏ anh. Vì thế tình cảm có khi chỉ là chuyện của một người. Chẳng liên quan tới bất kỳ ai. Yêu hoặc không yêu chỉ có thể tự mình ngắt bỏ. Vết thương là nỗi nhục do người khác đem lại, ảo giác do mình tự lao theo.

Vết thương đau đớn nhất luôn khó kể thành lời. Chỉ có thể tìm một góc tối giấu mình.

Vào các buổi sáng sớm, tôi lên mạng vừa hút thuốc vừa thảo luận với Tiểu Chí về những vấn đề này. Nhiều khi, tôi cảm thấy mình như tự nói một mình nhưng cũng chẳng sao. Cô ấy nghe tôi nói. Cách một khoảng cách hư ảo, chúng tôi không thể xác định được hai đứa cách nhau bao xa. Có lẽ đã từng lướt qua nhau trong tàu điện ngầm. Cũng có lẽ cả đời chưa từng nhìn thấy mặt nhau... Nhưng chúng tôi đang trò chuyện.

Đó là một cuộc tâm tình chân thật. Mọi ngôn từ đều tuôn chảy từ trái tim lạnh lẽo khuất nẻo.

Tiểu Chí nói, rất nhiều người nhìn ra tưởng không còn vết thương. Ai nấy đều nhớ bảo vệ mình thật tốt. Cẩn thận tìm kiếm sự cân bằng giữa cho và nhận, hy vọng người khác yêu mình, kiên trì sự tự do cá nhân, nồng nàn và giản dị khi yêu người khác. Cũng giống như bầy chim, lần lượt bay đi, rời xa cái thành phố vật chất và dục vọng này. Cũng giống như rất nhiều năm, chúng ta không còn nghe thấy tiếng chim râm ran đầu phố sầm uất nhất thành phố.

Tôi nói, Thế còn cậu?

Cô ấy đáp, Mình như một con chim, đầy cảnh giác, không dễ đậu lại. Do vậy cứ bay mãi khôn nguôi.

Hai tuần sau, chúng tôi quyết định gặp nhau.

Cuộc hò hẹn của hai cô gái.

Tôi tìm mãi không ra được lý do để không gặp mặt Tiểu Chí. Chúng tôi đều là người lớn, hướng hồ lại cùng giới. Không giống như lũ trẻ lười dưng không gian hư ảo trên mạng bày trò chơi tình cảm. Tiểu Chí nói, Cậu thích uống Espresso suýt đúp, đúng không? Mình ở quán Starbucks, làm các buổi chiều thứ hai, tư, sáu hàng tuần. Nếu cậu đồng ý, mình muốn tự tay pha cà phê cho cậu. Cậu có thể tới. Dưới khoé mắt trái của mình có một nốt ruồi hạt lệ màu nâu, mọc thẳng. Trên tai đeo bảy chiếc khuyên.

Tôi không thường tới quán cà phê. Mặc dầu có người bạn từng góp ý nên tới đó sáng tác.

Mang máy tính xách tay, vội vã đi xe buýt tới quán cà phê trong trung tâm thành phố khác nào đi làm. Ngửi mùi cà phê thơm, ngắm ánh nắng chan hoà nhảy nhót trên các ngón tay thoăn thoắt đánh trên bàn phím. Rồi chậm

một điều thuốc.

Quán cà phê ở Thượng Hải rất nhiều. Con người lớn vừa rộng vừa sạch sẽ, hai bên trồng kín cây ngô đồng cao to của Pháp. Mùa hè, ánh nắng xuyên qua đám lá xanh tươi tốt, đánh xuống đường những bóng sáng lấp loá. Mùa thu có vô số lá vàng rụng, như đám chim rũ cánh bay xa trong gió. Những quán cà phê xinh đẹp nằm ngay dưới bóng cây.

Khung cửa ra vào và khung cửa sổ đều màu đỏ, tường quét sơn trắng tinh. Mặt bàn tròn phủ tấm khăn dệt bông hình ô vuông trắng đỏ. Ghế gỗ. Đèn treo thấp. Ánh sáng đèn toả một màu vàng ấm đậm trong đêm. Nhưng ban ngày đã có ánh nắng mặt trời oà vào như nước nhờ phản chiếu từ tấm kính cửa sổ.

Phong cách tiệm nhỏ châu Âu ấm cúng, mộc mạc. Trên tường treo mấy tấm tranh khung gỗ tuyệt đẹp. Phần lớn đều là quảng cáo rượu và socola, màu sắc tươi tắn phối với những hàng chữ tiếng Anh khoa trương. Âm nhạc tuôn ra từ máy nghe đĩa là những ca khúc đồng quê đã bị thời gian xuê xoa hoặc là những ca khúc cổ hoài niệm, tràn đầy những tình cảm êm dịu, mộc mạc. Cậu thanh niên trẻ áo sơ mi trắng, thắt cà vạt đứng sau quầy bar. Máy cà phê và âu đựng hạt cà phê lấp loáng ánh sáng trong cảnh tranh tối tranh sáng. Trên chiếc tủ bếp phía sau bày đủ các loại rượu theo năm. Whisky, vang đỏ... Đó là loại dịch thể khiến người ta chìm đắm như tình dục. Rượu tinh khiết, ngọt ngào. Hơi thở của máu.

Quán cà phê cũng có bầu không khí nghiêm túc. Rất hợp bàn chuyện làm ăn hoặc ngồi tính chuyện yêu đương chân thành. Đệm ngồi bằng da mềm, cà phê rang cháy đặc biệt, trà và đồ ngọt càng tinh tế, có phục vụ điếm tâm sáng. Không khí ở đó phù hợp để chìm đắm, hoặc trò chuyện.

Tôi không thích đám bột bơ và bột quế rắc lên trên Capuchino, dù nó thịnh hành suốt một thời kỳ. Cà phê ngon nhất được uống là Espresso American gần khách sạn Boteman. Đó là một quán nhỏ hẹp chỉ chứa được vồn vện bốn người khách, cộng thêm hai nhân viên, nhưng có loại cà phê xịn nhất đặt làm riêng. Lần đó kèm theo một miếng bánh socola có nhân mua ở siêu thị trong khách sạn. Ủ trong tay một tách cà phê màu nâu đen, hương thơm ngát mũi, khiến người ta phải chìm đắm. Tôi thường kêu suất đúp cà phê Espresso của Italy vì vị đắng đậm đà, nguyên chất. Mỗi suất chỉ là một ly nhỏ. Loại cà phê đặc này thực sự để dùng lấy tinh thần.

Đối với tôi, mục đích duy nhất tới quán cà phê chỉ là uống cà phê.

Tôi biết rất nhiều quán con của Starbucks. Dạng quán cà phê kiểu Mỹ này cung cấp nơi cắm điện. Mười hai đồng có thể mua được một tách đầy, đủ để tiêu hết một buổi chiều. Ghế bành màu xanh lá cây vừa to vừa êm ái, xoay thẳng ra cảnh vật ngoài đường phố. Ở một góc phía sau cửa sổ bằng kính trên tấm bảng đen to viết các loại cà phê bằng chữ trắng, có cảm giác nhiệt tình chất phác. Trong tủ kính có bánh gatô pho mát, pizza và nước hoa quả. Mỗi lần tới đây, thời tiết đều oi bức. Rất nhiều người ngồi kín các bàn, trò chuyện, xem báo, nghe nhạc, gọi điện thoại, ngồi thừ ra hoặc nghĩ ngợi. Bên trong, người đã ngồi kín cả, phải chen chúc ra ngoài trời. Khách hàng sớm nhất tới uống cà phê, ăn sáng xong mới đi làm.

Khi tôi tới đường Nam Kinh Tây, hoàng hôn đã rơi. Hai cô nhân viên tíu tít pha chế sau quầy. Cùng mặc đồng phục như nhau, đều trẻ trung và bình dị. Tôi nhìn kỹ họ. Có một cô gái tóc thẳng, da hơi thô, khoé mắt trái có một nốt ruồi hạt lệ. Khiến dung nhan vốn rất bình thường của cô nom hơi lạ.

Cô cất tiếng, Chào cô.

Tôi đáp, Chào cô.

Nụ cười của cô như đoá hoa xoè cánh, bên cánh mũi là vết nhăn mảnh. Nụ cười đó không giả chút nào. Tôi tin rằng đó là do tâm trạng cô đang vui vẻ và tính chất nghiệp dư của công việc tạo thành. Bao gồm cả bảy chiếc khuyên bạc đã xin màu trên tai trái cô. Trên cằm cô vừa mọc một nốt trứng cá. Mùi nước hoa tường vi hiệu Anna Sui thoang thoảng trên người cô hoà quyện với mùi mồ hôi.

Tiểu Chí hầu như không mấy khác biệt trong tưởng tượng của tôi.

Chúng tôi tìm mấy tiệm băng hình. Cô áp người lên quầy. Ánh nắng chiếu rọi cả đám bụi xám vờn bay trong không gian. Cô tì một tay lên bàn, nâng đỡ cả cơ thể. Còn tay kia cầm một điều thuốc Hồng Song Hỷ, ngửa mặt nhìn đám khói vừa nhả ra.

Chúng tôi trở thành bạn, dễ như vậy. Rất đơn giản, không chút khó khăn. Đường như sau khi đi được một chặng đường rất mệt, bỗng nhìn thấy một chiếc ghế thoải mái và sạch sẽ liền ngồi ngay xuống.

Trong phim Ngài Bướm Bướm, nhân vật nam chính yên lặng đứng trong bóng đêm mát lạnh như nước của Bắc Kinh thập niên 60, xem một cụ già bắt lửa đom đóm bên cạnh giếng.

Nhân vật nữ có nụ cười oán trách trên sân khấu đi tới bên anh, cô đơn im lặng. Cô có mái tóc đen, đôi mắt nhung huyền, làn da vàng vọt. Cô ta là một người đàn ông Trung Quốc. Anh đã phải lòng một người đàn ông. Tình yêu hiểu thấu ruột gan nhau là tình yêu có thật. Chỉ có hạnh phúc là giả tạo. Thứ tình yêu từng ngộ nhận là tươi đẹp... chỉ là một ván cờ bày ra trong số kiếp.

Dưới con mắt chứng kiến của mọi người trong chốn ngục tù, anh chọc dao vào bụng mình. Môi anh thoa một lớp son đẹp thê lương, mặt phủ đầy phấn trắng tê tái. Đó là một phụ nữ Nhật Bản khô héo trong chờ đợi. Là một vai diễn mà người đàn ông Trung Quốc kia đã từng đóng. Anh quỳ xồm trên mặt đất, hai tay nắm chặt con dao, lấy hết sức đâm thẳng. Xé toạc nơi sâu thẳm của cơ thể mình. Đau đớn và máu tươi đem lại niềm an ủi. Đó là chuyện của bốn năm sau. Tình yêu của anh, người phụ nữ anh yêu say đắm, con trai của anh, cuộc sống Trung Quốc của anh... Té ra chỉ là một ảo ảnh bị xé vụn. Chỉ có cái chết mới có thể cân bằng với nó.

Trong các phim do Jeremy Irons đóng vai chính, thủ pháp của đạo diễn rất bình thường, không có các tình tiết lắt léo lên trầm xuống bổng, cũng không có những pha tình cảm thái quá. Diễn viên luôn bị đối xử như trẻ con, vì họ có những ngôn từ và hành vi rất ấu trĩ. Nhưng tôi là người lớn –

anh từng trả lời phỏng vấn như vậy. Cách của người lớn chính là cần phải khống chế nỗi đau, để nó cắm sâu vào cơ thể mình như lưỡi dao, cùn tới mức không phát nổi ra tiếng. Nhưng đủ bén tới mức có thể xọc được vào.

Tôi đã trải qua ngày lễ lao động năm đó như thế này: mua một tấm vé trên bến xe buýt đường dài Thượng Hải, lên xe đi Tô Châu. Đối với ngành nghề tự do, các ngày nghỉ lễ tết được dựng nên thật giả tạo, nhưng tôi muốn được hưởng thụ một niềm vui bình thường.

Nhốt mình trong nhà suốt một thời gian dài không phải là cuộc sống mà ai cũng có thể chịu được. Tôi sáng tác, đau đầu, ngủ, u uất, buồn bực, ăn, hút thuốc, xem kênh ca nhạc, tắm, bò trên cửa sổ hút thuốc... Cuộc sống có biết bao mệt mỏi.

Có lúc tôi nghĩ, cuộc sống viết lách như vậy đến bao giờ mới kết thúc đây. Nhưng không thể có một chàng trai đột nhiên xuất hiện, nói với tôi rằng, Để anh đưa em đi, cho em một gia đình, hàng ngày em chỉ cần uống trà, phơi nắng và đọc sách... Đúng là ngủ mơ giữa ban ngày. Tôi là người thích hưởng thụ vật chất. Tôi công nhận. Tôi luôn mơ tới một ngày có thể trốn tránh hết tất cả gương mặt của những người xa lạ, không cần nhìn ngó họ nhiệt tình hay lạnh lùng, vui sướng hay phẫn nộ. Chỉ vì tôi không quan tâm. Tôi chỉ muốn có một không gian cho riêng mình, được nghe đi nghe lại loại nhạc Ireland, đọc truyện Kinh Thánh, xem gương mặt gian trá nhưng cũng rất ngây thơ của Châu Tinh Trì. Hoặc nằm trên giường ngắm vệt nắng nhảy múa trên tấm rèm cửa sổ.

Thế giới của tôi tĩnh mịch không lời, không dung nạp bất kỳ ai.

Luôn không muốn đi làm. Cũng chính vì mục tiêu đó mà rút cuộc phải ra sức làm việc. Có người từng nói, một người luôn muốn tự sát. Nhưng vì mục tiêu rõ ràng đó, anh ta lại sống được, và sống rất lâu. Tôi quên mất không biết đó có phải là lời của một nhà triết học hay từ một bộ phim Iran. Đọc được những lời lẽ mâu thuẫn logic đúng tựa đáy lòng tôi. Thế mới biết thế giới có nhiều người suy nghĩ giống nhau. Bất kể họ bị ngăn cách ra sao bởi thời gian và không gian, bởi sự sống hay cái chết. Mọi người đều sống không dễ dàng.

Không đi ra ngoài tiết kiệm được ổi tiên. Không cần phải ngắm đám vật chất bày chen chúc trong các siêu thị. Dường như không khí đầu phố đầu đầu cũng tràn ngập quyền rũ. Tôi chỉ đi một lần ra siêu thị mua đồ ăn theo đúng định kỳ, bánh ga tô hạt dẻ, bánh mì, xúc xích, khoai tây chiên, nước hoa quả, sữa bò hộp... Tất cả đều tống vào tủ lạnh, rồi nuốt. Tinh bột, protein, chất xenlulô, cacbon, nước hoà vào nhau, thông qua đường thực quản chui tọt vào dạ dày, giúp cái bụng rét run được no ấm, phát ra những tiếng rên rỉ thoả mãn. Tôi quá yêu quý cái dạ dày của mình. Dạ dày là cơ quan trực tiếp phản ánh trạng thái tinh thần của một con người.

Tôi cảm hận sự nghèo nàn và khiếp sợ nhất cái đói. Cách tự cảnh tỉnh như vậy khiến người ta thấy đáng hổ thẹn.

Ngày mừng một tháng năm đó, hơn mười một giờ trưa tôi mới tỉnh dậy, nhìn thấy ánh nắng rực rỡ ngoài cửa sổ. Tự nhủ, có thể đi Tô Châu. Lên xe. Những mảnh ruộng xanh mướt và thôn trang nhỏ lướt qua ngoài cửa xe. Trong xe, ti vi đang phát một bộ phim đấm đá cũ rích kiểu Hồng Kông. Tôi cầm điện thoại lên ngắm, rồi tắt máy. Ngủ tiếp một giấc.

Hai tiếng sau tới Tô Châu. Ăn một bát hoành thánh nóng hôi ven đường, hỏi đường, cứ đi thẳng về phía trước. Đường phố chật hẹp, có những tấm đá xanh trơn trụi và những cây ngô đồng Pháp trụi lá. Đám cư dân sinh sống bên phố có người già, trẻ con, chó mèo, tất cả đều nhàn rỗi ra phơi nắng. Từng tiệm nhỏ kế tiếp nhau, từ ngoài nhìn vào thấy bên trong sâu thẳm thẳm.

Mua một tấm vé tại bảo tàng thêu, ngắm những bộ trang phục thêu cổ qua lớp kính. Đứng trong sân nghe chim hót một lúc rồi lại đi về phía trước. Mua một đồng sách hạ giá trong tiệm sách cũ, đa phần là sách cổ Trung Quốc. Rồi mua một củ khoai lang nướng thơm nức ở đầu phố, ngồi xuống bậc bên lề đường vừa sưởi nắng vừa ăn.

Ăn xong, thầm nghĩ phải quay về Thượng Hải. Thế là lại mua một tấm vé ở bến xe đường dài. Lúc ngồi đợi xe phát hiện thấy bắt đầu hoài nghi về chuyến đi vừa rồi. Lẽ nào mình tới đây vì để quay về? Rất nhiều lần tôi đã tự cảnh tỉnh mình không nên nghĩ ngợi những vấn đề đầy ý thức luận. Bao gồm cả chúng ta, thực ra là một sự trống rỗng tuyệt đối. Mọi thứ sinh ra, tiêu hao đều vì biến mất mà thôi... Rất không may là năm hai mươi lăm tuổi, tôi chưa gặp được một chàng trai ấm áp nào để gả phất mình đi cho rồi. Nên cứ đứng ở cái ga nhỏ xíu chốn xa xôi này ngắm ngợi đủ điều. Lúc đó, tôi rất thất vọng về mình.

Tôi bấm điện thoại gọi Tiểu Chí. Tôi hỏi, Đang làm gì thế?
Cô ấy đáp, Đang ngủ. Mình thôi việc rồi.

Tiểu Chí đợi tôi ở quán cà phê đường Hoài Hải. Lần này gặp lại, cô cũng không có gì thay đổi. Mặc chiếc áo khoác bông màu xám đen, vừa vào trong quán đã cởi tuột, bên trong vẫn là chiếc áo phông dày màu đen. Cô vừa rút thuốc ra định châm, nhân viên phục vụ đã tới ngăn lại, báo rằng nơi đây cấm hút thuốc.

Tại sao? Tại sao không được hút thuốc? Cô ngẩng đầu, thành thực đôi cô với nhân viên kia.

Bởi đó là quy định của quán.

Quy định không hợp lý cần được xoá bỏ.

Xin lỗi cô. Xin cô hợp tác với chúng tôi.

Xin lỗi phỏng có ích gì? Chúng tôi phải đi bao nhiêu đường đất mới tới đây... Tiểu Chí càng nói càng hăng. Tôi đành đứng dậy, cầm áo khoác cho cô ấy, kéo tay lôi ra ngoài.

Đừng làm ồn lên nữa. Người ta đứng đấy.

Đúng cái gì? Hút thuốc cũng là một cách sống, cần phải được tôn trọng...

Chúng mình đội gió rét trong đêm, đi trên phố vắng - Tiểu Chí vẫn kêu ca. Tôi nghĩ, mình thích cô ấy chính bởi những thứ thật thà này. Chúng tôi hút

thuốc ở bên xe, nghĩ xem có thể đi tới đâu.

Tôi nói, Hay là về nhà mình xem phim?

Được thôi, bộ phim Trời xanh rộng lớn cũng không tệ. Phim Pháp. Cậu nên xem đi.

Chẳng có hẹn hò với anh nào sao? Tôi hỏi.

Tất nhiên, loại con gái như tớ luôn gặp khó khăn trong tình cảm.

Chúng tôi ghé vào một siêu thị nhỏ. Tôi mua mì gói, hai bao thuốc Hồng Song Hỷ và một chai Whisky Scotland. Tiểu Chí giở chai ra ngó, như một đứa trẻ, nét mặt vô cảm. Cô có khả năng không chế tâm trạng nhưng nỗi cô quạnh vẫn tuôn rơi. Mùi sặc lên. Giống như lúc cầm dao bổ đôi quả cam, lưỡi dao và đầu ngón tay thấm đẫm nước cam, toả ra vị dịu ngọt, chua ngon. Cậu có bạn trai chưa? Đột nhiên cô hỏi tôi, vừa soi mình trước tấm kính dưới ánh đèn.

Chưa. Còn cậu?

Từng có. Chưa muốn dừng lại. Có lúc cảm thấy tình cảm rất giống một gói đồ, vác trên lưng, rất nhiều năm nhưng tìm mãi vẫn chưa được ai để dỡ xuống.

Có thể đợi tới thời gian và địa điểm thích hợp để trao cái gói đồ cho một người phù hợp.

Phải chờ bao lâu?

Không biết. CÓ thể vừa đi vừa đợi. Không nên chờ một chỗ. Hơn nữa khi tìm được người đó, phải cho anh ta cảm thấy món quà tặng đó thật cao quý. Để anh ta biết rằng cậu không tùy tiện cho ai.

Tôi đó, chúng tôi trò chuyện không nhiều. Tiểu Chí uống một ít rượu. Tửu lượng của cô không tốt, trần trọc trên sa lông một lúc đã ngủ thiếp đi rất nhanh. Tôi cởi quần áo giúp cô, đắp hộ chăn. Rồi nhét DVD vào máy, xem phim.

Phim rất dài, tôi thấy căn nhà màu trắng trên đảo Hy Lạp, biển Siciella xanh thẳm, hai người đàn ông thích thám hiểm đáy biển sâu. Hút rất nhiều thuốc lá. Gạt tàn đầy ứ ứ. Giữa chừng ra bếp nấu mì ăn.

Nhân vật Jack gọi điện thoại cho cô gái anh đang yêu. Cô gái đó ở rất xa, đòi anh kể chuyện qua điện thoại đường dài. Jack nói, Em có biết gặp được người cá bằng cách nào không? Phải lặn xuống đáy biển. Nước ở đó rất xanh. Trời xanh biến thành hồi ức. Nằm trong sự tĩnh lặng, em quyết định dừng lại ở đó. Ôm quyết tâm dù phải chết. người cá mới xuất hiện. Họ sẽ tới hỏi thăm em, thử thách tình yêu của em. Nếu tình yêu của em thực sự chân thành, thực sự trong sáng, họ sẽ chấp nhận em. Rồi đưa em đi vĩnh viễn...

Cuối cùng anh ta vẫn rời bỏ người con gái mà anh yêu tha thiết và sinh mệnh mới thuộc về anh trong bụng cô, để đơn độc thám hiểm dưới đáy biển sâu. Không ai hiểu tại sao.

Phân kết, chàng trai bám theo sợi dây bảo hiểm, lặn lẽ tuột xuống, mãi cho tới đáy biển đen thăm thẳm. Anh đơn độc dừng lại trên chôn lạnh lẽo thiếu dưỡng khí đó. Một vệt sáng đánh lên khuôn mặt anh. Lũ cá nước xinh

đẹp khê kêu lên, nhìn anh đầy ngỡ vực. Anh chìa tay ra, bơi theo chúng. Rồi kéo lên một màn đen. Nhạc nổi lên. Trên galleric, đạo diễn đánh một dòng chữ, Dành tặng cho con gái tôi. Ông đã tặng cho cô con cưng cả nỗi cô đơn của biển cả.

Ba giờ sáng. Tôi đi tắm. Lúc đi ra, thấy Tiểu Chí đã tỉnh, đang ăn nốt chỗ mì dờ của tôi ở bếp. Cô dùng tay bốc mì. Tôi nhìn cô. Cô nói, Công việc lần thứ mười một của mình đây, chỉ kéo dài có hai tháng.

Sao không làm được lâu?

Vì chán ngán. Quá nhiều kẻ vô vị, quá nhiều chuyện tẻ nhạt... Cô nói. Tôi mà ở nhà nhưng vẫn nuôi thân được như cậu thì tốt quá.

Nhưng mình cứ nghèo mãi. Cũng có lúc chả ai giúp.

Tớ không sợ nghèo, chỉ sợ chẳng có hứng thú với cái gì. Đi tới đâu cũng không thể dừng lại được...

Tôi khuyên, Trước tiên nên làm rõ mình thực sự cần cái gì, Tiểu Chí ạ.

Chúng ta có thể thất vọng, nhưng không thể mù quáng.

Tiểu Chí bắt đầu yêu rất nhanh. Đó là mục tiêu mà cô coi là rõ ràng. Cô ví tình cảm giữa họ như một bộ lễ phục dạ hội. Nói rằng đôi khi tiêu một mớ tiền mua đồ sang trọng, không mặc mấy nhưng có hứng thú. Mua xong treo trong tủ, cũng hiếm khi ngắm. Dù biết đắt nhưng không dùng. Tâm trạng đúng như vậy.

Họ quen nhau gần một tháng. Anh ấy là giám đốc nghiệp vụ một công ty viễn thông. Người Tây. Đến từ Đức. Anh có mớ tóc vàng và đôi mắt như viên bi thủy tinh, thân hình cao lớn, tên là Frank. Lần đó Tiểu Chí bị bạn bè kéo tới chụp hình trong một bữa tiệc Tây. Người rất đông. Cô vùng vẫy trong đó như vọc nước bắt cá, tay cầm một ly Martin, một cái bánh hamburger kẹp thịt, tới một góc khuất nhất. Anh tới gần cô, nhìn chăm chú. Ngắm cái dáng ăn ngấu nghiến của cô. Hôm đó cô mặc một chiếc quần bò hơi bần, chiếc áo sơ mi tay dài sợi bông màu đen, đi giày thể thao, trên cổ lủng lẳng chiếc máy ảnh rất nực cười. Anh nói, Cô có cần một cốc Coca không? Cô đáp, Tôi chỉ uống nước lạnh hoặc rượu. Thế là anh đi tới hỏi nhân viên phục vụ mang một ly nước lạnh tới.

Sự cô đơn của một phụ nữ là hàng trăm lỗ thủng. Chỉ vì một người đàn ông nhìn cô quá năm phút. Vì anh ta nhìn cái dáng ăn phàm phu của cô. Vì anh ta đi lấy hộ cô một ly nước mát. Thế là Tiểu Chí nói với tôi rằng cô đã yêu. Tôi vẫn một mình. Thời tiết âm dần. Thời tiết Thượng Hải như một bộ quần áo giặt xong vẫn không sạch, cứ lay động không ngừng trong khói bụi đặc quánh và ẩm ướt. Người đi lại vội vã. Quỹ đạo cuộc sống rất khó thay đổi.

Có lúc tôi băng qua bãi ngoài Thượng Hải như phải đi giao bản thảo cho tạp chí. Đây là nơi tiêu biểu của Thượng Hải. Nó khiến tôi ý thức được dấu vết của mình ở thành phố này trong đám người ngoại tỉnh qua lại, xâm lược và hưởng thụ cuộc sống vật chất, phong cảnh và tình cảm ở đây. Dưới bầu trời u ám vốn có của Thành Phố, những toà nhà phương Tây cổ mọc lên như rừng, toả ra tinh thần suy sụp. Tôi phát hiện mình có hứng thú với những thứ cũ kỹ. Trong những vết thương được thời gian vuốt ve, đầy thú

vị, nhưng chưa từng thổ lộ. Đồng thời tôi cũng không rõ ý nghĩa của thời gian này đối với con người, chẳng hạn như ý nghĩa của ngày cuối cùng và ngày đầu tiên.

Hoa bên bờ

Chương 3

Trước khi gặp Tiểu Chí, tôi vẫn đang viết. Đóng cửa không chịu ra khỏi nhà, chỉ gọi điện thoại tới những nơi chịu giao đồ như cửa hàng Pizza, tiệm gà rán, tiệm cơm Tứ Xuyên, giải quyết ngày ba bữa cùng ăn khuya. Bạn bè tôi rất ít, cũng rất hiếm nảy nở tình yêu với đàn ông. Trong thời gian ngắn muốn kiếm đủ tiền đi Ấn Độ và Lào. Viết một câu chuyện. Làm một bộ phim. Lý tưởng lâu dài là có thể đột nhiên biến mất vào một ngày nào đó. Khoảnh khắc ngắn ngủi, sự vĩnh hằng dài lâu.

Có lúc, tôi chả làm gì. Đó luôn là khi đau khổ vì không viết ra nổi một chữ, hoặc là đầu óc rối bời do vừa nhận được nhuận bút.

Ngủ dậy lúc mười một giờ trưa. Trước tiên tới một quán cà phê gần nhà để nhấm nháp, rồi đi sưu tập băng đĩa lậu trong các tiệm băng hình. Hoặc chỉ đi đi lại lại trên đường phố ô nhiễm. Giống như một kẻ vô công rồi nghề, ra sức lờ lờ để giết thời gian.

Thích phim nhưng đã rất lâu không tới rạp. Thuônhr, xem phim vẫn được coi là cách giải trí nhàn tản khá thời thượng. Thường cùng bạn học trốn tiết chiều, đi xem phim nước ngoài trong rạp chiếu nhỏ. Trong ký ức, đó là toà nhà màu trắng khuất nẻo và tối tăm. Phòng chiếu rất nhỏ, tường sơn màu xanh thẫm, trên tường có dấu nước mưa đã ố vàng. Đèn trên tường rục rĩ nhưng thô tục. Luôn có mùi ẩm mốc. Nhưng suốt cả buổi chiều, nó luôn chiếu liên bốn, năm bộ phim, có thể xem được một số phim mới nhất của Nhật Bản và Âu Mỹ. Đương nhiên cũng có những bộ phim đen trắng rất xưa.

Tôi rất thích những khuôn hình và lời thoại đẹp đến kỳ dị trong phim. Chúng khiến tôi cảm thấy mình là người có quá nhiều điều không hài lòng với hiện thực. Thế là cầm cốc to Coca và bịch bắp rang bơ đắm mình trong rạp. Chiếu phim gì, chiếu ở đâu và chiếu bao lâu đối với tôi đã không còn quan trọng nữa. Bởi vì khi tan rạp, tôi luôn ngủ thiếp đi trong bóng tối với cảm giác ngượng ngùng.

Quán bar thường lui tới ở gần nhà. Chủ quán là một người đàn ông trung niên có thân phận không rõ ràng, lớn hơn tôi mười một tuổi. Bảy năm trước, anh từ Anh Quốc trở về Thượng Hải.

Anh tên Sâm. Quán bar có tên tiếng Anh là Blue. Bên trong không chút phần nộ hoặc chán chường. Quá sạch sẽ. Là sự đăm bạc sau nỗi tang thương. Cái quầy bar bằng gỗ do Sâm đích thân làm lấy và sơn quét. Anh

còn tự làm đèn lồng dán giấy trắng và khăn trải bàn màu vàng sữa bằng vải gai. Rất thích Liên mã thầy, luôn nuôi chúng bằng nước sạch đựng trong bình thủy tinh. Loại hoa trắng chúm chím đó chẳng có hương thơm và héo rất nhanh.

Sâm thường mặc áo sơ mi trắng vải bông đứng sau quầy bar, vừa nhiệt tình chào hỏi khách khứa, vừa thoăn thoắt lau sạch các ly tách. Anh nghe chuyện của rất nhiều người nhưng chưa từng tiết lộ quá khứ của mình. Chỉ bật ca kịch Italy. Nhẹ tới mức chỉ cần gây một khúc âm thanh như vậy, giọng ca rạng ngời và da diết ở nơi mờ ảo sẽ lay động như sóng nước. Trên một mặt tường là một bể cá nhiệt đới. Đôi khi anh giới thiệu rượu Whisky, rượu Brandy, rượu nho xách tay sau chuyến du lịch châu Âu trở về. Phần lớn đều đến từ một số thị trấn xa xôi có phong cảnh tuyệt đẹp, do nông dân nơi đó tự làm.

Kinh doanh của quán thường bắt đầu đông đúc từ mười một giờ đêm. Không khí trong quán ấm áp bởi thuốc lá, rượu và hơi nóng. Tôi thường gọi một ly Whisky pha đá, ngắm nghía những chú cá tí tẹo xinh đẹp trong bể. Rồi thò tay, áp lên thành bể, huyết sáo cho chúng nghe. Đa số thời gian, tôi thường trèo lên những chiếc ghế đầu cao ngất ngưỡng trước quầy, uống rượu không ngừng, rồi ngồi ngủ lơ mơ.

Trời rạng sáng mới từ quán bar về nhà. Nếu mất ngủ sẽ lên mạng tâm tình. Đó là việc rất thú vị. Giấu thân phận và gương mặt, nấp sau những cái tên giả, trò chuyện với một người xa lạ. Có thể bắt đầu nói chuyện và bỏ đi bất cứ lúc nào. Xuất hiện và biến mất tùy hứng. Nơi đó có thể đồng thời hứng chí phát triển sáu cuộc tình, hoặc nhiều hơn. Để rồi khi chán ngán ngay cả từ “Tạm biệt” cũng cất sạch. Không để lại hậu quả. Đó là nơi rất dễ nảy sinh những ngờ vực về sự chân thành và lời hứa.

Tôi tìm kiếm những đối tượng trò chuyện thoải mái, thú vị, thông minh. Nếu đàn ông càng tốt. Tuy nhiên trên mạng, giới tính có thể là vấn đề được giản lược, không quá chấp nhặt. Có thể gặp được những người thú vị nhưng không thể yêu được. Một lần trò chuyện, có người giới thiệu cho tôi một trang web. Sau khi mở ra, một tấm bản đồ địa lý bay vèo xuống. Trên đó, mỗi người đều có thể tìm thấy điểm đánh dấu nơi mình đang ở. Người đó nói, Tôi đã tìm được nơi ở của tôi rồi, đến lượt cô. Nhìn ngôi sao màu xanh xinh đẹp chuyển động cô độc và chậm chạp, tôi chợt nghĩ, hông biết người kia tìm được trang web kỳ lạ này bằng cách nào.

Anh ta kể với tôi là người Bắc Kinh, hai mươi tám tuổi, làm giám đốc công ty quảng cáo. Tôi không muốn kiểm chứng độ chân thực của những thông tin này. Thú vui của tôi là tự thêu dệt đặc điểm những người đàn ông mà tôi thích. Vì thế lúc gõ trên bàn phím, tôi vừa nghe Tori Amos, vừa tưởng tượng khuôn mặt tuấn tú đẹp trai của anh ta. Tưởng tượng như vậy khiến người ta thoải mái. Lại không phải trả tiền.

Rồi anh ta biến mất y hệt như nick name của anh ta vậy. Sam. Một quả pháo bắn thẳng lên trời xanh.

Đầu tháng tư, tôi gặp Tiểu Chí trên mạng.

Cô không giấu giếm mình, vừa lên mạng đã phơi hết mọi thứ chân thực.

Chúng đều được kiểm chứng sau này. Cô nói tốt nghiệp khoa Triết trường Đại học Phục Đán, từ tháng ba tới tháng sáu đã đổi việc tới bốn công ty viễn thông, từng đóng vai nữ chính trong kịch nói, làm thơ, tham gia công việc sản xuất phim độc lập, còn sáng tác nhạc, thu album... Nhưng giờ đây cô chẳng làm gì cả, chỉ bán cà phê trong tiệm cà phê. Lời mở đầu của cô đầy ắp màu sắc truyền kỳ.

Nhưng vào mùa xuân hàng năm, thành phố này không hề xảy ra bất cứ kỳ tích nào. Đường phố vẫn ô nhiễm. Người qua lại vẫn vội vã. Trong không gian chỉ nặng mùi thơm vật chất.

Tôi nói với cô. Có lúc mình tưởng tượng bộ phim của mình. Tưởng tượng trong phim có một cô gái xuất hiện cùng một bầy chim. Khoé mắt cô gái có nốt ruồi hạt lệ màu nâu, trông mắt xanh thẳm như nước sâu đáy biển. Mỗi lần cô xuất hiện đều có một đàn chim bay lượn xung quanh. Dù trong ga tàu điện ngầm đèn đóm sáng choang, nơi công ty bách hoá, trong quán cà phê lúc đêm khuya, trong căn phòng cũ kỹ bên phải cổng nhà kho, chôn bụi bặm trên lầu cổ, nơi nghĩa địa lạnh lẽo... đám chim đó vẫn bay quanh đầu cô, nghỉ ngơi trên người cô, tự do chui vào chỗ trái tim cô đang phập phồng. Mang theo âm thanh của gió lạnh. Nhưng không một ai bên cạnh có thể nhìn thấy.

Khi cô yêu một chàng trai, bầy chim nhanh nhẹn tản ra bốn phương, bay vòng vòng trên không trung. Lúc cô đau khổ, chúng trầm tư im bất trên các mái nhà hoặc cành cây. Chúng bay lên bay xuống, không cách nào tìm được. Tầm mắt của cô gái xuyên qua bầu trời của thành phố, rơi tõm trên cánh đồng hoang mênh mông.

Rồi một hôm cô chết. Bầy chim biến mất trong cái xác mục ruỗng của cô, rồi đột nhiên vút lại những đôi cánh đầy màu sắc đang chuyển động, bỏ cô ra đi.

Đôi cánh chim rung động trên không. Đó là một âm thanh kêu la, thê lương, đầy nỗi khiếp sợ. Một dạng di chuyển không xác định được chốn về. Bầy chim vẫn vũ trên người cô gái, nhưng tất cả mọi người đều không nhìn thấy. Rạp chiếu nhỏ của tôi và các rạp chiếu khác cũng không khác nhau quá nhiều. Có điều chỉ chiếu một bộ phim. Biên kịch, đạo diễn và diễn viên chính đều là tôi. Khán giả cũng chỉ có một. Hoặc là một người lạ hoặc là chính tôi.

Thời gian này, tôi thường bị mất ngủ, chỉ có thể xem băng đĩa lậu hoặc đọc truyện suốt đêm. Rồi tờ mờ sáng lại ngã vào cửa sổ hút thuốc. Bầu trời xanh thẳm xa xa dần chuyển sang màu trắng. Cây anh đào gần đó đã phủ một lượt hoa trắng hồng. Biết hoa tàn nhanh nên lần nào tôi cũng ra sức ngắm chúng lâu hơn. Lúc đó thầm nghĩ nếu bên cạnh có người, đẹp như hoa anh đào, cùng ngắm sẽ rất đẹp. Trong màn đêm tối om có thể nghĩ thấy tiếng cánh hoa mềm mại bay trong gió.

Trong cuốn tiểu thuyết "Cây xuân trong xóm", thích nhất mấy từ "nghe

tiếng gió reo". Vì nhân vật nam đó luôn đạp xe tới bờ biển trong đêm tối. Anh ngồi đó hút một điếu thuốc rồi trầm tư bỏ đi. Bên bờ biển, anh ngồi một mình trên thềm đá, mắt dõi ra biển cả xa xăm.

Sự cô đơn của con người nhiều khi rất khó diễn tả bằng lời.

Tôi kể với Tiểu Chí vừa xem xong bộ phim Hạnh phúc bên nhau của đạo diễn Vương Gia Vệ. Tình cảm của hai người đàn ông, vương vấn day dứt mãi không thôi. Cuối cùng không tìm nổi đôi phương, không thể bắt đầu lại từ đầu. Tiếng khóc kìm nén của người đàn ông trong máy ghi âm bị gió thổi vung vãi cả. Hàng ngàn lời nói, biết bắt đầu từ đâu. Một số chi tiết quá bình thường, nửa đêm đi mua thuốc lá, nhảy múa trong bếp, ngắm bạn tình đang ngủ say... Cuối cùng vẫn cô đơn. Nhưng cảm động. Khi Lương Triều Vỹ một tay cầm thuốc, một tay cầm bình rượu, lái xe trên con đường tới thác nước. Vì luôn cần một chút ấm áp. Ngại gì một chút dầu chỉ coi là kỷ niệm.

Nhớ tới một người bạn trước đây, trên tay có một vết sẹo do dùng kim hơi qua lửa với rượu xăm lên da, viết tên cô gái đầu tiên anh yêu. Ba vết sẹo xấu xí sẽ đi theo anh suốt đời. Nhưng cô gái và tình yêu đã sớm rời bỏ anh. Vì thế tình cảm có khi chỉ là chuyện của một người. Chẳng liên quan tới bất kỳ ai. Yêu hoặc không yêu chỉ có thể tự mình ngắt bỏ. Vết thương là nỗi nhục do người khác đem lại, ảo giác do mình tự lao theo.

Vết thương đau đớn nhất luôn khó kể thành lời. Chỉ có thể tìm một góc tối giấu mình.

Vào các buổi sáng sớm, tôi lên mạng vừa hút thuốc vừa thảo luận với Tiểu Chí về những vấn đề này. Nhiều khi, tôi cảm thấy mình như tự nói một mình nhưng cũng chẳng sao. Cô ấy nghe tôi nói. Cách một khoảng cách hư ảo, chúng tôi không thể xác định được hai đứa cách nhau bao xa. Có lẽ đã từng lướt qua nhau trong tàu điện ngầm. Cũng có lẽ cả đời chưa từng nhìn thấy mặt nhau... Nhưng chúng tôi đang trò chuyện.

Đó là một cuộc tâm tình chân thật. Mọi ngôn từ đều tuôn chảy từ trái tim lạnh lẽo khuất nẻo.

Tiểu Chí nói, rất nhiều người nhìn ra tưởng không còn vết thương. Ai nấy đều nhớ bảo vệ mình thật tốt. Cẩn thận tìm kiếm sự cân bằng giữa cho và nhận, hy vọng người khác yêu mình, kiên trì sự tự do cá nhân, nồng nàn và giản dị khi yêu người khác. Cũng giống như bầy chim, lần lượt bay đi, rời xa cái thành phố vật chất và dục vọng này. Cũng giống như rất nhiều năm, chúng ta không còn nghe thấy tiếng chim râm ran đầu phố sớm uất nhất thành phố.

Tôi nói, Thế còn cậu?

Cô ấy đáp, Mình như một con chim, đầy cảnh giác, không dễ đậu lại. Do vậy cứ bay mãi khôn nguôi.

Hai tuần sau, chúng tôi quyết định gặp nhau.

Cuộc hò hẹn của hai cô gái.

Tôi tìm mãi không ra được lý do để không gặp mặt Tiểu Chí. Chúng tôi

đều là người lớn, hướng hồ lại cùng giới. Không giống như lũ trẻ lợi dụng không gian hư ảo trên mạng bày trò chơi tình cảm. Tiểu Chí nói, Cậu thích uống Espresso suýt đúp, đúng không? Mình ở quán Starbucks, làm các buổi chiều thứ hai, tư, sáu hàng tuần. Nếu cậu đồng ý, mình muốn tự tay pha cà phê cho cậu. Cậu có thể tới. Dưới khoé mắt trái của mình có một nốt ruồi hạt lệ màu nâu, mọc thẳng. Trên tai đeo bảy chiếc khuyên.

Tôi không thường tới quán cà phê. Mặc dầu có người bạn từng góp ý nên tới đó sáng tác.

Mang máy tính xách tay, vội vã đi xe buýt tới quán cà phê trong trung tâm thành phố khác nào đi làm. Ngửi mùi cà phê thơm, ngắm ánh nắng chan hoà nhảy nhót trên các ngón tay thoăn thoắt đánh trên bàn phím. Rồi chìm một điều thuốc.

Quán cà phê ở Thượng Hải rất nhiều. Con người lớn vừa rộng vừa sạch sẽ, hai bên trồng kín cây ngô đồng cao to của Pháp. Mùa hè, ánh nắng xuyên qua đám lá xanh tươi tốt, đánh xuống đường những bóng sáng lấp loá. Mùa thu có vô số lá vàng rụng, như đám chim rừ cánh bay xa trong gió. Những quán cà phê xinh đẹp nằm ngay dưới bóng cây.

Khung cửa ra vào và khung cửa sổ đều màu đỏ, tường quét sơn trắng tinh. Mặt bàn tròn phủ tấm khăn dệt bông hình ô vuông trắng đỏ. Ghế gỗ. Đèn treo thấp. Ánh sáng đèn toả một màu vàng ấm đậm trong đêm. Nhưng ban ngày đã có ánh nắng mặt trời oà vào như nước nhờ phản chiếu từ tấm kính cửa sổ.

Phong cách tiệm nhỏ châu Âu ấm cúng, mộc mạc. Trên tường treo mấy tấm tranh khung gỗ tuyệt đẹp. Phần lớn đều là quảng cáo rượu và socola, màu sắc tươi tắn phối với những hàng chữ tiếng Anh khoa trương. Âm nhạc tuôn ra từ máy nghe đĩa là những ca khúc đồng quê đã bị thời gian xuê xoa hoặc là những ca khúc cổ hoài niệm, tràn đầy những tình cảm êm dịu, mộc mạc. Cậu thanh niên trẻ áo sơ mi trắng, thắt cà vạt đứng sau quầy bar. Máy cà phê và âu đựng hạt cà phê lấp loáng ánh sáng trong cảnh tranh tối tranh sáng. Trên chiếc tủ bếp phía sau bày đủ các loại rượu theo năm. Whisky, vang đỏ... Đó là loại dịch thể khiến người ta chìm đắm như tình dục. Rượu tinh khiết, ngọt ngào. Hơi thở của máu.

Quán cà phê cũng có bầu không khí nghiêm túc. Rất hợp bàn chuyện làm ăn hoặc ngồi tĩnh chuyện yêu đương chân thành. Đệm ngồi bằng da mềm, cà phê rang cháy đặc biệt, trà và đồ ngọt càng tinh tế, có phục vụ điếm tâm sáng. Không khí ở đó phù hợp để chìm đắm, hoặc trò chuyện.

Tôi không thích đám bột bơ và bột quế rắc lên trên Capuchino, dù nó thịnh hành suốt một thời kỳ. Cà phê ngon nhất được uống là Espresso American gần khách sạn Boteman. Đó là một quán nhỏ hẹp chỉ chứa được vồn vện bốn người khách, cộng thêm hai nhân viên, nhưng có loại cà phê xịn nhất đặt làm riêng. Lần đó kèm theo một miếng bánh socola có nhân mua ở siêu thị trong khách sạn. Ủ trong tay một tách cà phê màu nâu đen, hương thơm ngát mũi, khiến người ta phải chìm đắm. Tôi thường kêu suýt đúp cà phê Espresso của Italy vì vị đắng đậm đà, nguyên chất. Mỗi suýt chỉ là một ly

nhỏ. Loại cà phê đặc này thực sự để dùng lấy tinh thần.

Đối với tôi, mục đích duy nhất tới quán cà phê chỉ là uống cà phê.

Tôi biết rất nhiều quán con của Starbucks. Dạng quán cà phê kiểu Mỹ này cung cấp nơi cắm điện. Mười hai đồng có thể mua được một tách đầy, đủ để tiêu hết một buổi chiều. Ghế bành màu xanh lá cây vừa to vừa êm ái, xoay thẳng ra cảnh vật ngoài đường phố. Ở một góc phía sau cửa sổ bằng kính trên tấm bảng đen to viết các loại cà phê bằng chữ trắng, có cảm giác nhiệt tình chất phác. Trong tủ kính có bánh gatô pho mát, pizza và nước hoa quả. Mỗi lần tới đây, thời tiết đều oi bức. Rất nhiều người ngồi kín các bàn, trò chuyện, xem báo, nghe nhạc, gọi điện thoại, ngồi thừ ra hoặc nghỉ ngơi. Bên trong, người đã ngồi kín cả, phải chen chúc ra ngoài trời. Khách hàng sớm nhất tới uống cà phê, ăn sáng xong mới đi làm.

Khi tôi tới đường Nam Kinh Tây, hoàng hôn đã rơi. Hai cô nhân viên tíu tít pha chế sau quầy. Cùng mặc đồng phục như nhau, đều trẻ trung và bình dị. Tôi nhìn kỹ họ. Có một cô gái tóc thẳng, da hơi thô, khoé mắt trái có một nốt ruồi hạt lệ. Khiến dung nhan vốn rất bình thường của cô nom hơi lạ.

Cô cất tiếng, Chào cô.

Tôi đáp, Chào cô.

Nụ cười của cô như đoá hoa xoè cánh, bên cánh mũi là vết nhăn mảnh. Nụ cười đó không giả chút nào. Tôi tin rằng đó là do tâm trạng cô đang vui vẻ và tính chất nghiệp dư của công việc tạo thành. Bao gồm cả bảy chiếc khuyên bạc đã xỉn màu trên tai trái cô. Trên cằm cô vừa mọc một nốt trứng cá. Mùi nước hoa tường vi hiệu Anna Sui thoang thoảng trên người cô hoà quện với mùi mồ hôi.

Tiểu Chí hầu như không mấy khác biệt trong tưởng tượng của tôi.

Chúng tôi tìm mấy tiệm băng hình. Cô áp người lên quầy. Ánh nắng chiếu rọi cả đám bụi xám vờn bay trong không gian. Cô tì một tay lên bàn, nâng đỡ cả cơ thể. Còn tay kia cầm một điều thuốc Hồng Song Hỷ, ngửa mặt nhìn đám khói vừa nhả ra.

Chúng tôi trở thành bạn, dễ như vậy. Rất đơn giản, không chút khó khăn. Đường như sau khi đi được một chặng đường rất mệt, bỗng nhìn thấy một chiếc ghế thoải mái và sạch sẽ liền ngồi ngay xuống.

Trong phim Ngài Bướm Bướm, nhân vật nam chính yên lặng đứng trong bóng đêm mát lạnh như nước của Bắc Kinh thập niên 60, xem một cụ già bắt lửa đom đóm bên cạnh giếng.

Nhân vật nữ có nụ cười oán trách trên sân khấu đi tới bên anh, cô đơn im lặng. Cô có mái tóc đen, đôi mắt hung huyền, làn da vàng vọt. Cô ta là một người đàn ông Trung Quốc. Anh đã phải lòng một người đàn ông. Tình yêu hiểu thấu ruột gan nhau là tình yêu có thật. Chỉ có hạnh phúc là giả tạo. Thứ tình yêu từng ngộ nhận là tươi đẹp... chỉ là một ván cờ bày ra trong số kiếp.

Dưới con mắt chứng kiến của mọi người trong chốn ngục tù, anh chọc dao vào bụng mình. Mối anh thoa một lớp son đẹp thê lương, mặt phủ đầm

phần trắng tê tái. Đó là một phụ nữ Nhật Bản khô héo trong chờ đợi. Là một vai diễn mà người đàn ông Trung Quốc kia đã từng đóng. Anh quỳ xồm trên mặt đất, hai tay nắm chặt con dao, lấy hết sức đâm thẳng. Xé toạc nơi sâu thẳm của cơ thể mình. Đau đớn và máu tươi đem lại niềm an ủi. Đó là chuyện của bốn năm sau. Tình yêu của anh, người phụ nữ anh yêu say đắm, con trai của anh, cuộc sống Trung Quốc của anh... Té ra chỉ là một ảo ảnh bị xé vụn. Chỉ có cái chết mới có thể cân bằng với nó.

Trong các phim do Jeremy Irons đóng vai chính, thủ pháp của đạo diễn rất bình thường, không có các tình tiết lắt léo lên trầm xuống bổng, cũng không có những pha tình cảm thái quá. Diễn viên luôn bị đối xử như trẻ con, vì họ có những ngôn từ và hành vi rất ấu trĩ. Nhưng tôi là người lớn – anh từng trả lời phỏng vấn như vậy. Cách của người lớn chính là cần phải không chế nỗi đau, để nó cắm sâu vào cơ thể mình như lưỡi dao, cùn tới mức không phát nổi ra tiếng. Nhưng đủ bén tới mức có thể xọc được vào.

Tôi đã trải qua ngày lễ lao động năm đó như thế này: mua một tấm vé trên bến xe buýt đường dài Thượng Hải, lên xe đi Tô Châu. Đối với ngành nghề tự do, các ngày nghỉ lễ tết được dựng nên thật giả tạo, nhưng tôi muốn được hưởng thụ một niềm vui bình thường.

Nhốt mình trong nhà suốt một thời gian dài không phải là cuộc sống mà ai cũng có thể chịu được. Tôi sáng tác, đau đầu, ngủ, u uất, buồn bực, ăn, hút thuốc, xem kênh ca nhạc, tắm, bò trên cửa sổ hút thuốc... Cuộc sống có biết bao mệt mỏi.

Có lúc tôi nghĩ, cuộc sống viết lách như vậy đến bao giờ mới kết thúc đây. Nhưng không thể có một chàng trai đột nhiên xuất hiện, nói với tôi rằng, Để anh đưa em đi, cho em một gia đình, hàng ngày em chỉ cần uống trà, phơi nắng và đọc sách... Đúng là ngủ mơ giữa ban ngày. Tôi là người thích hưởng thụ vật chất. Tôi công nhận. Tôi luôn mơ tới một ngày có thể trốn tránh hết tất cả gương mặt của những người xa lạ, không cần nhìn ngó họ nhiệt tình hay lạnh lùng, vui sướng hay phẫn nộ. Chỉ vì tôi không quan tâm. Tôi chỉ muốn có một không gian cho riêng mình, được nghe đi nghe lại loại nhạc Ireland, đọc truyện Kinh Thánh, xem gương mặt gian trá nhưng cũng rất ngây thơ của Châu Tinh Trì. Hoặc nằm trên giường ngắm vệt nắng nhảy múa trên tấm rèm cửa sổ.

Thế giới của tôi tĩnh mịch không lời, không dung nạp bất kỳ ai.

Luôn không muốn đi làm. Cũng chính vì mục tiêu đó mà rút cuộc phải ra sức làm việc. Có người từng nói, một người luôn muốn tự sát. Nhưng vì mục tiêu rõ ràng đó, anh ta lại sống được, và sống rất lâu. Tôi quên mất không biết đó có phải là lời của một nhà triết học hay từ một bộ phim Iran. Đọc được những lời lẽ mâu thuẫn logic đúng tựa đáy lòng tôi. Thế mới biết thế giới có nhiều người suy nghĩ giống nhau. Bất kể họ bị ngăn cách ra sao bởi thời gian và không gian, bởi sự sống hay cái chết. Mọi người đều sống không dễ dàng.

Không đi ra ngoài tiết kiệm được ôi tiền. Không cần phải ngấm đấm vật chất bày chen chúc trong các siêu thị. Đường như không khí đầu phố đầu đầu cũng tràn ngập quyền rũ. Tôi chỉ đi một lần ra siêu thị mua đồ ăn theo đúng định kỳ, bánh ga tô hạt dẻ, bánh mỳ, xúc xích, khoai tây chiên, nước hoa quả, sữa bò hộp... Tất cả đều tống vào tủ lạnh, rồi nuốt. Tinh bột, protein, chất xenlulô, cacbon, nước hoà vào nhau, thông qua đường thực quản chui tọt vào dạ dày, giúp cái bụng rét run được no ấm, phát ra những tiếng rên rỉ thoả mãn. Tôi quá yêu quý cái dạ dày của mình. Dạ dày là cơ quan trực tiếp phản ánh trạng thái tinh thần của một con người. Tôi cảm hận sự nghèo nàn và khiếp sợ nhất cái đói. Cách tự cảnh tỉnh như vậy khiến người ta thấy đáng hổ thẹn.

Ngày mùng một tháng năm đó, hơn mười một giờ trưa tôi mới tỉnh dậy, nhìn thấy ánh nắng rực rỡ ngoài cửa sổ. Tự nhủ, có thể đi Tô Châu. Lên xe. Những mảnh ruộng xanh mướt và thôn trang nhỏ lướt qua ngoài cửa xe. Trong xe, ti vi đang phát một bộ phim đấm đá cũ rích kiểu Hồng Kông. Tôi cầm điện thoại lên ngắm, rồi tắt máy. Ngủ tiếp một giấc. Hai tiếng sau tới Tô Châu. Ăn một bát hoành thánh nóng hổi ven đường, hỏi đường, cứ đi thẳng về phía trước. Đường phố chật hẹp, có những tấm đá xanh trơn trụi và những cây ngô đồng Pháp trụi lá. Đám cư dân sinh sống bên phố có người già, trẻ con, chó mèo, tất cả đều nhàn rỗi ra phơi nắng. Từng tiệm nhỏ kế tiếp nhau, từ ngoài nhìn vào thấy bên trong sâu thẳm thẳm.

Mua một tấm vé tại bảo tàng thêu, ngắm những bộ trang phục thêu cổ qua lớp kính. Đứng trong sân nghe chim hót một lúc rồi lại đi về phía trước. Mua một đồng sách hạ giá trong tiệm sách cũ, đa phần là sách cổ Trung Quốc. Rồi mua một củ khoai lang nướng thơm nức ở đầu phố, ngồi xuống bậc bên lề đường vừa sưởi nắng vừa ăn.

Ăn xong, thầm nghĩ phải quay về Thượng Hải. Thế là lại mua một tấm vé ở bến xe đường dài. Lúc ngồi đợi xe phát hiện thấy bắt đầu hoài nghi về chuyến đi vừa rồi. Lẽ nào mình tới đây vì để quay về? Rất nhiều lần tôi đã tự cảnh tỉnh mình không nên nghĩ ngợi những vấn đề đầy ý thức luận. Bao gồm cả chúng ta, thực ra là một sự trống rỗng tuyệt đối. Mọi thứ sinh ra, tiêu hao đều vì biến mất mà thôi... Rất không may là năm hai mươi lăm tuổi, tôi chưa gặp được một chàng trai ấm áp nào để gả phất mình đi cho rồi. Nên cứ đứng ở cái ga nhỏ xíu chốn xa xôi này ngắm ngợi đủ điều. Lúc đó, tôi rất thất vọng về mình.

Tôi bấm điện thoại gọi Tiểu Chí. Tôi hỏi, Đang làm gì thế?
Cô áp đáp, Đang ngủ. Minh thôi việc rồi.

Tiểu Chí đợi tôi ở quán cà phê đường Hoài Hải. Lần này gặp lại, cô cũng không có gì thay đổi. Mặc chiếc áo khoác bông màu xám đen, vừa vào trong quán đã cởi tuột, bên trong vẫn là chiếc áo phông dày màu đen. Cô vừa rút thuốc ra định châm, nhân viên phục vụ đã tới ngăn lại, báo rằng nơi đây cấm hút thuốc.

Tại sao? Tại sao không được hút thuốc? Cô ngẩng đầu, thành thực đối cô với nhân viên kia.

Bởi đó là quy định của quán.

Quy định không hợp lý cần được xoá bỏ.

Xin lỗi cô. Xin cô hợp tác với chúng tôi.

Xin lỗi phỏng có ích gì? Chúng tôi phải đi bao nhiêu đường đất mới tới đây... Tiểu Chí càng nói càng hăng. Tôi đành đứng dậy, cầm áo khoác cho cô ấy, kéo tay lôi ra ngoài.

Đừng làm ồn lên nữa. Người ta đứng đây.

Đúng cái gì? Hút thuốc cũng là một cách sống, cần phải được tôn trọng...

Chúng mình đội gió rét trong đêm, đi trên phố vắng - Tiểu Chí vẫn kêu ca.

Tôi nghĩ, mình thích cô ấy chính bởi những thứ thật thà này. Chúng tôi hút thuốc ở bên xe, nghĩ xem có thể đi tới đâu.

Tôi nói, Hay là về nhà mình xem phim?

Được thôi, bộ phim Trời xanh rộng lớn cũng không tệ. Phim Pháp. Cậu nên xem đi.

Chẳng có hẹn hò với anh nào sao? Tôi hỏi.

Tất nhiên, loại con gái như tớ luôn gặp khó khăn trong tình cảm.

Chúng tôi ghé vào một siêu thị nhỏ. Tôi mua mì gói, hai bao thuốc Hồng Song Hỷ và một chai Whisky Scotland. Tiểu Chí giở chai ra ngó, như một đứa trẻ, nét mặt vô cảm. Cô có khả năng không chế tâm trạng nhưng nổi cô quanh vẫn tuôn rơi. Mùi sặc lên. Giống như lúc cầm dao bổ đôi quả cam, lưỡi dao và đầu ngón tay thấm đẫm nước cam, toả ra vị dịu ngọt, chua ngon.

Cậu có bạn trai chưa? Đột nhiên cô hỏi tôi, vừa soi mình trước tấm kính dưới ánh đèn.

Chưa. Còn cậu?

Từng có. Chưa muốn dừng lại. Có lúc cảm thấy tình cảm rất giống một gói đồ, vác trên lưng, rất nhiều năm nhưng tìm mãi vẫn chưa được ai để dỡ xuống.

Có thể đợi tới thời gian và địa điểm thích hợp để trao cái gói đồ cho một người phù hợp.

Phải chờ bao lâu?

Không biết. Có thể vừa đi vừa đợi. Không nên chờ một chỗ. Hơn nữa khi tìm được người đó, phải cho anh ta cảm thấy món quà tặng đó thật cao quý. Để anh ta biết rằng cậu không tùy tiện cho ai.

Tôi đó, chúng tôi trò chuyện không nhiều. Tiểu Chí uống một ít rượu. Tửu lượng của cô không tốt, trần trọc trên sa lôg một lúc đã ngủ thiếp đi rất nhanh. Tôi cởi quần áo giúp cô, đắp hộ chăn. Rồi nhét DVD vào máy, xem phim.

Phim rất dài, tôi thấy căn nhà màu trắng trên đảo Hy Lạp, biển Sicialla xanh thẳm, hai người đàn ông thích thám hiểm đáy biển sâu. Hút rất nhiều thuốc lá. Gạt tàn đây ú ụ. Giữa chừng ra bếp nấu mì ăn.

Nhân vật Jack gọi điện thoại cho cô gái anh đang yêu. Cô gái đó ở rất xa, đòi anh kể chuyện qua điện thoại đường dài. Jack nói, Em có biết gặp được

người cá bằng cách nào không? Phải lặn xuống đáy biển. Nước ở đó rất xanh. Trời xanh biến thành hồi ức. Nằm trong sự tĩnh lặng, em quyết định dừng lại ở đó. Ôm quyết tâm dù phải chết. người cá mới xuất hiện. Họ sẽ tới hỏi thăm em, thử thách tình yêu của em. Nếu tình yêu của em thực sự chân thành, thực sự trong sáng, họ sẽ chấp nhận em. Rồi đưa em đi vĩnh viễn...

Cuối cùng anh ta vẫn rời bỏ người con gái mà anh yêu tha thiết và sinh mệnh mới thuộc về anh trong bụng cô, để đơn độc thám hiểm dưới đáy biển sâu. Không ai hiểu tại sao.

Phân kết, chàng trai bám theo sợi dây bảo hiểm, lặng lẽ tuột xuống, mãi cho tới đáy biển đen thăm thẳm. Anh đơn độc dừng lại trên chốn lạnh lẽo thiếu dưỡng khí đó. Một vệt sáng đánh lên khuôn mặt anh. Lũ cá nước xinh đẹp khẽ kêu lên, nhìn anh đầy ngỡ ngàng. Anh chìa tay ra, bơi theo chúng. Rồi kéo lên một màn đen. Nhạc nổi lên. Trên galleric, đạo diễn đánh một dòng chữ, Dành tặng cho con gái tôi. Ông đã tặng cho cô con cưng cả nỗi cô đơn của biển cả.

Ba giờ sáng. Tôi đi tắm. Lúc đi ra, thấy Tiểu Chí đã tỉnh, đang ăn nốt chỗ mì dờ của tôi ở bếp. Cô dùng tay bốc mì. Tôi nhìn cô. Cô nói, Công việc lần thứ mười một của mình đây, chỉ kéo dài có hai tháng.

Sao không làm được lâu?

Vì chán ngán. Quá nhiều kẻ vô vị, quá nhiều chuyện tẻ nhạt... Cô nói. Tôi mà ở nhà nhưng vẫn nuôi thân được như cậu thì tốt quá.

Nhưng mình cứ nghèo mãi. Cũng có lúc chả ai giúp.

Tớ không sợ nghèo, chỉ sợ chẳng có hứng thú với cái gì. Đi tới đâu cũng không thể dừng lại được...

Tôi khuyên, Trước tiên nên làm rõ mình thực sự cần cái gì, Tiểu Chí ạ.

Chúng ta có thể thất vọng, nhưng không thể mù quáng.

Tiểu Chí bắt đầu yêu rất nhanh. Đó là mục tiêu mà cô coi là rõ ràng. Cô ví tình cảm giữa họ như một bộ lễ phục dạ hội. Nói rằng đôi khi tiêu một mớ tiền mua đồ sang trọng, không mặc mấy nhưng có hứng thú. Mua xong treo trong tủ, cũng hiếm khi ngắm. Dù biết đắt nhưng không dùng. Tâm trạng đúng như vậy.

Họ quen nhau gần một tháng. Anh ấy là giám đốc nghiệp vụ một công ty viễn thông. Người Tây. Đến từ Đức. Anh có mớ tóc vàng và đôi mắt như viên bi thủy tinh, thân hình cao lớn, tên là Frank. Lần đó Tiểu Chí bị bạn bè kéo tới chụp hình trong một bữa tiệc Tây. Người rất đông. Cô vùng vẫy trong đó như vọc nước bắt cá, tay cầm một ly Martin, một cái bánh hamburger kẹp thịt, tới một góc khuất nhất. Anh tới gần cô, nhìn chăm chú. Ngắm cái dáng ăn ngấu nghiến của cô. Hôm đó cô mặc một chiếc quần bò hơi bần, chiếc áo sơ mi tay dài sợi bông màu đen, đi giày thể thao, trên cổ lủng lẳng chiếc máy ảnh rất nực cười. Anh nói, Cô có cần một cốc Coca không? Cô đáp, Tôi chỉ uống nước lạnh hoặc rượu. Thế là anh đi tới hỏi nhân viên phục vụ mang một ly nước lạnh tới.

Sự cô đơn của một phụ nữ là hàng trăm lỗ thủng. Chỉ vì một người đàn ông nhìn cô quá năm phút. Vì anh ta nhìn cái dáng ăn phàm phu của cô. Vì anh

ta đi lấy hộ cô một ly nước mát. Thế là Tiểu Chí nói với tôi rằng cô đã yêu. Tôi vẫn một mình. Thời tiết ẩm dần. Thời tiết Thượng Hải như một bộ quần áo giặt xong vẫn không sạch, cứ lay động không ngừng trong khói bụi đặc quánh và ẩm ướt. Người đi lại vội vã. Quỹ đạo cuộc sống rất khó thay đổi.

Có lúc tôi băng qua bãi ngoài Thượng Hải như phải đi giao bản thảo cho tạp chí. Đây là nơi tiêu biểu của Thượng Hải. Nó khiến tôi ý thức được dấu vết của mình ở thành phố này trong đám người ngoại tỉnh qua lại, xâm lược và hưởng thụ cuộc sống vật chất, phong cảnh và tình cảm ở đây. Dưới bầu trời u ám vốn có của Thành Phố, những toà nhà phương Tây cổ mọc lên như rừng, toả ra tinh thần suy sụp. Tôi phát hiện mình có hứng thú với những thứ cũ kỹ. Trong những vết thương được thời gian vuốt ve, đầy thú vị, nhưng chưa từng thổ lộ. Đồng thời tôi cũng không rõ ý nghĩa của thời gian này đối với con người, chẳng hạn như ý nghĩa của ngày cuối cùng và ngày đầu tiên.

Hoa bên bờ

Chương 4

Toà soạn nằm trong một biệt thự cổ khuất nẻo. Cầu thang gỗ chật hẹp, tay vịn khắc hoa văn tinh tế đã bị trơn trượt bởi tay sờ vào quá nhiều. Gian phòng ẩm ướt lạnh lẽo vì bị cây cối rậm rạp ngoài cửa sổ che khuất. Bên ngoài bầu cửa sổ luôn có lá rụng và đài hoa héo rơi lả tả. Đài hoa màu vàng kim, cánh hoa vụn mảnh, mang theo cả hương thơm dịu. Đã rụng là rụng nguyên đám, y hệt trận mưa bão vậy. Người của toà soạn kể rằng tên loài hoa đó là "Hoàng Kim cứu mưa". Tôi chưa từng gặp loại thực vật nào được gọi một cách kín cẩn như vậy. Như tư thế mê mẩn, chết duyên dáng.

Đôi khi tôi không tìm ra nổi ý nghĩa của công việc. Đó là một chuyện thật đáng sợ. Đối với tôi có một số công việc vô vị đến khủng khiếp, chẳng hạn như nhân viên trực ban, bán hàng, phục vụ, thu tiền... Tôi không xem thường bất kỳ giá trị lao động nào, chỉ thấy chúng không có tính sáng tạo. Hết ngày này sang ngày khác bận rộn, kiệt sức, hao mòn... chỉ để đổi lại lương tháng hai nghìn tệ duy trì sự sống. Nếu như vậy, chẳng thà ngày nào tôi cũng ăn mì gói ở nhà cho xong, dùng số thu nhập ít ỏi duy trì nhu cầu sinh tồn cơ bản nhất.

Nhớ tới một buổi chiều, Tiểu Chí ở cùng tôi xem một cuộc phỏng vấn ngôi sao Hồng Kông Lưu Thanh Vân trên truyền hình. Người ta hỏi anh muốn làm nghề gì nhất. Người đàn ông cao to, đen chắc có má lúm đồng tiền đó đã trả lời muốn đi bán kem, vì những người mua kem đều là những người có tâm trạng vui vẻ. Nếu gặp một chú nhóc tới mua, cho nó thêm ít kem, nó sẽ rất vui. Đó là một công việc vui vẻ.

Chúng tôi cười. Trên thế giới này, tất cả những người thẳng tính đều có suy nghĩ khác người thường. Có lúc cảm giác không được bình thường. Chúng ta đều là những con bệnh. Không ai có thể chữa trị nổi.

Tôi nói với Tiểu Chí, Bán đĩa phim cũng rất hay. Khách mua đều là những người thất tình hoặc trốn tránh cuộc sống. Xem phim khiến cuộc sống của chúng ta trở nên không còn quan trọng nữa. Thực ra mọi thứ vốn không mấy quan trọng. Chí ít thì không làm mình tỉnh nữa vẫn có thể đi bán kem mà.

Tôi tưởng tượng mình mở một tiệm băng đĩa hình nho nhỏ.

Có thể vui đầu trong tiệm xem không ngớt phim rất mới hoặc rất cũ, nghe các album nhạc rất mới hoặc rất cũ.

Cần có một cái lò nhỏ có thể biến mùa đông trở nên ấm áp. Bên trên đun ít nước, nấu cà phê. Mua một bình rượu trắng hâm nóng trên đó. Mùi thơm thoang thoang của rượu và mùi vị ngây ngất nồng say khiến người ta chìm đắm.

Đặt một cái bàn gỗ, bên trên trồng một dây cây xương rồng. Mỗi ngày tưới cho chúng một ít nước sạch. Chúng là loại thực vật không tham lam, rất dễ thoả mãn. Như một kiểu hạnh phúc vậy.

Ngày nào cũng xem phim, Cười sòng, Thiên Sứ, Hút máu Mê Tình, Xích lô, Người Gác Cổng Canh Khuya, Vợ Quý... bất luận xem hay chưa đều dẫn thẳng những lời nhạc tuyệt đẹp cùng ngôn từ đẹp để luẩn quẩn bên tai. Như thể đang công diễn trên sân khấu trống trơn vậy.

Phần lớn khách hàng phải là học sinh, hoặc một số người không làm việc ban ngày. Họ muốn giết những kỳ nghỉ dài dằng dặc, muốn giết thời gian lạnh như băng. Giữa họ sẽ có những đối thoại đơn giản. Chẳng hạn như, phim này hay không? Tuyệt lắm. Có phim của Sophia Marceau không? Có. Có thể đổi được đĩa CD này không? Có thể...

Tôi là một cô gái không biết giao tiếp. Nhưng lại thích ngửi mùi vị của người lạ. Nó khiến tôi có cảm giác rằng mình còn có mối quan hệ với cái thế giới này. Có lúc tôi nghĩ, sao lại thế này nhỉ? Hai cái đĩa tròn tròn be bé, bên trong lại có thể tung ra một thế giới tươi đẹp, rộng lớn đến vậy. Ước mơ của chúng ta. Linh hồn của chúng ta. Thì ra đều có thể gửi gắm vào trong này. Là có chỗ để tới. Mặc dù vừa đóng lại, vẫn chỉ là một chiếc hộp cứng lạnh lẽo.

Tiểu Chí bắt đầu ra vào khách sạn năm sao khoe khoang cái vốn tiếng Anh nửa mùa. Tóc trở nên dài, vuốt dầu bóng đen nháy, mặc váy dây màu đen, vẽ đường viền mắt và viền môi rất khoa trương. Giống hệt lũ con gái Thượng Hải chuyên cặp với Tây, mùi nước hoa trên người và vị tanh tào của mồ hôi cũng giống nhau. Ở bên nhau lâu, ngay cả hơi thở cũng y hệt. Chúng tôi gặp mặt ở toà lầu Istan đường Hoài Hải. Tôi hỏi, Sao lại chọn Istan? Nơi đó tàu điện ngầm và trạm xe buýt đều rất xa, không có bến đỗ. Cô nói, Có thể đậu xe mà.

Quả nhiên cô lái một chiếc BMW màu bạc tới. Xe có biển màu đen, xe của

người nước ngoài. Hôm đó nổi gió, trời trở nên lạnh. Cô mặc một chiếc váy ngắn thêu bằng tơ, quần đồ phục sức trên vai màu hồng phấn và chiếc áo khoác mỏng bằng da. Đôi chân trần đi xăng đan cao gót, buộc dây tơ vàng, khoác một ba lô nhỏ da cá sấu. Đó là cách ăn vận thời trang của con gái Thượng Hải. Tiểu Chí không ngại ngần gì không tham gia. Tôi nấp sau một góc khuất ngoài cổng chính của công ty bách hoá, hút thuốc. Gió lạnh buốt, khắp người tôi run lẩy bẩy. Tôi vẫn mặc quần bò cũ, không trang điểm.

Tìm một chỗ ngồi trong tiệm cà phê trên tầng hai toà lầu Istan. Châm thuốc trước rồi mới ngắm cô. Mặc dù đã dùng khá nhiều phấn nhưng lỗ chân lông trên mặt nom vẫn thô kệch vì hút thuốc, thậm chí còn bị nổi đỏ do dị ứng.

Tôi hỏi, Bây giờ ngày nào cậu cũng dùng phấn à?

Biết làm thế nào được. Không dùng phấn còn dám vác mặt đi gặp ai nữa? Chẳng giống như trước đây. Có dùng cũng không có ai nhìn. Cô lôi chiếc gương ra soi. Nhưng mình dùng phấn lót hăng Lancome. Cô nhếch miệng cười rất ngớ ngẩn. Chỉ có đôi mắt sáng tự giễu vẫn giống như trước. Lộ rõ những chiếc răng vàng do ám khói thuốc lá.

Ông Tây đó thế nào?

Anh ấy đã là một phần cuộc sống của mình.

Nghĩa là sao?

Chẳng hạn như một cái bàn chải đánh răng phải dùng mỗi sáng, như một chiếc ghế êm ái muốn ngồi cả ngày...

Nom ông ta như người đã có gia đình rồi. Ly dị rồi sao?

Không biết.

Không biết?

Tại sao cần phải biết? Có lúc bàn chải chỉ có thể dùng để đánh răng, ghế cũng chỉ dùng để ngồi... Đột nhiên cô có vẻ chán nản, khua tay nói. Thôi không nói về anh ấy nữa. Không muốn nói.

Cô bắt đầu thao thao bất tuyệt những chuyện khác. Thói keo kiệt và ngây thơ của người nước ngoài. Muốn đi du lịch Châu Âu... Quán cà phê đang mở một ca khúc do Tiểu Hồng Môi hát:

Suddenly something has happened to me

As I was having my cup of tea

Suddenly I was feeling depressed

I was utterly and totally stressed

Do you know how you made me cry

Do you know you made me die

And the thing that gets to me

Is you ll never really see

And the thing that freaks me out

Is I ll always be in doubt

It is a lovely thing that we have

It is a lovely thing that we

It is a lovely thing, the animal

The animal instinct

...

Tôi dụi điều thuốc, nhìn cảnh chiều hôm dày đặc, nói, Chúng mình đi thôi. Cô nói, Hay cùng đi ăn. Tìm Frank bắt chi tiền.

Thôi. Mình có việc.

Bãi đậu xe, tôi quán chặt chiếc áo khoác, nhìn cặp đùi trần của cô trong gió, duyên dáng chui tọt vào trong xe. Cô thò tay ra vẫy, ra hiệu cho tôi cúi xuống. Rồi ôm lấy đầu tôi, ôm rất chặt và thơm bừa một cái lên trán tôi.

Tôi ngửi thấy mùi nước hoa tanh tanh trên tóc cô. Tôi khẽ đẩy cô ra. Không nhìn được, nói, Tiểu Chí này, dù có chuyện gì, cậu cũng phải tự biết lo cho mình đấy nhé. Đừng có tưởng mình mạnh mẽ lắm.

Cô huơ tay chào tôi. Chiếc xe nhẹ nhàng và nhanh chóng hoà vào dòng xe tấp nập.

Tôi đứng bên đường một lúc, nghĩ xem nên đi đâu. Vẫn ngơ ngẩn. Thê là đơn độc băng qua bên đường, tới một tiệm nhỏ góc đường mua một tách trà sữa. Cầm tách trà nóng hổi thơm ngát trong tay, cuối cùng cũng đẩy lui được cái giá lạnh khiến xương cốt run lẩy bẩy. Nghĩ ngợi, quyết định uống nốt tách trà, sẽ về nhà đi ngủ.

Khi Tiểu Chí gọi điện cho tôi, thời gian đã qua một đận. Cô nói đã chia tay với Frank. Anh ấy sắp về nước.

Có một số người dường như vĩnh viễn không thể bỏ được một quỹ đạo sống nào đó, bất lực, biết chết mà vẫn đâm đầu vào, không thể thông cảm được. Hôm đó, cô uống say mềm, tự gọi tắc xi về. Vừa mở cửa đã nôn ồng ộc, ngã lăn ra đất. Tôi kéo cô vào trong, cởi hộ quần áo và giày. Nhìn vết roi đánh trên lưng cô, tuy không nặng lắm, nhưng cứ đỏ tấy lên đầy quái dị, trên người còn có hình xăm.

Đột nhiên thấy thật sốt ruột. Lấy một chậu nước lạnh trong bồn tắm, lau sạch rượu trên đầu cô. Tôi nói, Cậu có động não không đấy? Muốn hầu bọn Tây chơi sao? Người ta tới tìm vui thôi. Cậu còn tưởng có thể xuất ngoại thật với hần à?

Tiểu Chí mặt đầm nước lạnh, không cam tâm, xoay người lại. Cô cãi, Kiều, không phải như cậu nghĩ đâu. Anh ấy yêu mình thật. Tình yêu của họ và của bọn mình khác nhau.

Cái gì khác? Cách hần làm tình phải giống nhau chứ? Cậu còn tự lừa dối chính cậu sao? Cậu tưởng cậu là thiếu nữ mới lớn chắc, có thể coi tình yêu như chiếc váy viền hoa để mặc? Thời gian, sức lực và tiền bạc của cậu đã ngày càng cạn kiệt rồi. Cậu không trả nổi nữa, hiểu không?

Cứ nói cứ nói, đột nhiên thấy rất ử rữ. Tôi đang làm cái gì thế này. Tiểu Chí quả thực là một cô gái buồn chán nhất trên đời. Chẳng lẽ tôi còn không rõ sao? Hơn nữa cũng chính vì buồn chán, chúng tôi mới đến với nhau. Còn lúc nào tôi lấy đâu ra nổi bực bội như từ trên cao trút xuống thế nhỉ? Tôi nghĩ mình đang cáu vì hai đứa ở bên nhau. Đã hiểu nhau như thế, cũng hiểu rõ khiếm khuyết của mình và của cuộc sống mà chẳng có tí biện pháp gì cả. Cô ấy vẫn ngủ. Rượu quây phá trong huyết quản, tự lột chiếc váy sắp tụt, trèo lên giường tôi. Tôi nhìn cô, cơ thể cô co rúm lại như một con vật. Một

con vật mù quáng không tìm nổi lời nào. Tôi đắp chăn cho cô, tắt đèn, rồi ra phòng khách phía ngoài xem phim.

Buổi chiều ánh nắng vàng rực rỡ, anh nhìn thiếu nữ dính nước ướt át. Ngần ngừ đi lại trên hành lang, trong màn đêm, cẩn thận tưởng tượng ra thân hình cô. Một cây hoa lê đề lên hải đường. Cảnh đẹp dịp may chỉ diễn ra trong tích tắc. Anh chờ đợi làn môi mềm mại của cô khẽ chạm vào má anh như đoá hoa, tự nguyện chìm vào vực sâu không hồi tiếc. Để rồi cuối cùng đứng trước mặt anh là một phụ nữ bụng mang dạ chứa đang lâm vào cảnh bần hàn. Nuốt nước mắt bỏ đi trong đám bụi mù. Tất cả lạc thú chỉ là tội ác. Lolita vuốt ve cái bụng mới nhú, dung nhan tiêu tụy nhìn anh khẽ cười. Cô nói, Em không yêu anh, xin lỗi em thật sự không yêu anh. Mọi sự trốn tránh và cự tuyệt của cô đều nhằm chứng minh mỗi một điều, cô không yêu anh. Yêu cô là chuyện riêng của cá nhân anh, không phải của cô. Mọi thứ tình yêu đều chỉ thuộc chính mình.

Nước mắt của anh cứ nhẹ nhàng lăn xuống như thế.

Bùng nổ sau khi bị đè nén sâu sắc đòi hỏi người diễn phải có cách không chế rất lớn. Rất nhiều diễn viên biểu cảm rất tốt, ngoại hình đẹp nhưng trong quá trình diễn, năng lượng bị giảm dần, tới gần cuối thì kiệt sức mệt mỏi mà rút lui. Nếu để Jeremy Irons diễn kịch sẽ là một tổn thất đối với tác giả. Muốn ông kính phóng to phải dần đẩy ra. Gương mặt bình tĩnh, buồn bã của anh choán hết màn ảnh. Đôi mắt xanh thẳm, nước thủy triều đập vào hang trống phát ra những tiếng vọng. Hai vết nhăn sâu hoắm không đo nổi, nổi đau được giấu kín, đôi môi mỏng run rẩy, run rẩy... vẫn không thốt nổi thành lời.

Gương mặt viên đầy những tàn tích, không còn được vuốt ve. Người diễn viên có gương mặt như vậy chỉ có thể xuất hiện trước máy quay.

Hôm sau, lúc tôi thức giấc, Tiểu Chí đã dậy. Cô đang làm đồ ăn sáng, tóc búi lên, nom rất gọn gàng. Con say khiến sắc mặt cô trắng bệch, nhưng đôi mắt đã bắt đầu trong veo, tinh thần vui vẻ.

Cô nói, Kiều này, tôi qua mình nằm mơ đang đi trên đường, hai tay trắng nhưng chân nhẹ bổng. Có tiếng hát từ phương xa vọng tới khiến mình kinh ngạc. Mình muốn đi du lịch.

Đi đâu?

Trước tiên đi Vân Nam, Ly Giang. Nghe nói ở đó có rất nhiều người ngoại tỉnh tới định cư. Mở một quán bar nhỏ. Mỗi tối ngắm nền đỏ trên sông trôi theo dòng nước. Cô mặc quần bò và chiếc áo phông dài tay màu đen, tay phải khẽ vuốt ve tay trái. Rồi cô kéo áo lên cho tôi xem. Trên đó có mấy vết rạch sâu đã thâm màu. Cô nói, Mình muốn tự tử từ lâu rồi. Cứ tự hỏi, tóm lại mình muốn cái gì. Có lúc không biết vấn đề này là chuyện thật đáng sợ.

Một chân cô khẽ đá cái chậu rửa mặt bằng sứ trắng men ở trên giường. Âm thanh yếu ớt vang lên trong tĩnh mịch. Cô cúi đầu cười. Tôi lười tới mức chả thiết nghĩ ngợi. Đúng vậy, đối với việc gì tôi cũng vậy cả. Chỉ nghĩ tới

việc vút toẹt cái gánh nặng vác trên vai đã lâu...

Còn nhớ ánh nắng hôm đó cứ lấp loé trên trái khuôn mặt Tiểu Chí, nom rõ từng sợi lông tơ mềm mại trên mặt cô. Khuôn mặt cô vút như một bông hoa, bùng nở niềm ham muốn chân thành đầy phong phú, tươi mới nhưng cũng rất kìm nén. Cô thích tình yêu, thích vòng đi quanh lại hàng trăm hàng nghìn lượt trong sự cọ xát giữa làn da và dục vọng, không tài nào khống chế nổi.

Tôi hỏi, Cậu có biết cậu thích loại đàn ông nào không?

Có lẽ giống Jeremy Irons, rất kín đáo, hơi bệnh hoạn khi yêu một cô gái...

Cô cười. Thực ra chỉ cần anh ta tốt với tớ. Trân trọng tớ.

Hoa bên bờ

Chương 5

Chàng trai trong tiệm băng hình

Tôi chỉ ao ước có một người như vậy. Châm một điều thuốc trong gió, đặt vào môi tôi.

Hàng đêm, ngắm nhìn tôi già đi...

Một lúc nào đó, chúng tôi từng ôm chầm lấy nhau, ngỡ rằng có thể quên được cái hoang vu của thế giới.

Rồi tạnh mưa. Anh mặc quần áo, bỏ đi. Trời sắp sáng rồi. Tôi ngủ.

Tất cả chẳng qua chỉ là vậy. Chẳng qua chỉ là vậy mà thôi.

Tháng sáu, gặp Cận Khả. Một thanh niên Bắc Kinh. Tốt nghiệp Khoa đạo diễn Học viện Điện Ảnh, từng đạo diễn vài bộ phim nhỏ mang tính thử nghiệm. Anh muốn chuyển thể tiểu thuyết của tôi.

Tôi biết khi viết về thế giới này báo chí thường có thói quen gắn thêm định ngữ "mới mẻ, sắc bén". Nhưng tôi chưa từng xem phim của những người này làm. Tôi không thích những dạng phim như vậy. Quá chú trọng kỹ thuật, lạm dụng mô phỏng, cố gắng làm mọi thứ nổi bật để được mọi người chú ý. Không hề có bất kỳ sức mạnh nào.

Những phim tôi thích, chẳng hạn khi xem The Big Blue, giữa chừng không ngừng đi tới đi lui, làm những việc vặt. Nấu mì, pha cà phê, đi toa lét, lên mạng xem có bạn bè trên đó không. Có lúc, tựa vào ban công hút một điều thuốc. Bộ phim đó rất dài, cũng phải tới 120 phút. Nhưng một số cảnh cứ đọng mãi trong ký ức. Không cần phải tập trung cao độ. Không cần giải thích. Chỉ cần khẽ đẩy sẽ như một miếng thủy tinh đâm thẳng vào mắt. Rất đau và để lại vết sẹo.

Tôi không biết Cận Khả đang làm phim gì. Chúng tôi gặp nhau trong tiệm cà phê. Khoảng mười giờ sáng.

Đó không phải là thời gian thích hợp. Vì tôi thường chợ măt lúc sáng

sớm, tận trưa mới thức dậy. Hôm đó không kịp ăn gì đã phải vội vàng chạy tới tàu điện ngầm, thế mà vẫn muộn nửa tiếng. Tiệm cà phê vẫn chưa đến giờ cao điểm, vắng tanh, rất yên tĩnh. Vừa đẩy cửa bước vào đã thấy một chàng trai đầu tóc tọc lóc ngồi một góc.

Anh mặc áo phông đen, quần bò đen, giày thể thao đen. Trên chiếc ghế bên cạnh đặt một chiếc túi da đen rất to. Tôi đi thẳng tới, nói với anh, Cận Khả phải không? Tôi là Kiều. Ánh mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc. Cũng không có gì lạ. Độc giả của tôi vẫn luôn tưởng rằng tôi là một cô gái thành phố thời thượng với áo tơ trẻ ngực, môi tím và ánh mắt phiêu diêu. Nhưng lần nào tôi cũng xuất hiện với thần sắc mệt mỏi, ăn vận lộn xộn, như thể một cô nữ sinh chạy từ khu ký túc xá ra. Tôi kêu suất đúp Espresso và bánh gatô socola, rồi rút thuốc Hồng Song Hỷ ra hút.

Anh mất hai phút ngắm tôi ăn bánh trong dáng trẻ nãi. Rồi mất tiếp ba phút lục lọi túi xách lấy ra một cuốn tiểu thuyết của tôi đã xuất bản. Cuốn tiểu thuyết đó nghe nói đã bị in lậu rất nhiều, được bán với giá rất bèo trong trường học và trên các quầy sách vỉa hè. Anh nói, Tôi không hiểu cô lắm, nhưng được nghe rất nhiều người nói họ thường đặt cuốn sách này bên gối. Trước khi ngủ nhất định phải đọc vài trang mới yên tâm đi vào giấc ngủ. Tôi nói, Tôi rất vui khi được nghe tin này. Tôi chưa từng thần thánh hoá văn học. Nhưng bất kỳ tác phẩm nào cũng không thể xa rời độc giả cả trong lý trí lẫn tình cảm. Coi thường độc giả chỉ khiến họ không biết phải theo ai. Tiểu thuyết hay phải như một liều thuốc tốt, ngại gì một liều morphin, có thể an ủi hoặc cứu giúp.

Thế còn điện ảnh?

Điện ảnh cũng vậy. Đây ấp tưởng tượng, xa rời hiện thực.

Cô có vẻ theo chủ nghĩa bi quan?

Tôi chỉ là một người có thói quen đi vào chỗ bế tắc trong hư vô, cũng giống như một loại bệnh thần kinh. Tôi cười, cảm giác mình đang đùa bỡn anh ta.

Điện ảnh có thể diễn đạt nỗi hư không?

Không cần diễn đạt, chỉ cần thể hiện. Hư vô tồn tại trong thời gian, trong hơi thở, trong những chiếc lá rơi trong gió, một trang giấy trắng, một giọt nước... vụn sự vụn vật.

Cô có nghiên cứu thiền giao không?

Đối với chúng tôi, thiền quá xa vời, không thể nắm bắt được. Hơn nữa trong thực tế, chúng ta chạy khắp nơi kiếm ăn và chôn nung thân. Nghiên cứu cũng chỉ là muốn cảm giác của mình được bình tĩnh hơn mà thôi.

Đột nhiên, tôi hơi thất vọng. Từ một câu nói hoặc một tình tiết rất nhỏ, tôi luôn phán đoán ra một mùi gì đó. Có lẽ anh ta không thuộc thể loại của tôi. Ánh mắt và thần kinh của anh ta không nhạy cảm, cũng không có cảm giác sốt ruột vốn có của một người nhạy cảm. Người nhạy cảm thường cần chạy trốn. Đeo kính đen, đi du lịch xa, ru rú trong nhà... đều là cách cả. Rất nhiều người đang sử dụng. Cũng không mới mẻ gì, nhưng là nhu cầu tâm lý. Cận Khả là một đạo diễn giỏi có thể điều khiển được mọi việc, nhưng lại không phải là một nhà điện ảnh khiến người khác phải rung động. Nhà điện ảnh giỏi dù chỉ thiết kế được một vệt sáng rơi trên mặt bàn cũng cần

phải có suy nghĩ và thái độ riêng của mình đối với thế giới. Anh ta có thể mô phỏng hoặc học hỏi những ưu điểm của người khác, làm ra một bộ phim thương mại thật ăn khách, nhưng sẽ không hiểu được tiêu thuyết của tôi.

Anh ta làm thế nào để quay được một người đàn ông vì tình dục và trống rỗng rong ruổi dưới đường hầm thành phố suốt ngày đêm. Nó thuộc về ảo giác, trầm luân và giải thoát của một người đàn ông. Khi tôi viết về người đàn ông này, tôi nhìn thấy bàn tay của anh ta. Những móng tay dài tĩa tốt, cứ nắm chặt lại. Chỉ khi cô độc hoặc làm tình với phụ nữ, các ngón tay của anh ta mới có sức sống. Tay anh kẹp thuốc lá, vuốt ve làn da trơn bóng, lùa vào mái tóc dài, thậm chí mùi máu tanh, lau khô những giọt lệ, thổi gió... Cuối cùng bàn tay của anh giã từ thành phố này và tình yêu 10% cuối cùng còn sót lại của anh.

Nhưng trong phim, anh ta chỉ là một gã điên trai, mặt mũi vô cảm. Anh giống như một con rối xuyên qua đám đông và ánh nắng sôi sục của thành phố.

Chúng tôi bàn về một số ý tưởng rồi chia tay ở tiệm cà phê. Tôi nói với anh, Tôi cần phải suy nghĩ. Không làm thì thôi, đã làm phải làm cho tới nơi tới chốn. Đối với tôi, không có thời gian biến chất. Không ai cho tôi thời gian. Anh ta đáp, Tôi biết. Cô là người theo chủ nghĩa toàn mỹ. Anh ta đưa cho tôi tấm danh thiếp. Tôi nhét vào túi quần bò.

Đơn độc lữ trên đường Hoài Hải mãi đến khi trời tối mịt mới quay về tàu điện ngầm.

Thành phố lặng dần sau khi bị hơi nóng nung chảy. Trên ga tàu điện ngầm chật kín người. Có thể giết rất nhiều thời gian tại các quầy sách và tiệm tạp hoá gần đó. Có một dạng máy chụp ảnh tự động, chỉ cần nhét tiền vào đó, có thể tự chụp mình. Rất nhiều người đang giải trí ở đó, làm mặt quỷ hoặc ra vẻ phớt lạnh. Chụp tấm hình đen trắng bé xíu, dán lên nắp điện thoại, lên cốc nước. Tôi cũng là một kẻ tự yêu mình, thường tìm bóng mình trên tấm kính các cửa tiệm khi đi ngang qua, cho tới khi đâm sầm phải cột điện. Rất nhiều người trong thành phố đều dễ có cảm giác cô đơn.

Mua một chai Hồng trà tại một quầy hàng nhỏ. Người Nhật mời Audrey Hepburn làm quảng cáo cho trà. Đó là cô công chúa mặc áo trắng váy sợi bông đi vào dân gian trong phim Kỳ nghỉ La Mã. Vào những năm cuối đời, bà được Liên hợp quốc mời làm Đại sứ từ thiện, nhiều lần sang châu Phi tổ chức các hoạt động nhân đạo và cứu trợ. Năm 1993, chết vì bệnh truyền nhiễm.

Tôi không thích người có cuộc đời quá tròn trịa. Cũng không thích những người có dung nhan quá đẹp không chút khiếm khuyết. Không thích những người có tính cách cứng nhắc không có gì có thể lay chuyển nổi. Cuộc đời của con người phải phong phú và có khiếm khuyết. Khiếm khuyết là cửa ra của linh hồn.

Mang theo Hồng trà chen vào toa. Khi xuyên qua những đường hầm tối

om, toa tàu phát ra những tiếng kêu xé tai bởi va chạm kim loại. Ga Quảng trường Nhân dân là một ga có hành khách đông nhất. Cửa vừa mở, người ủa vào như sóng nước đen ào ào. Phần lớn đều là người ngoại tỉnh, vác theo đám hành lý bần thiêu, toả mùi rất lạ. Đầu tóc họ rối bời, mặc quần áo lỗi thời và nặng mùi. Mặt mũi xám xịt. Co cụm lại bên đám hành lý, nín thở. Tàu điện ngầm sẽ tiễn họ ra nhà ga xe lửa, tiễn họ rời thành phố này. Họ đã từng sống trong thành phố rộng lớn này. Bán quẩy rán trên các quầy điểm tâm sáng, làm mỳ kéo và bánh màn thầu, chuyển gạch trong các công trình xây dựng... Người nào cũng bán thời gian và cơ thể để sinh tồn. Ngay cả đám trí thức làm việc trong các toà lầu cao cấp cũng vậy. Họ mười mấy tiếng đồng hồ chỉ có thể tranh thủ làm một bát mỳ gói ăn tối, nhận đồng tiền lương cao ngất, để rồi ra sức mua thật nhiều đồ trên đường Hoài Hải an ủi sức lao động đã bỏ ra.

Chúng ta mang theo nỗi dục vọng mạnh mẽ và mù quáng. Có thể đạt được điều gì, cũng có thể chẳng được gì. Đa số mọi người đều sống rất vất vả nhưng không kiếm được chỗ đứng. Có lúc tôi nghĩ như một khoảng cách bị chú ý đột nhiên cứ kéo dài vô tận, xuyên qua thành phố, qua những lớp không khí. Từ không trung nhìn xuống, nó chỉ là một tinh cầu màu xanh cô độc và chậm rãi. Mọi người đều đi trên những tuyến đường định sẵn. Chỉ có một số người có thể ngoại cảm mới thấy bất an. Nhưng có nhìn chúng ta thì sao nào?

Tàu điện ngầm đã tới trạm cuối. Ga xe lửa Thượng Hải. Băng qua đường ngầm, tới quảng trường đèn đóm sáng choang.

Trong tiệm tạp hoá nhỏ bên quảng trường, mua một chiếc bánh hamburger và một tờ báo vừa xuất bản. Nó cung cấp mọi thông tin mới nhất về mọi chốn ăn uống giải trí của thành phố. Bao gồm nội dung thập cẩm của âm nhạc, internet, thời trang, ẩm thực, làm đẹp, tiểu thuyết tình ái, điện ảnh, tin tức, và kinh tế... Nhưng tôi mua nó chỉ vì tranh hoạt hình và trò đố chữ. Tôi cầm tờ báo, vừa cắn bánh vừa băng qua đường và đám đông.

Ở một góc cạnh bậc lên xuống của cầu vượt, một người đàn ông chân trần đứng co ro trong gió lạnh. Anh mặc áo sơ mi và quần tây. Áo khoác rúm ró vứt dưới đất. Bộ đồ màu xanh da trời thẫm, trên túi có nhãn rất bắt mắt.

Anh đang gặp người xuống đất, bên dưới là một đồng hồ nôn mưa. Vì nơi đó không có ánh đèn nên không nom rõ mặt, chỉ thấy nước da trắng bạch, như một xác chết. Nhưng lại gần, dường như cả người vẫn có những cơ giật khe khẽ và gián đoạn.

Nhiều người đi qua anh ta. Chân lướt nhanh hơn, không ai giảm bước. Không khí ô nhiễm bởi bụi xám và khói xe giao thoa cùng mùi mồ hôi chua nồng toả ra từ xác thịt. Mọi người đều vội vã rảo bước trong hốt hoảng. Một người đàn ông trung niên béo lùn dừng lại, tay xách một chiếc cặp đi làm. Anh ta vòng quanh người đàn ông đang nằm trên đất nọ, rồi nhếch miệng ra cười với tôi. Nói, anh ta chích ma túy. Không cứu được đâu. Rồi bỏ lên trên cầu vượt.

Tôi lại ngồi tàu điện ngầm tới quảng trường Nhân Dân. Ánh đèn các toà nhà trong đêm thật rực rỡ. Trèo lên bậc thềm bên cạnh bồn cỏ, ngồi xuống uống nốt chỗ Hồng trà. Hút một điếu thuốc trong đêm tối. Nhắm thẳng thùng rác ném mạnh chiếc vỏ chai rỗng. Nó đập phải miệng thùng sắt, kêu đánh "coong" một cái, làm giật mình một đôi bạn tình đang thân mật trong lùm cây. Tôi nhảy xuống bậc, bên cạnh không người, chậm chạp rời khỏi quảng trường.

Đêm hè lấp lánh ánh sao, hỗn loạn và trĩu nặng. Đó chính là đêm hè ở thành phố. Trống rỗng như vậy. Hết thuốc chữa. Tôi vươn vai, kêu lên một tiếng như loài chim, rồi co giò chạy qua đường.

Mùa hè là thời kỳ tôi mất ngủ. Bắt đầu từ tháng sáu, chỉ cần ngồi trước máy tính, tôi đã có cảm giác buồn nôn. Bên ngoài quá nóng, không thể đi đâu nổi. Việc có thể làm chỉ là ngủ và đọc, và không ngừng làm đồ ăn cho mình.

Đơn độc trong phòng hết 24 giờ lượt này tới lượt khác. Cảm giác ý thức dần mất đi trọng lực. Mọi thứ đều không thể dựa dẫm nổi. Không khí là sự tĩnh mịch được lặp lại. Thăm nghĩ nếu chia tách người mình vẫn có thể duy trì được sự thay đổi, tôi có thể cảm nhận được linh hồn và thể xác, giống như các cánh hoa sau khi xoè nở, giống như tế bào chuyển động và sinh sôi. Phương hướng duy nhất chỉ là tăng tốc đến cái chết.

Lúc mất ngủ thường lên mạng. Mạng là minh chứng tốt nhất của việc khoa học kỹ thuật đem lại lợi ích cho con người. Có rất nhiều thứ thú vị. Một nữ sinh cấp ba Thượng Hải tự viết thư tình cho mình. Đàn ông Bắc Kinh vừa chụp được tấm hình con gái vừa sinh gửi luôn lên mạng. Còn có tiểu thuyết tình ái, đọc miễn phí. Bạn cũng có thể lên đó mua đồ, yêu đương, tán phét, chửi nhau, lấy nhau, tâm sự, làm tình, đánh bài, đánh cờ, nghe nhạc... Lúc nào cũng có người lạ trên khắp thế giới cùng xuất hiện trên mạng.

Chào hỏi bạn. Tranh giành bạn. Nói với bạn rằng họ yêu bạn.

Trên trang đàm luận chính của tôi, đọc được một bài về chòm sao tuổi. Đầu đề là Mặt xấu của chòm sao Cự Giải.

Những người thuộc chòm sao này một nửa trong sáng, một nửa tăm tối. Ở đây chỉ nói tới kẻ thuộc về sau.

Họ thiếu cảm giác an toàn. Sự cô độc thời thơ ấu thường khiến họ thấy hoảng sợ vô cớ, nóng giận thất thường. Họ quen nhớ về quá khứ, thích lịch sử, sưu tầm, viện bảo tàng và chính trị. Họ thích quay phim. 90% nh người này đều có máy chụp hình. Họ thích những phim đau buồn, có thể nhớ rõ từng chi tiết.

Họ bẩm sinh đã bi quan. Thích chửi mắng người khác, tính tình kỳ quặc, đột nhiên chui vào cái vỏ bảo vệ. Sau khi bị tổn thương, họ rất hiếm khi phản công lại, chỉ biết rút bỏ. Chạy trốn là thói quen của họ. Đối với những khát vọng của mình, họ thường đẩy sang một bên trước, hầu như chẳng ngó ngang để rồi lại đột ngột lao tới chúng.

Họ không có năng lực thích nghi mạnh mẽ, nhưng lại có khả năng cảm

nhận trời phú.

Họ tự coi mình là trung tâm, biết cách tự bảo vệ. Người quan tâm tới mình nhiều nhất là chính mình. Họ sợ hãi nhất nỗi cô đơn, nhưng lại định trước cô đơn.

Họ thường bị ốm (thể chất không tốt do quá chú ý tập trung vào những thứ trên người).

Họ có rất nhiều bí mật. Họ đem con người thật của mình giấu kín trong cái tĩnh mịch của màn đêm và trong tiếng cười sảng khoái lúc ban trưa...

Phim Nhật, phim châu Âu, phim nghệ thuật của Hồng Kông, Đài Loan, Vương Gia Vệ, Trần Quả, Quan Miên Bằng, Diệp Miên Hồng, Thôi Doãn Tín, Lý Tử Kiệm, Cao Đạt...

Thường mặc một chiếc váy màu hồng đã giặt tới bạc phếch, một đôi dép gỗ, đi đứng lảo đảo, ôm chiếc hộp đựng đĩa DVD đi trên đường tới tiệm băng hình. Tôi làm một chiếc thẻ thuê đĩa, gần như ngày nào cũng tới. Tiệm đường sẽ mua một tờ "Xem phim", tìm hiểu danh sách phim ăn khách khắp thế giới. Hạnh phúc rồi cuộc vẫn đầy ắp thiếu hụt. Cuộc sống bình lặng nhạt nhẽo, chẳng có kỳ tích gì xuất hiện.

Tôi phải đi về phía trước theo con phố. Băng qua siêu thị, tiệm hoa, cột bán báo, tiệm giặt, chợ thực phẩm, tiệm bánh kem, rồi rẽ trái, đi vào một cái ngõ cụt nhỏ hẹp dần. Ở đó bắt đầu có những cây long não dày đặc đứng thành hàng, toả ra mùi hương nhẹ nhức mũi. Giữa những tiệm nhỏ ken dày và vụn vặt, có một gian gỗ quét sơn đen. Trên cửa có một tấm biển gỗ, viết số "1937" bằng phấn trắng.

Tiệm đó do bốn người bạn chung nhau cùng mở, "1937" là các tháng sinh của họ ghép lại với nhau. Thường trực ở quán là Trác Dương. Chàng trai có chòm sao Song Ngư. Một thanh niên Thượng Hải hai mươi bảy tuổi. Có lúc anh nhận hợp đồng làm phần mềm. Nhưng đa số thời gian đều ở tiệm.

Tiệm không lớn, xếp thành hàng từng kệ sắt màu đen. Bên trái để phim nghệ thuật châu Âu và các phim cổ. Bên phải là CD nhạc cổ điển và nhạc Rock, ở giữa để một số DVD và băng video. Phần lớn DVD đều là phim nghệ thuật châu Âu, không có lấy một bộ phim thương mại Hollywood. Bốn mặt tường dán đầy poster phim, gần cửa sổ kê một cái bàn dài bằng gỗ thông, bên trên đặt tám chậu xương rồng hình thù quái dị. Đèn là loại đèn lồng dán giấy trắng. Trên kệ báo ở cửa ra vào bày tạp chí "Âm nhạc cực đoan", "Các ca khúc thông dụng", tờ "Thực tiễn" của Bắc Kinh, còn có tạp chí Hồng Kông "Âm nhạc thực dân". Tiệm thuộc dạng hút hàng ở Thượng Hải.

Trác Dương mặc áo phông đen rộng thùng thình, quần bò cũ và giày thể thao. Tóc cắt ngắn, và sạch sẽ. Khuôn mặt ôn hoà.

Tôi rất chú ý tới từng khuôn mặt lạ có để đem lại cho tôi trực giác. Trên một số gương mặt có thể thấy rõ những nếp nhăn tàn tạ. Một số gương mặt khác lại dẹt thêm cái bóng của thời gian. Một số khác lại là nước mưa và ẩm ướt theo năm tháng. Có một số gương mặt chỉ có ánh nắng rạng rỡ.

Trong tiệm luôn bật nhạc. Anh thích Hoàng Huy Minh. Chiếc đĩa "Rõ như ban ngày", giọng nam ca đầy sức hút. Anh xin thẻ với trời xanh, tìm một bình nguyên rộng lớn, không cần gạch, không cần mặc, cùng em, yêu đương hạnh phúc... Trác Dương còn khẽ hát theo, vừa bận rộn đăng ký sổ sách, thu tiền, hoặc dùng giấy tái sinh bọc CD làm quà tặng cho học sinh mang về. Quầy thu tiền của anh không phải là loại vừa cao vừa nhỏ, hẹp, khum tròn thường thấy trong các tiệm băng hình. Đó là một cái tủ gỗ thông có nhiều ngăn kéo nhỏ. Ngăn kéo có núm kéo làm bằng dây thừng nhỏ. Trên tủ bày một bình sứ đỏ, trong đựng đầy kẹo. Khách quen biết đều có thể tìm được kẹo hoa quả và socola trong đó. Những lúc chờ đợi đều thò tay vào bốc kẹo. Trác Dương nói, Trong này có vận may của ngày hôm nay.

Anh giới thiệu cho tôi rất nhiều CD hay. Anh khuyên tôi nên nghe nhiều nhạc. Số ca sĩ tôi thích rất ít, PJ Harvey, Tori Amos, Canberries, Cocteau Twins, Bjork, Sade, cái sĩ trong nước chỉ thích Vương Phi. Trác Dương giới thiệu tôi một số ca sĩ nước ngoài dạng rock nặng, The Cure, U2 và Bon Jovi. Anh nói, Âm nhạc phần nộ có thể nhắc nhở ta luôn duy trì sự tỉnh táo. Anh có một cô bạn gái tên là Dương Lan. Một cô gái Thượng Hải xinh đẹp. Bạn thời đại học. Sau khi tốt nghiệp, làm thư ký cho một công ty có vốn đầu tư của Nhật Bản. Cô thường đến vào hai ngày nghỉ cuối tuần. Ở đó ăn hoa quả, xem phim suốt buổi chiều.

Chúng tôi quen nhau rất nhanh. Tôi thường ở đó rất lâu. Có lúc còn giúp anh trông hàng khi anh ra ngoài có việc. Tôi ngồi sau chiếc bàn gỗ thông, vừa hút thuốc vừa ngắm đám người ra vào tiệm. Phần lớn khách đều là học sinh của các trường học xung quanh hoặc sống trong khu này. Mùi cơ thể và tóc của nam thanh nữ tú trẻ trung đem lại cảm giác hơi trúc trắc. Tôi trò chuyện với họ, khi giúp họ mở đĩa và gói lại đều ngắm đôi mắt trong veo và nụ cười của họ. Những ngày tôi sống biệt lập, xa rời đám đông đã quá lâu rồi. Mùi người lạ khiến tôi hưng phấn. Họ đều rất trẻ, có đôi mắt khó tiệt, không thích nhần nại. Họ xem rất nhiều phim, lại càng không thể kiên nhẫn hơn với thế giới này.

Có lúc, chúng tôi cùng ăn trưa. Thường gọi cơm hộp gần đó. Ngồi trên ghế băng nhỏ, hai người chụm đầu lại ăn cơm. Trong hộp cơm có rau, canh, nấm, trứng và sườn. Tôi đổ sườn vào hộp cơm của anh, lấy lại chỗ nấm trong đó. Ăn xong ngắm ánh nắng mùa hè rực rỡ chính ngọ. Con chó lười biếng tản bộ dưới nắng vàng. Cây long não trút một lượt cánh hoa khắp đất trong gió. Tiệm tràn ngập mùi hương của lá cây. Chúng tôi hút thuốc, uống coca đông lạnh. Tiệm vắng tanh, không còn ai vào.

Anh vẫn nghe nhạc của Hoàng Huy Minh. Gã đàn ông diêm dúa, có giọng ca đẹp như đường tơ, khiến người ta phải căng thẳng. Anh ta hát ca khúc Bốn Mùa, Ngày đỏ vờn mạ xanh, Chim về báo ngày xuân, Ai thích nằm mơ, Vừa sức tỉnh, Bướm đậu trên giường rập rờn bay đi, Thuyền nhẹ trôi

dưới cầu... Rồi anh lại bật Kiorro của Nhật, một giọng ca cao vút và gần như trong suốt đang hát, Kỳ diệu thay, cuối cùng tôi đã yêu được một người. Anh luôn giả bộ không có chuyện. Những lời anh muốn nói, chắc gì em đã muốn nghe... Tôi rủ, Khiêu vũ đi, Trác Dương. Anh đứng dậy, nhìn tôi cười. Anh nói, Thế để bật một ca khúc nhảy đã. Mở bài sáo Ireland mà em thích nhé.

Trong tiệm vắng tanh. Ánh nắng lay động từng cụm một. Một điều thuốc vẫn gài trên tay tôi. Đôi môi anh mỏng mảnh, những đường nét rõ ràng và ấm nóng. Tôi nhìn anh, khẽ đưa mặt tới, tựa vào bờ vai anh. Chiếc áo phong đen rất mềm, toả ra mùi mồ hôi đàn ông thoang thoảng. Khi chúng tôi tách rời nhau, điều thuốc trên tay đã trở thành một vệt tàn dài màu xám. Đã vài lần, giữa hè đột ngột có cơn mưa sầm sập kéo tới, rơi ào ào.

Như vậy đấy. Tháng sáu, tôi có một người bạn. Là một chàng trai có chòm sao tuổi Song Ngư mở một tiệm băng đĩa, có âm nhạc, có cây xương rồng, có kẹo. Có cả bạn gái nữa. Nhưng không thường xuyên lui tới. Tôi ở đó giúp anh tưới cây, lau bàn, quét nhà, có lúc xem bộ phim Windes Paris ở Philadenphia một mình. Vừa xem vừa khóc trong tiếng nhạc buồn và đôi mắt xanh. Lúc tôi quạt nước mắt bằng mu bàn tay, Trác Dương cười ha ha đi tới nói, Đúng là cô ngốc. Rồi che mặt tôi lại bằng bàn tay to của anh.

Hoa bên bờ

Chương 6

Một đồng xu của Sâm

Có lúc, tôi muốn gần gũi với một người xa lạ, hỏi anh ta đi đâu, có thể đưa tôi đi cùng không.

Lòng tôi vẫn luôn giấu kín động cơ đó.

Chỉ những khi cô độc một mình, đặt tay dưới ánh nắng mới dần dần thay đổi tư thế, trở thành người giết thời gian.

Cuộc sống lại tiếp tục. Một số thứ trong cuộc sống thường đột nhiên biến mất. Hàng ngày ngủ nhiều tới mức phát đau đầu. Vì tâm lý đã mất cảm giác an toàn nên bắt đầu ra sức nhận việc. Đêm dài viết văn. Hút rất nhiều thuốc, uống rượu. Cứ như vậy tới năm, sáu giờ sáng mới nghỉ.

Không muốn gặp bất kỳ ai, cũng không muốn làm bất cứ việc gì khác. Về cơ bản không rời khỏi phạm vi năm trăm mét quanh nhà. Lười cả tắm và gội đầu. Mặc quần áo cũ và đi dép lê trên đường, mặt mũi xám xịt, tóc tai nhờn bóng.

Tôi nghĩ, không phải do nguyên nhân chia tay với anh ấy. Không phải vì nguyên nhân tôi yêu anh. Tôi chỉ đang thất vọng. Rồi tận hưởng khoái cảm tự ngược đãi. Đã sớm nản lòng với chính mình. Đã sớm hiểu rõ mình lựa

chọn cuộc sống ra sao và nỗi đau như thế nào. Đã sớm coi mình như đã chết. Chỉ là lại trốn vào cái vỏ ốc sên. Đó là một cái hang cứng nhưng an toàn, tối tăm nhưng ấm ướt. Tôi vẫn luôn gửi mình vào đó, không thể đi được tới chốn nào khác.

Trác Dương vẫn gọi điện tới. Không nhiều nhưng liên tục. Không biết có thể nói được gì. Gọi tên tôi, ngập ngừng. Trong im lặng chỉ nghe thấy tín hiệu không tốt do tiếng ồn của mưa.

Tôi đợi anh, nhìn ánh nắng xuyên qua tấm rèm cửa sổ, rọi lên sàn nhà cũ kỹ. Tôi nghĩ, luôn có một số tâm trạng không tự nguyện. Câu chuyện không có mở đầu, đột nhiên đã kết thúc. Thiếu mất một đoạn ký ức. Có lúc điện thoại đột nhiên dứt tín hiệu. Cầm điện thoại đứng trong tĩnh lặng, xác định nó sẽ không còn kêu nữa. Rồi đặt xuống.

Nửa đêm uống Whisky pha đá. Rượu Tây mạnh khiến cảm giác chùng xuống, rất dễ chìm đắm. Xem hết bộ phim này tới bộ phim khác. Những lúc không mượn được phim hay, bắt đầu xem phim Hồng Kông. Phải lòng Châu Tinh Trì. Người đàn ông nói chuyện rất chậm, thường không thay đổi sắc giọng, luôn đóng vai các nhân vật bé nhỏ bị áp bức trong phim. Phim hài của anh đầy ắp tình cảm bi kịch. Rất rõ ràng, đây là một diễn viên lòng đầy uẩn ức. Cuộc sống nghệ sĩ thời kỳ đầu không như ý đem lại những tình tiết đè nén trong phim. Có lúc cũng xem Ngô Chấn Vũ. Là một diễn viên thích suy nghĩ. Có thể thấy rõ từ những độc thoại thường thấy của anh trong phim. Một con người tự nói chuyện một mình. Cũng giống như tôi cô độc một mình thường chờ đợi trước bàn tay, nhìn mười ngón tay với đủ tư thế khác nhau trong ánh nắng. Giết thời gian như vậy.

Hôm đó xem bộ phim Julia và Lương Sơn Bá. Ngô Quân Như rất biết diễn. Cô vốn là một diễn viên rất dẻo dai, chưa bao giờ quá yêu mình, tài giỏi nhưng rất khiêm tốn. Trong phim, cô đóng vai một cô nhân viên chạy bàn không có vú ở tiệm ăn. Ngô Chấn Vũ là một tên lưu manh chỉ có một con đường tồn tại là duy nhất là lách vào kẽ hở của của trốn nợ và đánh đấm. Hai người họ cũng bắt đầu yêu nhau.

Trước khi giết người, hắn cầm chìa khoá của cô. Nói rằng, đợi anh về ăn cùng. Nhưng trong lúc đánh nhau, hắn bị kẻ khác giết chết. Cô gái vẫn đợi hắn trong nhà. Làm thức ăn đầy một bàn, cuối cùng đợi quá mệt. Linh hồn của anh chạy về. Ra sức chạy. Chỉ để đưa tay ra sờ vào mặt cô gái đã ngủ say. Rồi đi mất. Chỉ như vậy. Cuộc sống của những nhân vật cặn bã dưới đáy xã hội Hồng Kông. Nhìn người đàn ông vuốt ve gương mặt không mấy xinh đẹp của cô gái với tình yêu vô bờ. Anh ta đã chết. Còn cô vẫn chờ đợi. Nước mắt đột nhiên dâng lên như sóng vỗ bờ. Không biết bắt đầu từ khi nào, khi bất kỳ ai đó đứng trước mặt tôi, dù có mang lại cho tôi tình yêu, thương đau, dả kích, cảm động đến mấy, tôi vẫn không dễ rơi nước mắt. Nước mắt đã tuôn rơi là khuất phục. Nước mắt không có chỗ để đi. Thế là chỉ khi ở một mình, nước mắt mới tràn ra trước một bộ phim. Cuộc sống thành phố phần lớn chỉ như vậy mà thôi.

Vẫn không chút tin tức về Tiểu Chí. Nhưng cô ấy có thể nghĩ ra được những việc cần phải làm. Dù phải tới Ly Giang tìm kiếm tình yêu không phương hướng, cô ít nhiều vẫn còn tỉnh táo hơn tôi.

Không biết bắt đầu từ ngày nào. Đường như là một buổi sáng. Tôi thức đêm không ngủ, dùng nước lạnh rửa mặt trong toalet. Nhìn thấy gương mặt mình trắng bệch phẳng lặng. Gương mặt cuối cùng cũng đã bình tâm trở lại. Hoặc cũng có thể mệt mỏi hơn. Tôi biết mình có thể bắt đầu viết một bộ phim. Và nếu Cận Khả thích, tôi lại có thêm một khoản thu nhập ngoài dự kiến.

Đó có thể là một chu kỳ rất tệ. Đối với tôi, ngoại trừ khả năng duy trì việc ăn no mặc ấm, tiền không còn ý nghĩa gì mấy. Nhưng mỗi khi mất hứng thú vào tất cả, chỉ có thể lấy mục đích vì tiền để làm một số việc. Còn có thể vì cái gì nữa đây? Danh vọng và lời tâng bốc chẳng qua chỉ là dối mình lừa người mà thôi. Từ lâu, tôi đã không còn lãng phí tình cảm của mình tinh tưởng vào những thứ này. Cũng không cho mình bất cứ lý do và viện cớ nào.

Buổi tối, tôi tới quán bar. Quán Blue có cá nhiệt đới và Whisky. Không rõ tại sao Sâm lại đặt tên quán như vậy. Trong cái mâu thuẫn luôn có tình cảm được giấu kín. Nhưng tôi đã học được cách không hỏi.

Người đàn ông đó nhìn tôi, nói, Lâu lắm không thấy cô tới.

Vâng. Trước đó có một số chuyện. Tôi đã yêu, suýt nữa lấy chồng.

Vấn đề suýt nữa nằm ở đâu vậy?

Không biết. Tôi chỉ chọn theo bản năng và trực giác. Đưa tay cầm lấy chai rượu anh đặt trên bàn. Rượu đốt cháy cổ họng, lồng ngực, và cứ cháy dần xuống dạ dày như thể một đám cháy lớn quét sạch, rất dễ chịu. Tôi nhắm mắt, nghe thấy tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ đầy thỏa mãn của chính mình.

Anh khẽ cười, hờ hững nhìn tôi, ánh mắt rất bình thản. Đi ra sau quầy bar vội vã lau chùi các ly thủy tinh. Ca khúc Italy của anh vẫn nhẹ tới mức chỉ cần gây một khúc âm thanh như vậy, giọng ca rạn ngời va da diết ở nơi mờ ảo sẽ lay động như sóng nước.

Còn nhớ tôi không?

Còn. Vì cô luôn một mình. Ngả vào quầy bar ngủ. Lâu rồi cô không tới thăm lũ cá. Chúng rất cô đơn. Mấy tuần trước, tôi vừa mua mấy con mới thả vào đây.

Thế sao? Tôi đi tới, áp vào trước tấm kính ngó nghiêng.

Cô có thể chọn một con mà cô thích nhất. Lấy tên mệnh của nó thành tên của cô.

Được làm cá thật tuyệt. Có thể hít thở, lười biếng, giao hoan, bỏ đi dưới đáy biển. Không phải rơi nước mắt.

Cô không phải là cá, làm sao biết được như vậy, chúng có hạnh phúc hay không?

Anh cũng không phải là tôi, làm sao biết được tôi không thể cảm nhận được hạnh phúc của chúng?

Anh là người đàn ông biết sống. Biết sống nhằm chỉ một người hiểu được những chi tiết trong cuộc sống và người lạ, biết giữ chỗ để thưởng thức và lượng thứ. Tuy Sâm bề ngoài nom rất bình thường. Người đàn ông ba mươi sáu tuổi. Thích mặc áo trắng. Lại còn biết mặc chiếc áo trắng đã giặt đến sờn cũ trông vẫn rất tươi tắn. Không khoa trương cũng không chẳng có gì bất ngờ. Cầm được cạo sạch. Môi mỏng nhưng kiên định. Móng tay được để dài nhưng sạch sẽ. Động tác lau cốc rót rượu rất linh hoạt. Làn da cứ rạng rỡ dưới ánh đèn tối.

Chưa bao giờ thấy anh hút thuốc, uống rượu, to tiếng với người khác. Ánh mắt anh nhìn người ta lúc chăm chú lúc lơ đãng, trò chuyện cũng lúc khoan lúc nhặt. Đề tài có thể tán rộng ra, cũng có thể đột nhiên bị ngắt lại. Anh hiểu cách kiềm chế tâm trạng của một người lạ. Hoặc có lẽ vì chưa bao giờ thử kiềm chế người khác.

Mỗi tối, anh đều ở quán bar đích thân tiếp khách. Tôi nghĩ những gặp gỡ, quen biết giữa người với người ngay từ lúc đầu đều như vậy, bình dị, không phải ngấm ngợi. Đối với tôi, có được một quán bar và sự tồn tại của ông chủ quán như vậy là một việc đáng được an ủi. Nó có thể khiến tôi không đến nổi lạnh lẽo. Có thể trò chuyện với người đàn ông này. Cũng có thể bỏ đi bất kỳ lúc nào.

Điện thoại của Trác Dương cuối cùng cũng dần ngưng hẳn. Tình yêu là một ảo giác rất dễ bị hoài nghi. Một khi đã ngộ nhận sẽ tự động bay vút như làn khói thuốc. Nhớ tới việc suýt nữa lấy người đàn ông đó, không nhìn được cười. Tôi là người không thể thỏa hiệp được. Muốn thỏa hiệp cần có thời gian.

Tôi chỉ giữ lại để viết. Bắt đầu sáng tác tiểu thuyết điện ảnh. Tuy viết văn là một dạng sự sát chậm chạp, tự bút lông mình từng sợi một. Từ trong ra ngoài. Không một tiếng động. Mỗi một đường vân trên da, mỗi một mạch máu đều dần buông ra nỗi tuyệt vọng và tỉnh táo. Tỉnh dậy là viết. Viết mệt lại trèo lên giường ngủ. Ngày và đêm không ngừng giao nhau. Dường như tôi chỉ viết để sinh tồn.

Tôi không thể làm quá nhiều việc. Công việc. Có thể cạnh tranh, anh tiến tôi lùi. Nịnh nọt ông chủ, chọc ngoáy đồng nghiệp, sử dụng đủ các thủ đoạn như nói xấu, lười biếng, lập mưu bày kế, truy lục, tham ô, cưỡng ép... Cuộc sống phong phú đa dạng như vậy. Kết hôn, Có thể cãi nhau, làm tình, cùng dần vật một người đàn ông, gây nên những mâu thuẫn với bố mẹ chồng, gào lên nỗi ảm ức. Sinh con, giặt tã, mua sữa, cọ rửa cứt đái, nửa đêm dậy ru con ngủ, phát buồn bực vì lo lắng cho việc dậy dỗ và nuôi con trong tương lai.

Tôi không thể làm được những việc như vậy. Thế là không thể gánh được và tận hưởng được mọi nỗi đau và niềm vui mà chúng sinh ra.

Những lúc không viết nổi, đi đi lại lại trong phòng, chỉ có thể hút thuốc, xem băng đĩa, ngủ, ăn, xem phim. Đi ra ngoài ngồi tàu điện ngầm, bay từ dưới lòng đất của thành phố lên. Có lúc tôi nghĩ, thành phố này phải chia thành hai tầng. Với đám người trên mặt đất, hãy để họ đánh nhau, giành

giật dưới ánh nắng. Vì vật chất và dục vọng, giành sức phô bày mười tám chiêu võ nghệ. Không gì có thể cản nổi. Với đám người dưới lòng đất, hãy để họ sống an toàn trong bóng tối. Họ có thể bình an yêu nhau, vui sướng khóc.

Tại sao tất cả mọi người đều phải chen chúc nhau một cách mù quáng chạy về phía trước?

Tại ga tàu điện ngầm đường Hoàng Bì, tôi đi ra khỏi đường ngầm dưới đất. Dòng người bên cạnh ào ạt như nước hồ đục ngầu. Có lúc, tôi muốn gần gũi với một người xa lạ, hỏi anh ta đi đâu, có thể đưa tôi đi cùng không. Lòng tôi vẫn luôn có động cơ giấu kín đó. Tiểu Chí từng nói với tôi, Chúng ta là những người không thể xa rời tình cảm. Bất kỳ sự việc gì cũng phải lấy việc ra đi làm cách giải quyết cuối cùng. Lúc nào cũng chuẩn bị sẵn việc đó. Chấp nhận ra đi. Không dám đối diện. Không muốn bị tổn thương. Tự khuất phục.

Lúc đó, tôi rất nhớ Tiểu Chí. Rất muốn gọi điện cho cô, nghe cái giọng lười biếng của cô. Chúng tôi vẫn luôn tìm kiếm đồng loại cho nhau. Con người bị phân chia trong đám đông, bộ mặt mờ nhạt, không dễ nhận biết. Hiếm hoi đi lướt qua nhau, thời gian ngừng lại ngắn ngủi, rồi lại ai đi đường nấy.

Giữa đường nhận được điện thoại. Số hiển thị của Trác Dương. Tôi ấn nút nghe. Vang lên tiếng nức nở của một cô gái. Kiềm, con điếm chó chết. Người mà Trác Dương yêu là tao. Thật khó tin là lời lẽ của Dương Lam vốn duyên dáng. Thậm chí không cần đợi tôi trả lời, cô đã dập máy. Thật thô lỗ, mất lịch sự. Tôi đứng sững một lúc, phân tích rõ hần giờ đây Dương Lam đang ở bên Trác Dương. Cô muốn làm lành với anh. Nhưng anh không đồng ý. Và cô cho rằng mọi nguyên do đều tại tôi. Tôi gì phải vậy cơ chứ. Đánh giá mình quá cao, rồi lại phải chịu hai lần tổn thương vì cô đơn và vì lòng tự trọng bị lãng nhục. Nghĩ một lát vẫn thấy thông cảm cho cô ấy. Vì thế quyết định không vạ vạ lại.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, tôi trở thành một người không dễ cáu giận. Không có nhiệt huyết, chỉ có mụ mẫm.

Châm một liều thuốc, tiếp tục đi về phía Tây đường Hoài Hải. Lúc đi qua cầu vượt Diên An, rất muốn tựa vào thành cầu, hét to mấy tiếng xuống đường. Xe cô vẫn chạy đúng trình tự. Mọi người vẫn sống đúng trình tự. Cả thế giới ngoại trừ tạp âm, không ai phát ra tiếng kêu thực sự. Những người bên cạnh vội vã lướt đi.

Một chú nhóc ăn xin bắt đầu chú ý tới tôi. Cứ lẻo đẻo theo sát tôi suốt một chặng, cuối cùng cũng chìa cái bát ghê ra trước tôi. Thằng bé có nước da nâu, đôi mắt đen, thân hình gầy còm, quần áo bẩn thỉu, khoác một chiếc túi vải.

Tôi nói, Sao lại đi theo chị? Chị chả có tiền. Nó không nói gì, chỉ nhếch ra cười, vẫn theo sát tôi. Tôi thở dài, dừng lại nhìn. Em từ đâu đến? Nó trả lời tôi rất mù mờ, Hồ Nam. Rồi lại chìa cái bát ra trước mặt. Tôi nói, Chị cũng

đang đi xin đây, nhưng chẳng có ai thấy, cũng không ai cho được thứ chị cần. Tôi móc túi tìm tiền lẻ. Không có tiền lẻ. Chỉ có một tờ mười tệ. Tôi nói, Gần đây chị rất nghèo, không có tiền. Mười tệ này đủ nuôi chị khỏi đói một ngày. Nhưng giờ đây chị có thể cho em.

Thằng bé chỉ nhìn tôi cười. Răng nó vừa trắng vừa to. Thật đẹp. Tôi đặt tiền vào bát nó, nói, Em cũng phải cho chị cái gì đi chứ. Nó trề môi ra ý hiểu câu nói của tôi, móc từ trong túi ra một mảnh báo cũ, nhét vào tay tôi rồi co giò chạy. Đó là một tờ nhật báo cũ mềm, bên trên dính đầy những vết bẩn không rõ là gì. Mở ra thấy trang đầu là một bài phỏng vấn. Một người đàn ông đang làm việc trong cơ quan nhà nước, bỗng xin nghỉ việc, tới Quý Châu tham gia công trình hy vọng: dạy tiểu học. Tiêu đề bài phỏng vấn dùng một câu nói của anh: Trăm sông dồn về một biển.

Tôi và Sâm thảo luận mãi về cách dùng từ này. Tôi nói, tôi rất thích câu này.

Sâm đọc xong bài phỏng vấn, đặt tờ báo lên quây, nói, Người đàn ông này thường viết thơ và tiểu thuyết.

Chắc chắn anh ta không phù hợp với môi trường cơ quan. Không có khái niệm tập thể, không thể nghiên cứu được sắc mặt của lãnh đạo, không thể tham gia được những đơm đặt của đồng nghiệp. Anh ta sống trong thế giới riêng.

Cô cho rằng anh ta không thích nghi được với thực tế nên phải đi về nông thôn sao?

Vậy còn lý do gì nữa?

Kiều, cô luôn dùng ánh mắt danh lợi để nhìn nhận con người và sự việc. Như vậy tuy rất triệt để vừa nhìn đã thấy rõ bản chất, nhưng lại quá u ám. Đối với mình, với người đều không có lợi đâu. Anh ngừng lại một lúc. Tôi đã từng xem một số phim tài liệu, ảnh chụp và bài viết. Đối với quốc gia, đó là chi viện và cứu giúp, là phát triển tiền đề giáo dục. Đối với cá nhân, hàm nghĩa còn phức tạp hơn. Vì hoàn toàn là nguyên nhân tự phát, bên trong ẩn chứa những trốn tránh hiện thực, chủ nghĩa lý tưởng, thiện ác, trách nhiệm, vinh quang, sứ mệnh, đau khổ... Quá nhiều yếu tố. Vì thế không dễ dàng phân tích người khác. Cũng không nên định nghĩa người khác.

Anh còn nói, Cô cũng cần phải tìm việc đi, Kiêê.

Nhưng tôi có thể làm gì? Chẳng có kỹ năng mưu sinh nào cả. Giới bên ngoài cứ tưởng làm nhà văn rất cao cả. Nhưng thực tế lại là những người rất vô dụng đối với cuộc sống hiện thực. Tôi có đi xin rửa bát cũng không ai thèm nhận ấy chứ.

Cô có thể sử dụng cái đầu thông minh, trực giác nhạy bén và phẩm chất cao thượng của mình để làm việc. Mỗi người đều có nhược điểm. Vì thế càng phải yêu mình hơn.

Sâm giúp tôi giới thiệu một công việc. Một người bạn của anh làm CEO cho một trang web. Anh nói, Cô có thể làm biên tập nội dung trên trang

web. Kiều. Chúng ta thử xem sao. Đừng từ chối. Những thứ tốt phải đưa ra cho mọi người cùng hưởng chứ.

Tôi thừa nhận anh ấy đang quan tâm tới tôi. Có lẽ anh hơn tôi mười một tuổi. Trong con mắt anh, tôi là một đứa trẻ. Một đứa trẻ không có ác ý, nhưng lớn lên dị dạng. Có một cái vỏ xấu xí và cứng dị thường. Tôi cũng từng có một số kế hoạch. Muốn đi du lịch xa. Muốn viết cho xong bộ phim. Muốn tìm một ý nghĩa nào đó. Muốn thực sự bình tâm lại. Tôi đang cố thử làm việc, tuy hiểu rõ rằng bản thân rất khó thay đổi. Giống như một người bị tàn phế chẳng thể nào lành lặn trở lại. Nhiều lắm anh ta chỉ có thể bắt mình kiên cường và giả bộ như không có chuyện gì mà thôi.

Thế là tôi nhận lời anh. Khi mỗi một người đàn ông định chăm sóc tôi, tôi đều chấp nhận. Nhưng mỗi lần như vậy, tôi đều thấy mình khốn nạn.

Lần đầu tiên hẹn hò với Sâm vào ban ngày. Ánh nắng chiếu ấm áp xuyên qua lá những cây ngô đồng Pháp đã ngả vàng, từng giọt lấp lánh trên mặt đường cũ kỹ. Sâm đợi trước quán bar, hai tay đút túi quần, người khẽ dựa vào bờ tường đá. Anh nghiêng mặt, bình thần nhìn tôi đi tới.

Cảnh quen thuộc như vậy phẳng phất như đã từng diễn qua vô số lần trong một thời gian và một địa điểm nào đó. Tôi vừa chạy tới vừa mỉm cười với anh. Nhưng lòng lại hoảng hốt. Nghĩ bụng, dường như ở đâu đã từng diễn ra như vậy. Có rất nhiều cảnh trong hiện thực có lúc như một màn kịch đã công diễn nhiều lần. Có điều đã không còn tìm thấy bất kỳ manh mối nào trong ký ức.

Sâm mặc áo trắng, quần vải thô, đi đôi giày thể thao trắng. Kiểu ăn vận như vậy thường xuyên hiện trên người một số Hoa kiều trung niên. Có lẽ họ đã quen với bầu không khí và đường phố sạch sẽ. Nhưng không khí ở Thượng Hải lại ô nhiễm quanh năm. Tôi hỏi, Chúng ta đi đâu? Anh đáp, đường Tây Hoài Hải. Thế thì chúng ta đi xe buýt, rồi đi bộ. Hôm nay mặt trời rất đẹp, có thể đi bộ để ngắm. Anh nói, Được thôi. Chỉ cần không đến trễ.

Đôi mắt anh vốn nhạt màu. Nhưng trong bóng tối của quán bar, do được ánh đèn phụ trợ, đôi khi chúng sáng rực và sắc sảo như mắt thú. Đó là ánh mắt tôi quen thuộc. Mang theo nỗi ngóng trông quan tâm tôi sâu sắc, nhưng dường như lại thờ ơ với mọi việc. Nhưng dưới ánh nắng mặt trời, chúng chỉ là một đôi mắt bình thường của người đàn ông trung niên. Mang theo ít mệt mỏi và ôn hoà.

Chúng tôi tới bến xe buýt đợi xe. Đã có vô số hành khách không rõ thân phận ở đó. Xe vẫn chưa dừng hẳn, đám người xôn xao đó đã chen nhau dẫm đạp trèo lên. Rõ ràng từ sau khi về nước, Sâm đã rất lâu không đi xe buýt nên có vẻ không thích ứng được đám hành khách chen chúc đó.

Nhưng vẫn duy trì được phong độ trong đám đông ồn ào những người ngoại tỉnh và người thành phố này. Anh rất cố chấp tuân thủ đúng mọi lễ nghĩa, giúp chuyển tiền thối và vé xe cho người khác. Giữa đường còn

nhường ghế cho một cụ gia. Lúc anh làm những việc lật vật này, tác phong rất đúng mực. Chỉ có điều trong chiếc xe bản thủ này, bộ đồ trắng của anh nom thật lạc lõng và thảm hại.

Tôi nhìn anh. Anh khẽ đâm vào vai tôi. Không nói. Trong đám đông, người đàn ông này với cái đầu húi cua, lông mày rậm, gương mặt sạch sẽ mang chút phong trần. Xem ra anh thật hoàn hảo, không chê ở điểm nào.

Công ty nằm trong một toà lầu trên đường Hoài Hải. Khung cảnh rất sang trọng. Các cô gái đi ra đi vào công ty đều mang bộ mặt trắng ngạo ngễ.

Trong tấm gương ở thang máy, tôi nhìn thấy hình dáng thảm hại của mình. Do hút thuốc quá nhiều, da mặt rất thô và môi khô kiệt. Tôi thấy mình không giống những người ở đây. Nhưng tôi vẫn cố gắng bình thản.

Nửa tiếng sau, tôi đã có việc làm đầu tiên kể từ sau khi tới Thượng Hải. Chỉ cần tôi đồng ý, tôi có thể làm việc trong toà nhà cao cấp này, mỗi tháng được nhận một món lương ổn định. Đối với tình trạng thu nhập của tôi hiện nay, đó là một con số không nhỏ. Nhưng cái giá đồng thời tôi bắt buộc phải trả, đó là đi làm đúng chín giờ sáng hàng ngày. Bắt đầu từ ngày mai.

Bước ra khỏi toà nhà, tôi thở ra nhẹ nhõm. Nói, Điều hoà trong đó quá bí. Lẽ ra cần nhiều ô-xy hơn.

Em sống cứ như động vật hoang dã vậy. Thử không chế mình xem sao.

Ban ngày anh làm gì?

Ngủ.

Giống hệt em.

Anh cười. Chúng tôi đều thấy vui vẻ. Ánh nắng mùa thu thật long lanh.

Anh nói, đi mua đồ cá cùng anh nhé. Anh đi câu ở ngoại ô vào tuần tới.

Trong không khí đầu đầu cũng sặc sụa những tạp âm xe hơi. Quần áo, đầu tóc những người lạ toả ra một mùi không sạch. Ô nhiễm và huyền ảo giống như nước vỗ bờ, cứ ào ạt hết đợt này tới đợt hác. Đó chính là thành phố nơi chúng tôi ở. Đã rất lâu không có ai cùng đi với tôi trên đường phố đông đúc. Lúc qua đường, anh đặt bàn tay to toan và ấm nóng lên cổ tôi, như dắt một con mèo.

Bên đường có người bán đậu phụ thối nóng hôi hổi. Chúng được xiên trên những que tre dài và mảnh, bốc hơi nghi ngút. Tôi hỏi, có thích ăn cái này không? Ngần ngừ một lát, anh gật đầu đáp, Có. Chúng tôi đứng bên đường ăn những miếng đậu phụ thối chan tương ướt. Tôi ngẩng đầu cười với anh. Anh nhìn tôi, có vẻ mơ màng. Tôi hỏi, Đang nghĩ gì thế?

Anh nói, Hồi năm thứ ba đại học, có một ngày cuối tuần, anh đưa một cô gái đi dự buổi khiêu vũ. Bọn anh đạp xe tới trường khác, nhảy nhót tới đêm khuya. Rồi ăn khuya trên con đường bán đồ ăn vặt ở cổng sau của trường. Mùi đậu phụ thối rất đặc biệt. Vì thế anh nhớ anh đã từng ăn nó.

Lúc đó hai người đang yêu nhau?

Anh cười lắc đầu. Còn nhớ con đường ăn vặt đó nằm trên một con dốc hơi nghiêng. Lúc đạp xe, co cao chân lên có thể khiến chiếc xe bị lực đẩy lùi tuột xuống. Gió ào ạt qua, cánh hoa của những cây anh đào hai bên đường rụng ào ào như mưa lớn. Cái dáng ăn của cô gái đó y hệt em.

Sau đó thì sao?

Sau đó? Anh hơi nhăn trán. Sau đó anh sang Anh. Có lẽ cô ấy đã lấy chồng. Trông anh rất điềm tĩnh. Trước đây, anh chưa từng kể với tôi những chuyện này. Dường như đột nhiên có một nguyên vọng muốn nhắc lại chuyện cũ.

Như thể trước đây sự im lặng rất dài của anh chỉ vì không nhớ ra. Nhưng anh vẫn không kể cho tôi nghe về cô gái trong cuộc đời anh.

Tôi không nói nữa. Anh lôi ra một chiếc khăn tay có những sọc kẻ mảnh bằng sợi đay, khê khằng lướt trên mặt tôi, lau sạch những vết mỡ và tương ớt.

Anh nói, Cuộc sống như vậy đã rời bỏ anh chạy xa tít tắp. Kiêu, anh chỉ muốn cho em biết, những thứ đẹp dễ luôn tan biến rất nhanh.

Hoa bên bờ

Chương 7

Anh đưa tôi tới một góc khuất nẻo trước cổng miếu Thành Hoàng. Bên cạnh, người người chen chúc. Đám người lạ như một dòng sông cuộn cuộn hung dữ. Anh nói, Kiêu, em đợi ở đây nhé. Người đông quá. Anh vào một lát sẽ ra ngay.

Anh không muốn cả hai cùng vào chọn sao?

Không cần đâu. Em cũng không hiểu, chọn làm sao được. Có cần mua kem không?

Vâng-tôi liếm liếm môi.

Anh cười. Mua một cái kem socola đặt vào tay tôi. Rồi bỏ đi.

Góc này đối diện với cửa sổ nhà bếp bằng kính của một cửa tiệm. Thế là tôi được ngắm bóng mình phản chiếu từ đó. Hôm đó tôi mặc một chiếc váy hồng bằng vải bông dày. Mặt đầm mồ hôi vì nắng quá. Ra sức liếm cái kem socola không chút ngưng ngừng. Nó quá ngọt, toả ra mùi bơ và hạnh nhân. Rồi tôi nhìn được mắt mình. Nhìn thấy nỗi khiếp sợ ẩn trong đôi mắt đó. Kem tan chảy theo đầu ngón tay tôi nhỏ xuống từng giọt, rơi lách tách rồi bắt đầu vỡ tan.

Một cái lạnh băng giá cứ trườn lên, không tài nào không chế nổi. Tôi thấy tim đập mạnh tới mức như sắp nứt tung. Màu của máu bắt đầu biến thành màu lam xỉn. Tôi cầm que kem chen nhau trong đám đông. Mặt trời nóng rẫy chiếu rọi vào tôi. Đám người huyền ảo vây kín tôi. Tôi thở dốc, dùng sức, cứ đâm thẳng về phía trước. Những bờ vai và xương sống cứng ngắc chặn đứng tôi. Tôi quấy đạp tuyệt vọng. Như một người không biết bơi bị rơi xuống sông, vùng vẫy trong tuyệt vọng. Đột nhiên nước mắt tôi dàn dụa.

Một đôi bàn tay ra sức kéo tôi ra. Đó là Sâm. Mặt anh trắng bệch nhìn tôi, hỏi, Kiêu, tại sao thế? Anh chỉ đi một lát thôi mà. Anh quay lại mà.

Em không biết. Em xin lỗi. Tôi lúng búng, nhìn tay mình đang run rẩy.

Trên ngón tay tôi còn dính đây vệt kem đã tan chảy.

Tháng tám, quyết định đi làm. Cũng không rõ đã bao lâu không đi làm. Suốt một thời gian dài, tôi như một con côn trùng sống trong cái hốc được bọc bằng nước bọt và lá cây. Sống trong thế giới khép kín của mình. Một đứa con gái mặt mũi lồi thối, lười biếng, cả ngày chẳng có việc gì. Trong khi rất nhiều người ở thành phố này đang phải giành giật nhau từng phút từng giây, làm việc rất vất vả. Tôi không lo lắng mình lạc hậu hay nghèo túng. Chỉ đôi khi thấy khiếp sợ. Vì dường như tất cả hi vọng ái ố của con người đều không liên quan tới tôi. Những thứ mà họ quan tâm, khát vọng, thực hiện, đeo đuổi cũng không liên quan tới tôi. Sợ mình trở thành một nhân vật trong phim Người ngoài cuộc, một khoảnh khắc nào đó sẽ kè sủng bắn trúng ai đó hoặc chính mình. Tuy một thời gian, nghiên cứu thiên giáo an ủi tôi rất lớn. Nhưng từ khi phát hiện lòng mình hoàn toàn lạnh giá, tôi sợ hãi đến mức không dám động tới một chữ trong những đồng sách loại đó.

Tối đó, lên giường rất sớm. Không bật máy tính. Không tắm. Đặt sẵn đồng hồ. Rồi chui vào chăn. Nằm một lúc nhưng vẫn nhòe dậy. Uống hai viên thuốc ngủ với nước trắng. Con mắt ngủ dày vò suốt nhiều năm cuối cùng cũng bị khống chế bằng biện pháp tiêu cực đó. Nếu cứ cố viết tới sáng, uống cà phê, nghe nhạc mạnh. Nếu có lúc chẳng thiết làm bất cứ thứ gì, cứ nằm thẳng đơ trên giường, để mọi suy nghĩ dày vò nhau tới kiệt sức. Còn khiếp sợ hơn cái chết.

Nhưng ngủ lần này được rất lâu. Rất dễ ngủ. Có lẽ bởi thuốc ngủ. Có lẽ tại nghĩ ngày mai còn phải dậy đi làm. Giữa đêm tỉnh dậy một lần, nhìn đồng hồ, nhìn đồng hồ, một giờ sáng. Xung quanh im ắng như tờ. Lại yên tâm nhắm mắt, ngủ tiếp. Cả người mơ màng, cảm thấy cơ thể như trôi dạt trong không khí. Cơ thể như cái kim đồng hồ, chuyển động chậm chạp và nặng nề trong ý thức.

Tôi xác định mình lại bắt đầu nằm mơ. Phía trước đều giống nhau. Ôm một cái chăn bông đi vào phía màn đêm thăm thẳm. Thấp thoáng xuyên qua những hành lang, ngõ ngách, phố lớn, căn phòng khác nhau... Cảm thấy thật lo nghĩ, rất muốn dừng lại. Rồi đến người đàn ông đó. Anh ta đưa tôi tới con đường nhỏ vào núi. Rồi tôi lên núi với anh ta. Chân trần đạp trên cỏ có thể cảm nhận thấy cái mát lạnh của sương và cái sắc nhọn của ngọn cỏ. Càng lên cao, phong cảnh càng đẹp. Bầu trời rắng đỏ, từng cụm mây trắng, nước hồ tím biếc, sơn cốc màu bích lam. Chúng tôi dần tới đỉnh. Nơi đó, tôi đã quá quen thuộc. Trong một cái khe sâu trên đỉnh núi, hai bên trồng đầy cây đào. Người đàn ông đưa tay ra, nắm lấy tay tôi. Anh muốn đưa tôi qua. Những cánh hoa màu hồng phấn bay lượn trong gió đậu lên mắt, môi và da tôi... Hoa chũm chĩt đầy cây, chen chúc nở như thể cận kề cái chết. Tôi ngập tràn hạnh phúc. Cảm giác đó không phải là hạnh phúc. Khiến lòng đau đớn chưa xót, không nở mở to mắt. Không muốn tỉnh dậy. Nhưng

vẫn ẩn chứa nỗi khiếp sợ. Đúng vậy. Tôi sợ anh ta quay mặt nhìn tôi. Tôi không muốn nhìn thấy anh ta là ai.

Lúc tỉnh dậy đã làm tám rưỡi sáng. Không hề nghe thấy tiếng gà kêu của chuông báo thức. Tôi hốt hoảng dậy, đầu óc vụt linh hoạt, vội vã thay quần bò và áo phông sạch. Đánh răng rửa mặt, dùng lược nhúng vào nước để chải tóc cho mượt. Bữa sáng tất nhiên không thể ăn được. Mất năm phút để ra khỏi nhà.

Trong toa tàu điện ngầm, người với người chen chúc tới mức không còn một khe hở. Trong tiếng gào thét gọi nhau, chỉ nghe thấy hơi thở nặng nề của người bên cạnh. Trong góc có cô gái ăn vận như giới trí thức cao cấp, tai đeo máy nghe, nhón nhén ăn bánh mìn thần rán hoặc hamburger. Không khí sặc mùi ngấy mỡ của đồ ăn thức uống và mùi nước hoa. Phần lớn đàn ông đều ngón ngấu một tờ báo thể thao hoặc chứng khoán. Đó là bước mở đầu của cuộc sống trong thành phố.

Trong đại sảnh của toà lâu có người chạy như bay. Trước thang máy, rất nhiều người chờ đợi. Một người đàn ông trong số đó nhìn tôi, rồi nhô đầu ra chào hỏi. Anh ta bận một bộ veston màu đen, đeo một cặp kính phẳng rất lạ có gọng đôi môi. Lạ lắm nhìn anh, tôi cười.

Anh hỏi, Hôm nay đến làm à? Hôm qua tôi thấy cô từ phòng tổ chức đi ra. Tôi là Peter - đồng nghiệp của cô.

Sự nhiệt tình của anh khiến tôi hơi lúng túng. Chúng tôi cùng vào thang máy. Tôi ngửi thấy mùi nước cạo râu toả ra từ người anh. Anh lại chào mấy người nữa. Tiếng nói rất vang. Đồng nghiệp chính là những người cần bạn tới nghe một đồng từ vô bổ bất kỳ lúc nào. Là những người cận kề bạn trong một ngày còn nhiều hơn với người yêu. Anh nói, Kiêu này, cần bất cứ chuyện gì, đều có thể tới kêu tôi giúp đỡ nhé.

Đó là một trang web có gần một trăm người làm. Như một cái kính vạn hoa gồm cả kinh tế, thời sự, giải trí, cuộc sống, nhà đất, nghệ thuật... Cũng tự nhiên bao gồm cả điện ảnh. Công việc của tôi rất đơn giản, tức là sưu tầm mọi thông tin và bài vở có liên quan đến điện ảnh, biên tập nội dung, định kỳ cho ra một số chuyên đề và hoạt động. Chữ viết đều có thể chuyển tải được. Tất cả thông tin trên mạng đều chung hưởng, tạm thời không có bất kỳ hạn chế nghiêm khắc nào. Còn lại chẳng qua chỉ là vấn đề trình độ biên tập mà thôi.

Đối với tôi, công việc như vậy chỉ cần hai tiếng đồng hồ mỗi ngày đã hoàn tất. Văn phòng được trang trí như vườn bách thú. Trong giờ có thể tự do uống cà phê, ăn bánh bích quy, chơi điện tử, tán phét... Đa số thời gian, phần lớn các đồng nghiệp đều lười biếng nấu cháo điện thoại, mở ICQ, chơi điện tử hoặc nghe nhạc MP3. Vì thế hết giờ làm vẫn chưa ai chịu về. Đường như mọi người đều không có chỗ đi, cũng độc thân, cũng chẳng có ai để hẹn hò.

Họ ở đó từ chín giờ sáng liên tục tới hơn mười hai giờ đêm. Có người còn không về đêm, ngủ luôn trên bàn. Xem ra rất tích cực, nhưng thực ra chỉ

mong khi người quản lý không có mặt sẽ tranh thủ gọi mấy cú điện thoại đường dài hoặc gọi điện qua mạng. Phương pháp tiêu thời gian quả thực rất phong phú. Chỉ không rõ công ty kiếm lời bằng cách nào.

Peter nói với tôi. Những việc như vậy, cô không cần quan tâm.

Chúng tôi thường ăn trưa tại một tiệm nhỏ đối diện công ty. Anh ta kể một số bí mật tranh giành quyền lực, đâm đá nhau trong nội bộ công ty. Và cẩn thận giấu tên thật của các đương sự. Kiểu tâm sự như vậy có lúc khiến tôi cảm thấy thật vô vị. Anh ta đang xả ra, nhưng lại không đủ dũng cảm bộc lộ tình cảm thật của mình.

Nếu ghét một người, có thể không gặp anh ta nữa. Hoặc cùng lắm xông lên tát cho anh ta một cái toé đom đóm mắt. Từ đó hai bên đều hận thù nhau đến tận xương tủy. Tại sao cứ vòng vo ở bên, đoán già đoán non từng câu chữ từng cử chỉ, để rồi lãng phí lời lẽ cho một kẻ không liên quan. Từ điểm này có thể thấy tình bạn và lòng nhiệt tình của Peter vẫn không chế che được một số tính xấu của anh. Vì thế anh luôn bất mãn khi nằm trong tầng lớp dưới trung bình của công ty.

Nhưng đôi khi tôi vẫn đi ăn cùng anh. Có lúc sau khi tan làm còn tới núi Hoành Sơn làm một chén. Không có loại người nào mà tôi không thể chấp nhận nổi. Có lẽ bởi vì từ trước tôi không dễ chấp nhận bất kỳ ai. Anh ta là một người đàn ông nhát nhẽo. Điều này tôi đã đoán được ngay trong ba phút đầu tiên nhìn thấy anh. Nhưng cảm giác trống rỗng của cuộc sống đôi khi khiến tôi như một kẻ sắp chết chìm, phải cố bình tâm. Muốn tư thế mình không đến nỗi xấu xí khó coi, tôi tóm bừa một cọng cỏ khi lướt ngang qua.

Anh hỏi tôi, Kiều, sao cô mãi không có bạn trai thế?

Chắc tại tôi không đẹp.

Không, cô đẹp lắm. Lần đầu tiên nhìn thấy cô, tôi đã thấy cô rất đặc biệt.

Thế anh định tán tỉnh tôi sao?

Ha ha. Anh ta cầm cốc bia lên uống. Tôi không thích hôn nhân. Cô nghĩ mà xem, một người đàn ông và một người đàn bà phải đối diện nhau suốt một đời. Còn gì đáng sợ hơn thế.

Nhưng tôi nghe nói anh có bạn gái làm chuyên gia thẩm mỹ.

Đó là tại cô ta cứ bám theo tôi. Dằng dai không rời.

Đã không thể đem lại hôn nhân, sao không cho cô ấy cơ hội nghĩ lại?

Ai mà biết được những chuyện về sau. Anh lạnh lùng đáp, tránh né ánh mắt tôi.

Đa số đàn ông trên thế giới đều như vậy. Vừa cần một sự gửi gắm tình cảm có thể tin cậy được, vừa âm thầm dỗi mắt ra phương xa. Giống như một người ăn no trước, rồi lặng lẽ tính toán chọn lấy một món tráng miệng. Một cách làm vừa ích kỷ vừa bản năng.

Tôi mỉm cười nâng ly lên uống rượu. Miếng đá còn lại chui vào miệng, nhai nó rau rầu. Ánh đèn trong quán âm u, không khí ô nhiễm. Hơi ẩm dần tan, khiến người ta thấy nhát nhẽo. Các cô ăn vận yêu kiều, mắt mũi đóng đưa. Ánh nhìn của lũ đàn ông thật thiếu thiện cảm. Nhưng mọi thứ chỉ như

vậy mà thôi. Đó là một sân khấu được dựng nên thật toàn mỹ. Chỉ là trống rỗng, không ai muốn toàn tâm toàn ý lên hát một bài. Vì không có khán giả nào mê đắm thực sự, đâu chỉ có một người. Phần lớn đều là đám người vô công rồi nghề châu xung quanh xem cho vui mà thôi.

Tôi nói với Sâm. Tình cảm trong hiện thực luôn khiến người ta thất vọng. Anh nói, Cảm khái của ngày nay cũng từ đó mà ra.

Tôi im lặng, ngồi uống rượu ở quầy. Bên cạnh có một số khách. Quán của Sâm chưa bao giờ đông khách. Nhưng cũng luôn có vài gương mặt lạ hoặc quen, xuất hiện hoặc biến mất dưới ánh sáng âm u.

Tôi nghĩ mình đang bị ốm. Trong lòng đầy những thứ thối nát. Do vậy tôi lại tiếp tục viết. Viết là một cách chữa, có thể hàn gắn vết thương này tới vết thương khác. Nó như liều keo dán đồ vào rãnh hở trong lòng.

Tôi nói, Sâm này, công việc đó có lẽ em không thể làm tiếp. Hôm nay vừa viết xong đơn xin nghỉ việc.

Tại sao? Nó có thể đem lại cho em thu nhập ổn định và cảm giác thuộc về đâu đó.

Những giờ nghỉ trưa ở công ty, thường rót một ly nước lạnh, cầm cốc đứng trước cửa sổ nhìn ra những toà nhà chọc trời bên ngoài. Chúng như cánh rừng đá của thành phố. Bên cạnh toàn người xa lạ, họ truyền hơi ấm của làn da và hơi thở cho tôi. Không còn là bầu không khí lạnh lẽo trong căn phòng trống rỗng của tôi nữa.

Nhưng tôi đã chán lắm rồi. Những kiểu nhiệt tình nhưng hời hợt của Peter. Tôi không thể thiếu ngủ hàng sáng chen chúc trong các toa tàu điện ngầm đầy không khí ô nhiễm. Để rồi lại tới văn phòng càng thiếu không khí hơn. Dùng thời gian cả ngày để làm công việc chỉ mất có hai tiếng đồng hồ đã hoàn tất. Đối với tôi, ngoài việc lãng phí thời gian, còn trói buộc cả tự do. Tôi nói với Sâm, Xin lỗi, Sâm. Em luôn muốn thử thay đổi mình. Nhưng phát hiện mỗi con đường đều đi tới hư vô. Em biết anh đang giúp em. Em luôn nhận mọi sự giúp đỡ của tất cả mọi người. Nhưng đều không có tác dụng.

Sâm gật đầu, không nói nữa. Anh cầm chiếc ly rỗng của tôi, rót thêm một ít Whisky.

Tôi nói, Sâm, em đang viết một câu chuyện. Em coi nó như một bộ phim để viết. Tất cả đường dây, tình tiết, nhân vật đều giấu kín trong lòng em, giống như một bức bản đồ vậy. Làm thế nào để cấu trúc, em đã nắm rõ, có thể viết ra thật tỉ mỉ.

Làm một bộ phim và viết một bộ phim có gì khác nhau? Anh hỏi.

Về trước là sản xuất thực tiễn. Về sau tương đối phức tạp. Có thể so sánh nó như một người du hành trong hang động tối om, cách biệt với thế giới bên ngoài. Để có thể đi tới tận cùng, không ngừng dặt cho mình những tưởng tượng và duy trì hơi ấm.

Anh khẽ cười, nói, Em muốn làm bộ phim mà chỉ mười phút sau khi mở màn, khán giả đã ngáy khò khò sao?

Tôi nói, Bộ phim này sẽ vượt ve linh hồn của khán giả, khiến họ run rẩy

khắp người. Họ sẽ nhìn thấy chính họ trong đó. Người già nhìn thấy nông đượm, người trẻ nhìn thấy khô khan. Người thất vọng nhìn thấy cái đẹp ngọt ngào. Người vui vẻ nhìn thấy tội ác.

Sâm đứng rót rượu sau quầy, đôi khi ra chào hỏi vài khách quen. Khi anh khom người xuống, chiếc áo cũ bốc ra mùi thoang thoảng hoà quyện giữa nước Cổ Long với mồ hôi. Chiếc áo đã giặt nhiều tới cũ rách, không còn đủ bộ cúc, cổ áo mềm oặt.

Tôi hơi chóng mặt. Vừa đợi anh có thời gian để trò chuyện. Tôi nói, Em giả sử chỉ có một khán giả. Hoặc là em, hoặc là một người lạ qua đường. Vừa may, anh ta đi tới. Thế là em mời anh ta vào. Có một cái ghế trống.

Anh đang bận, không để ý tới tôi. Đèn đóm tối om, tiếng nhạc dịu dàng, mùi hương của rượu nhẹ nhẹ. Tất cả đối với tôi đều quá quen thuộc và an toàn. Giống như phòng khách trong nhà mình. Đôi khi áo anh quệt qua mặt tôi. Tôi chờ anh dựa vào quầy bar. Ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh dậy, thấy mọi người trong quán đã về hết. Chỉ có Sâm vẫn đang dọn chai lọ sau quầy, dùng vải trắng lau các ly tách. Việc mà anh thích nhất là lau các ly thủy tinh. Không có âm thanh, không có kết thúc, một sự việc không có giới hạn. Thấy tôi ngược đầu lên, anh nói, Ba giờ sáng rồi đây.

Nếu em về ngủ một giấc vẫn còn kịp.

Tôi nói, Không ngủ nữa. Chúng ta ra ngoài đi dạo đi. Tiếc là không nhìn thấy biển.

Nhưng có thể thấy bình minh.

Ở đâu?

Để anh đưa em đi.

Sâm lái xe đưa tôi đi hóng gió. Một chiếc Spark cũ. Anh luôn cất nó trong gara. Tôi nói, Thì ra anh có xe.

Anh cười, Còn nhiều thứ em chưa hiểu về anh đâu. Đừng vội.

Anh lái xe lên cầu Cao Giã. Trời vẫn tối, thậm chí một màu xanh sẫm pha chút tím xám. Sương mát rượi. Mấy cụm mây nặng trĩu nhau lại từng đám, ung dung đi dạo trong gió. Khu rừng đá hai bên cầu vẫn sáng đèn. Anh bật nhạc. Đó là bài "Phu nhân bướm bướm" trong một vở ca kịch.

Anh nói, Anh rất thích giọng ca của cô này. Có nỗi đau sáng ngời trong đó. Một phụ nữ tràn đầy lửa yêu luôn dễ bị trói chặt trong tình cảm của mình. Tôi rất muốn hút thuốc nhưng nỗ lực không chế mình vì không muốn làm bẩn xe anh. Anh nhìn tôi, nói, Cứ hút đi. Anh mở cửa sổ.

Gió sớm ùa vào. Ụp lên mặt gần như không thở nổi.

Chúng tôi tới đường viền ranh giới giữa thành phố và thị trấn. Đó là một bình nguyên rộng rãi. Không khí mát mẻ trong lành, mang theo mùi thực vật. Sâm dừng xe lại, nói, Anh đã ngắm bình minh chín lần ở đây. Trong các mùa khác nhau, cùng các buổi sáng.

Bầu trời xanh thẫm có ngôi sao sáng. Toả ra thứ ánh sáng lành lạnh, như nhỏ ra một giọt nước mắt lớn. Trên cánh đồng có đám cỏ mạch bị đốt cháy, chỉ trơ lại tro đen. Chim chóc trên cây thảng thốt vài tiếng kêu yếu ớt và

ngập ngừng. Vẫn còn sớm quá.

Tôi ngả vào ghế hút thuốc, hỏi, Anh có mang rượu theo không?

Không. Anh yên tĩnh nhìn tôi.

Tôi im lặng, chỉ co ro trên chiếc ghế, ngửa mặt nhắm nghiền mắt. Tôi nói, Sâm, kể cho em nghe câu chuyện của anh.

Chuyện của anh? Dài lắm. Không muốn kể. Nó có thể dần tan biến theo thời gian. Giờ đây như vậy là quá tốt rồi, có một tiệm nhỏ, đêm đêm ngắm nhìn mọi thăng trầm, rất nhiều người khách cô đơn tới đây mua say. Một năm có khoảng ba tháng đi du lịch. Có lúc một mình lái xe đi ngắm bình minh lên. Vẽ vờ trên đỉnh núi. Đứng trước biển mây vùn vụt, em mới phát hiện thấy những đau khổ vui buồn của mình đều không quan trọng nữa. Tất cả đều tiêu tan.

Không có phụ nữ? Không có trẻ con sao?

Đúng vậy. Không có. Anh nhìn tôi long lanh. Anh hiểu rõ mình cần cái gì.

Anh và em không giống nhau. Trong lòng em luôn có nỗi sợ hãi.

Sợ cái gì?

Sợ em bỏ đi rất xa, đi rất lâu nhưng cuối cùng không hề có một nơi có một người. Thế là em phải quay về.

Anh trầm lặng. Tôi nói, Đó là nỗi khiếp sợ như sóng hồ, luôn vỗ ào ạt trong linh hồn. Sâm, lúc nào chúng ta có thể đi ngắm biển?

Không biết bắt đầu từ lúc nào, tôi phát hiện thấy mình mất đi khả năng diễn đạt và tâm tình. Trong đám đông, sắc mặt tôi luôn lạnh lùng, xa cách. Đối diện với người lạ, không có gì để nói. Đứng phải điều âm ức, bỏ luôn. Gặp phải việc biệt ly, không níu kéo. Chưa từng kể lể. Cũng chưa hề giải thích. Tôi biết việc mất đi năng lực này đối với tôi đôi khi sẽ cận kề cái chết.

Hiếm có cảm giác an toàn đối với con người.

Chỉ những khi cô độc một mình, đặt tay dưới nắng mới dần dần thay đổi tư thế, trở thành người giết thời gian. Một kẻ tàn phế. Nhưng khi nói với Sâm câu đầu tiên trong bộ phim tôi đang viết, tôi phát hiện thấy mình là một người kể chuyện bình thản và lưu loát. Điều này khiến tôi kinh ngạc.

Tôi nói, Sâm này, thực ra em viết không vì mục đích gì. Em chỉ cần một khán giả. Nếu không có, vẫn còn có em mà.

Anh nói, Thế thì bắt đầu đi. Anh là một khán giả không kiên nhẫn. Phán đoán một bộ phim dở hay xấu chỉ trong mười phút đầu.

Anh lấy một đồng xu ra trước đi.

Anh lôi ra một đồng tiền. Đồng một tệ loé lên thứ ánh sáng lạnh lẽo như băng, nằm gọn trong lòng bàn tay anh. Tôi nhặt lấy nó, nhét vào túi quần bò, nói, Trước tiên phải mua vé. Nếu em cảm thấy anh có thể hiểu được bộ phim này, em sẽ trả lại đồng xu cho anh.

Chúng tôi không ngắm bình minh lên. Vì khi trò chuyện với Sâm, tôi thấy rất mệt, nên lại ngủ thiếp đi.

Đó là một đêm thật kỳ lạ. Tôi có một giấc mơ mới. Thấy mình lên một chiếc xe buýt bên đường. Xe rất cũ, sau xe có nước và rác, toả ra mùi xú uế. Trong chiếc xe trống trơn chỉ có lái xe và một mình tôi. Lái xe phóng

xe như bay. Giữa đường mới bắt đầu có hành khách lên liên tục. Cứ lên rồi xuống, khi gần tới vài trạm cuối cùng, tôi phát hiện thấy trong xe chỉ còn một hành khách.

Cô gái đó mặc một chiếc váy xanh da trời, áo trắng, ngồi cách tôi một lối đi, nghiêng mặt nhìn ra cửa sổ. Bên ngoài mưa to. Trên tấm cửa kính xe buýt có từng vệt nước nhoè nhoẹt, chảy từng dòng xuống.

Thành phố là chiếc máy chứa nổi cô đơn to lớn. Đây ập tiếng mưa huyên náo và trống rỗng.

Cô gái đi một đôi xăng đan nhựa, chân trần không tất. Loại xăng đan của cô gái thập niên 80. Cô khép chặt hai đùi, hai tay kẹp vào giữa hai đầu gối. Tư thế của cô chìm đắm trong màn đêm sâu thẳm thẳm.

Chiếc xe liên tục lao về phía trước. Tôi không rõ cô ngồi xe để xuất phát hay quay về.

Cô gái không quay đầu lại. Cạnh cô là một chiếc cặp đi học đã cũ.

Tôi hỏi, em xuống đâu. Cô không thềm đáp, như thể không chú ý tới sự tồn tại của tôi. Rồi cô đưa tay vuốt ve những hạt nước trên cửa sổ. Hạt mưa lăn dài tạo thành vệt đường. Tôi nhìn thấy những vết thương sâu trên cổ tay trắng nõn của cô. Chúng như bị vỡ nát. Chúng rất thê lương.

Lòng tôi đau xót. Nhưng không thể động đậy gì trên chỗ ngồi của mình.

Không thể xích lại gần, cũng không thể rời xa cô.

Tôi đã nhớ ra. Cô phải là cô gái trong bộ phim của tôi. Tên cô là Lâm Nam Sinh.

Hoa bên bờ

Chương 8

Cô gái trên đỉnh núi

Anh nói, Đợi ở đây, Nam Sinh. Đợi bố về. Rồi anh đứng dậy bỏ đi.

Mùa đông năm đó. Nam Sinh còn nhớ rõ. Nam Sinh và bố cùng ngồi xe đường dài hơn mười tiếng đồng hồ, từ thị trấn Phụng Kiều tới thành phố N. Tết âm lịch sắp đến. Đó là một ngày trước giao thừa.

Đây là lần đầu tiên con bé được nhìn thấy thành phố. Bến ô tô chật cứng xe khách đường dài vừa bản vừa cũ kỹ. Trên nóc xe chất đầy hành lý. Xung quanh chật cứng đám hành khách đang chen chúc chờ đợi đón xe về ăn Tết. Họ ngồi xồm xuống các hàng ăn vặt gần đó, ngả vào các bao hành lý gà gât, đánh bài, đen sì như một bầy chim di cư đang tạm nghỉ. Một hồi loa lạnh lạnh vang lên thông báo đã có xe, khiến cả đám người rùng rùng đứng lên, xách bao lớn bao nhỏ tranh nhau xông tới, giống bầy chim táo tác bị vỡ đàn.

Xích lô, xe đạp, xe buýt chen chúc trên đường, không ai chịu nhường ai, tranh nhau bấm còi inh ỏi. Một phụ nữ xách giỏ bị xe quẹt phải. Trong giỏ

có khoai tây, cà rốt bị đổ ụp xuống đất bùn. Cô ta gào thét chửi bới, quỳ cả xuống đất vội vã nhặt khoai tây, dựng vào vạt váy. Tay và mặt cô dính đầy bùn. Cô cảm hận nhờ một bãi nước miếng xuống đất. Vô số bàn chân rồi bời lướt qua người cô.

Tay của Nam Sinh được một bàn tay đàn ông nắm chặt. Những ngón tay nhỏ và trắng trẻo của nó co quắp trong bàn tay rộng lớn và ấm áp của người đàn ông. Con bé đang đi về phía trước. Mùa đông ở phía Nam rét cắt và ẩm ướt. Dưới chân là nước dính bùn. Những giọt mưa to lạnh buốt cứ quất thẳng vào mặt, chui tọt vào cổ áo. Nó co rúm lại, nín thở. Nó mặc chiếc áo khoác bông kẻ ngang và quần bông chấm hoa.

Chiếc khăn choàng hình tam giác có viền hoa màu hồng đào bị chặt cổ và nửa dưới khuôn mặt, chỉ còn hở ra đôi mắt. Đôi mắt rất đen. Đen sẫm. Hình cánh hoa, loang loáng nước. Ánh nhìn luôn kinh ngạc và dịch chuyển, kèm theo cả những hốt hoảng. Ánh mắt vẫn chưa lớn, nhưng đã ẩn chứa cái đẹp và nỗi hoang vắng. Ánh mắt hoang vắng của một cô bé con.

Họ ra khỏi bến xe, tới con đường kín đặc hàng quán hai bên. Ở đó bán đầy thức ăn, đồ uống, túi giả vali, đồ biển khô của thành phố duyên hải. Không khí ô nhiễm và tanh nồng nặc. Họ lê bước khó nhọc trong giá lạnh, như thể băng qua một dòng sông mệnh mang mãi không tới bờ.

Người đàn ông ngừng bước bên đường, nhắc bông Nam Sinh qua lớp hàng rào, đặt xuống khoảng đất bên kia. Ở đó chất đầy rác rưởi và xe đạp, không có người và xe chạy qua. Chỉ có nước mưa đọng trên các tấm ván, lạnh lẽo nhả xuống từng giọt, giập giữ quất lên mắt của Nam Sinh. Con bé lui lại, cố sức mở to đôi mắt bị nước làm nhoà.

Người đàn ông ngồi xuống, đối mặt với nó. Lúc này mới nhìn thấy rõ gương mặt của anh. Trang phục kiểu Trung Sơn bằng vải kaki màu xanh, tóc rối bời. Vì vợ chết và áp lực cuộc sống, trông anh luôn u uất. Đó là một khuôn mặt của người đàn ông trung niên nhẫn nhịn mọi xót thương. Dưới cằm phân bổ một ít chân râu xanh tượng trưng cho cuộc sống đã mất hết ý nghĩa. Ánh mắt anh cẩn thận như những ngón tay anh, khê khàng và mềm mại như những ngón tay anh, khê khàng và mềm mại vuốt ve khuôn mặt con gái.

Anh hỏi, Nam Sinh, con có đói không?

Tiệm nhỏ ven đường phả ra mùi thơm và hơi nóng của bánh màn thầu mới. Mùi thức ăn như mồi lửa, làm cháy bùng cái dạ dày. Nam Sinh ra sức gật đầu. Người đàn ông cười. Nụ cười u uất nhưng thoáng một cái đã tan rất nhanh.

Anh nói, Đợi ở đây, Nam Sinh. Đợi bố về. Rồi anh đứng dậy bỏ đi.

Đôi mắt đen của Nam Sinh dõi theo bóng của bố đang dần băng qua dòng xe và đám bộ hành chen chúc. Bộ đồ xanh của anh như một chiếc lá xanh khê run rẩy. Cái dáng trĩu nặng, cam nín. Lồng màn thầu hấp đối diện bên đường vẫn đương toả khói nóng nghi ngút, gió lạnh thổi tấm vải của tiệm kêu phàn phật. Tiếng rao hàng không ngớt réo rắt: Màn thầu nóng đây, màn

thầu mới hấp đây...

Đúng lúc đó, con bé cảm nhận được hạt tuyết trong mưa. Từng hạt tuyết li ti lạnh lẽo gõ lên mặt con bé. Nó ngửa mặt, nhìn bầu trời xám xịt như một gương mặt bị thương, nín thở, tuyết bay mênh mang. Một đàn chim đen lướt qua. Chúng chậm chạp vỗ đôi cánh ướt, phát ra những tiếng gù gù. Chúng bay từ hướng Tây Bắc sang hướng Đông Nam, thân hình uyển chuyển như đám cánh hoa bị toả tụy. Nam Sinh dõi mắt theo đàn chim, cảm thấy hoa tuyết đang tan ra bên môi thấm trượt trên da thịt. Nó cởi khăn choàng, để lộ khuôn mặt lạnh cóng tới trắng bệch. Khuôn mặt của Nam Sinh hoang vắng và thánh thiện. Con bé ngửa mặt ngắm đàn chim dần bay xa.

Đối diện bên đường, người cha vẫn đang đứng ngoài cửa tiệm, thò tay lôi từ túi vải ra một cái ví được làm bằng khăn mùi xoa kẻ ô nhỏ. Anh lấy ra một tờ tiền giấy, rồi bọc lại cẩn thận, lộn kỹ lại vào túi.

Người bán hàng quàng tạp dề trắng dùng giấy bọc một cái màn thầu nóng, đưa cho anh. Người đàn ông một tay xách bọc, một tay cầm màn thầu, quay người lại chuẩn bị qua đường. Những món tóc của anh bị nước mưa đánh ướt cứ dính bết vào trán. Đôi mắt tiêu tụy và đáng thương.

Bố sắp về rồi. Nam Sinh cứ nhìn đắm đắm vào anh. Cái bóng của người đàn ông mặc đồ xanh đứng bên đường trong tuyết bay và tiếng huyền nào cứ phóng to dần trong đồng tử đen sẫm của Nam Sinh, rồi đột ngột đông cứng lại. Mãi tới khi không còn dấu vết gì nữa.

Ba phút sau, người đàn ông đó đã rời bỏ thế giới của Nam Sinh.

Trong cuộc sống, ngoài cái tên của mình ra, những thứ còn lại bạn đều nên tự chọn

Mẹ nói với Nam Sinh, Chỉ là một tấm hình đen trắng thôi.

Tấm hình treo trên tường nhà bà ngoại ở thị trấn Phụng kiều. Đó là tấm hình đám cưới của hai bố mẹ. Cô gái trong hình tết tóc đuôi sam dài, mặc áo bông in hoa, trên mặt nở nụ cười trong sáng. Đôi mắt cô giống hệt mắt Nam Sinh. Còn người bố năm đó trẻ trung, tuấn tú, cũng nở nụ cười rạng rỡ và tràn trề sức sống như vậy. Nhưng những ký ức về mẹ giờ chỉ là một mảnh đất hoang tuyết phủ dày. Mùi của mẹ, làn da của mẹ, tiếng nói và nụ cười của mẹ.. tất cả đều không nhìn thấy.

Người bố dạy tiểu học trên thị trấn. Anh từ thành phố tới, hưởng ứng lời hiệu triệu của thời đại, đem hết lòng nhiệt tình tới vùng sơn cốc hẻo lánh này. Người đàn ông thông minh có số phận thật nghiệt ngã. Người em là cô con gái đầu lòng xinh đẹp của ông chủ nhà, rất thông cảm với chàng trai trầm lặng và có phẩm chất cao quý này. Cô thông cảm tới mức đã dẫn tới hôn nhân.

Một năm sau khi kết hôn, con gái ra đời nhưng người vợ bị chết. Cuộc sống đã hoàn tất cái vòng tuần hoàn của nó. Để lại người đàn ông ương bướng không chịu thoát khỏi cái vòng sắp đặt của số mệnh. Năm Nam Sinh hai tuổi, người bố cầm giấy xác nhận cho phép quay về thành phố được đóng chỉ chít dấu đỏ, rời bỏ vùng đất đau thương, quay về thành phố.

Nam Sinh còn nhớ một cái giường gỗ cũ kỹ. Đó là cái giường kiểu cổ ở thị trấn nhỏ Giang Nam. Bên trên khắc chạm nhiều hoa văn nhỏ rườm rà, treo một tấm ri đô vải thêu. Cái màn đã cũ tới ố vàng vẫn chưa được tháo xuống. Bên trên bám đầy mạng nhện và bụi bẩn lưu cữu lâu năm, cứ mỗi khi gió thổi qua lại rào rào bay xuống. Chiếc giường được đặt trong căn phòng lớn, trống trơn, chưa từng được sử dụng.

Trong phòng còn chất đầy lương thực tích trữ, làn mây, củi giả và nhiều đồ dùng khác. Khô khốc, tối tăm. Hiếm hoi lắm mới có những vệt nắng xộc qua kẽ hở trên nóc nhà lọt xuống phòng. Ánh sáng rực rỡ khiến đám bụi nhỏ nức nhảy múa, rọi chiếu lên chiếc giường gỗ ử dột. Bà ngoại không cho phép Nam Sinh được đụng tới chiếc giường đó vì xác của mẹ con bé đã từng nằm trên đó. Cô đã đẻ ngay trên chiếc giường cưới. Sau hai ngày hai đêm vật lộn với tử thần, cuối cùng mẹ cô vẫn phải ra đi vì bị nhiễm trùng và mất máu quá nhiều.

Nam Sinh không nhớ rõ những ngày tháng được bà ngoại ôm vào lòng cho bú tới khi khôn lớn. Cuộc đời luôn bất hạnh là vậy. Chỉ mang sức sống kiên cường mới có thể trưởng thành. Còn nhớ lúc nhỏ không hiểu sự đời, chạy chơi lung tung khắp nơi, thích nhất được lại gần chiếc giường đó. Bà ngoại đi giặt quần áo ở khe núi, Nam Sinh một mình trông nhà, ngắm mặt trời lặn dần trên tường để lại cái bóng. Rồi con bé chạy vào căn phòng trống vắng lạnh, vắt lại cái màn bị rủ xuống, vuốt ve tấm dất giường trụi thui lụi. Chân đệm đã được lột đi hết, tấm dất giường bốc lên mùi ẩm mốc. Góc bên trái tấm dất giường có một vệt máu mờ dù đã được cọ rửa và phơi nắng.

Lúc mẹ chết, máu thấm đẫm cái chiếu như nước hồ. Đó là một mùa hè oi nực. Một sớm tinh mơ tháng bảy, bầu trời xanh thẫm như đám nhung tơ bị cắt vụn. Bố từ thành phố đang đi vội vã trở về trên con đường trên núi. Anh vừa đi vay tiền bên bố mình. Trên đường nhìn thấy ánh sao sáng lấp loé trong sơn cốc, giống như những hạt lệ to tướng. Anh linh cảm thấy thật bất lực. Cuối cùng Nam Sinh cũng chào đời, nhưng tiếng kêu đau đớn của người mẹ lại bật ra những cơn sóng nóng bỏng mãnh liệt, kết cục chỉ để lại một đám máu. Nam Sinh tin rằng đó là manh mối duy nhất mà mẹ nó để lại. Máu là vật chất gần gũi nhất với sinh mạng, là thứ dịch thể dinh dưỡng và thơm ngọt, toả ra mùi thanh thuần khiết. Máu là cái chết, là sự ra đời, là vỡ nát, là hoà hợp, là đổi mới... Máu là minh chứng cho sinh mạng. Người bố ôm Nam Sinh, nước mắt giàn giụa.

Từ nhỏ, Nam Sinh lớn lên bên cạnh bà ngoại. Bà ngoại goá bụa từ trẻ, có ba con gái. Hai cô lấy chồng xa. Một người đã sớm bỏ bà ra đi. Vì lòng đầy đau khổ, bà rất tin Kitô giáo. Bà là một phụ nữ trầm tĩnh, da trắng. Trên mái tóc ngắn gọn gàng của bà thường kẹp một cái cặp tóc bằng thuỷ tinh xinh đẹp. Tuy chỉ là một nông dân, bà trồng các loại hoa trà, hoa thái dương, hoa lan và cây dành dành trong vườn nhà và trên ban công. Những lúc hoàng hôn, bà nấu một nồi to dưa hấu và khoai lang, nuôi con lợn cái to nhất đàn, còn nuôi một số gà vịt nữa. Bà rất khéo tay, biết làm bánh nếp rất ngon, tự mình rang lạc và hạt hướng dương, biết làm khoai tây rán và kẹo gạo bông. Đây là những món ăn vặt thông dụng ở nhà quê.

Vào các chủ nhật, bà lại đưa Nam Sinh đi mấy chục dặm đường núi, tới nhà thờ trên thị trấn làm lễ. Mục sư là bác sĩ chân đất trong thị trấn. Đó là một người đàn ông trung niên thấp lùn nhưng ôn hoà. Nụ cười trên mặt bao gồm cả ánh nhìn của cha đều trong vắt. Lối bày biện trong nhà thờ rất đơn giản, nhưng khi giảng đạo, cha vẫn kiên trì mặc áo lễ. Chiều mùa hè, căn phòng giáo đường ngọt ngào hơi nóng, cửa sổ đều mở toang, hiềm hơi lạnh mới có trận gió sẽ lùa vào. Rất đông người tụ tập dưới bục giảng. Kéo đàn, hát thánh ca, đến lượt mục sư giảng đạo, ban phước lành cho mọi người. Nam Sinh lúc đó còn rất nhỏ, không hiểu được những lời rao giảng đó, nhưng con bé rất thích nụ cười và chất giọng tươi sáng của cha khi hát.

Nó chơi với mấy đứa trẻ khác trong một góc giáo đường. Góc giáo đường có vết bùn phủ rêu xanh. Trên nền đất ẩm ướt nở rộ mấy bông hoa dại màu tím, còn dăm con bướm thỉnh thoảng đậu lại. Khi mọi người cầu nguyện, lễ cũng gần kết thúc. Cầu nguyện xong, mục sư khám bệnh cho mọi người. Cha tự bốc thuốc Đông y cho các con dân trong tiệm thuốc của mình.

Có lúc, bà làm lễ xong cũng lên xin khám bệnh, bốc thuốc. Về tới nhà, trời đã tối mịt. Con đường núi tĩnh mịch không một bóng người, chỉ có cái bóng thăm thẳm của sơn cốc và ánh trăng nhợt nhạt rọi xuống con đường đá cát. Nam Sinh mệt rồi, nó áp lên lưng bà ngoại ngật ngưỡng ngủ. Bà kể chuyện cho nó, toàn những truyền thuyết kỳ bí trong Thánh kinh. Thần thánh linh hiển như thế nào, giúp đỡ các tín đồ trong khó khăn ra sao, Nam Sinh nhìn thấy trời đầy sao, từng ngôi sao vừa to vừa sáng, rực rỡ trong màn đêm xanh thẫm. Thoang thoang mùi bùn ruộng trong gió.

Nam Sinh bé bỏng cứ ngỡ cuộc đời được che chở, không gặp phải bất kỳ nỗi khiếp sợ nào. Tuy có một người đã được chỉ định vắng mặt trong cuộc đời con bé. Không ai có thể thay thế nổi.

Nam Sinh trải qua những tháng ngày thơ ấu ở thị trấn nhỏ. Nó trèo lên sơn

cốc sâu tìm hoa lan rừng. Xem kịch trong nhà thờ. Đi theo người lớn vào núi đồn củi, bới khoai tây, nhặt cà chua, gieo đậu. Lúa đàn vịt đi ăn cỏ. Bắt cá, tôm, cua trong khe sâu nước trong vắt có thể nhìn tới đáy. Mùa hè đi đưa nước và bánh lúa mạch ra đồng cho những người tới gặt giúp bà. Giúp bà phơi lúa, thu thóc trên sân. Có lúc buổi tối có chiếu phim, con bé ăn xong, vội vàng cầm chiếc ghế đôn gỗ ra sân phơi xí chỗ.

Nó thường leo lên núi một mình. Núi cao nhất thôn là Đại Khê Lãnh. Muốn lên núi phải đi hết một con đường rất dài và heo hút. Nhưng Nam Sinh vẫn thường nghe thấy một âm thanh tựa trong lòng kêu gọi nó tới đó. Một mình nó leo lên đụn cỏ dại cao ngất. Trèo tới được nửa đường, giữa lưng chừng núi có một cái miếu rách nát, bên trong có hai hình tượng Phật được khắc từ đá. Trên bàn đá bày sẵn hoa quả đã khô quắt và những góc nhang thơm đã cháy trụi. Nam Sinh đứng trong bóng khuất quan sát tượng Phật, cảm thấy chúng có một cái uy thật kỳ lạ. Nó không hiểu tại sao có một số người cầu kinh ở nhà thờ, một số người lại thờ Phật trong miếu nhỏ. Nhưng nó bắt đầu tin rằng có một sức mạnh nào đó có thể đủ sức thống trị và bao dung nỗi khổ và bất lực của con người. Bao gồm cả cái ngờ ngẩn của nó.

Trên đỉnh núi vắng hoe không một bóng người, yên tĩnh như thể bị vây bọc bởi số kiếp. Chỉ có bầu trời xanh màu bích, tiếng gió rì rào và ánh sáng trắng rờ rờ. Rừng cây trong gió cứ xào xạc. Nam Sinh có tính cô độc bẩm sinh nên không chút sợ hãi trước trời đất hoang vu. Con bé ngồi trên một tảng nham thạch trên đỉnh núi và hét lên. Một mình nghe tiếng của mình nhanh chóng rơi tõm trong gió. Một cụm mây trắng lớn lơ lững trôi ngang. Tít tắp ngoài tầm mắt vẫn là núi non trập trùng giăng kín. Nhìn xuống thôn nhỏ biến thành những chiếc hộp xếp đồng hoặc phân chia rải rác trong khu vực quanh đám núi. Thôn trang lúc hoàng hôn đã bắt đầu bằng lăng khói bếp. Bà ngoại đang đứng trên nóc nhà lớn tiếng gọi nó.

Thời thơ ấu của Nam Sinh độc lập trong chất hoang sơ như thế. Còn đọng lại trong ký ức con bé là cuộc sống tự do, tình thương ấm áp, thiếu hụt tình cảm, đối thoại với thiên nhiên và thần thánh, cảm nhận về sức mạnh của kiếp người.

Bố tới thị trấn thăm Nam Sinh rất gián đoạn. Bởi bố đã chuyển hộ khẩu về thành phố, vào làm việc trong một xí nghiệp sản phẩm dệt.

Gian khó trong cuộc sống khiến người ta không thể thốt nổi thành lời. Thế là Nam Sinh luôn thấy bố trầm lặng không lời. Bố luôn mặc bộ đồ Trung Sơn vải kaki màu xanh lam, đi giày vải đen, ngực áo cài một cái nút máy mực xanh đen. Mỗi lần xuất hiện, bố lại ngồi hút thuốc dưới cây hoa dành dành. Khi nhìn thấy Nam Sinh liền khẽ cười, nhồm dầy, mang theo chút đau buồn.

Bố mang váy đẹp và kẹo sữa bò từ thành phố tới. Ở lại một đêm rồi lại vội vã đi. Tối đó, bố ngồi cả đêm trên chiếc giường gỗ trong phòng lớn. Im lặng không một tiếng động, không một âm thanh. Chỉ có ánh trăng lạnh lạnh nhợt nhạt rọi chiếu vào. Nam Sinh thấy cái bóng của bố thật u uất. Có lúc đôi vai ông rung bần bật, như đang khóc vậy. Nam Sinh nhìn bố, không rõ tại sao, rất muốn đi tới. Bà ngoại lặng lẽ lại gần, lấy tay bịt miệng Nam Sinh, ôm nó quay lại giường.

Bà ngoại khẽ nói, Đừng làm phiền bố. Bố đang nói chuyện với mẹ.

Nam Sinh thắc mắc, Mẹ làm thế nào nói chuyện với bố được? Mẹ không có tiếng mà.

Bà ngoại nói, Mẹ con nói chuyện với bố qua Đức Kitô. Nào, chúng ta cùng quỳ xuống cầu nguyện nào.

Nam Sinh mặc váy ngủ cùng bà ngoại quỳ xuống cái đệm bông bên cạnh giường. Cầu nguyện là việc con bé rất dễ quên thuộc. Lúc ăn cơm phải làm dấu cảm ơn, buổi sáng và buổi tối phải quỳ bên giường cầu nguyện. Đầu gối của Nam Sinh đụng phải cái thành giường lạnh lẽo. Nghe rõ tiếng bà lầm rầm đọc kinh trong đêm tối. Tiếng của bà nhỏ dần. Rồi bà bật đèn. Nam Sinh thấy bà chùi nước mắt ứa ra bên khoé mắt.

Sáng sớm hôm sau, bố đã dậy sớm lên đường. Bố cũng Nam Sinh đi trên con đường nhỏ giữa đồng còn mờ sương. Nam Sinh vui đầu vào cổ bố, ngửi thấy mùi của bố toả ra từ da thịt và quần áo. Giống mùi lá cây khô và ẩm. Bố lên xe ở bến xe, dùng ánh mắt mình vuốt ve con gái hết lần này tới lần khác. Bà ngoại giục. Chào bố đi chứ. Nam Sinh vẫy tay với bố. Bố gật đầu. Không cười. Cũng không nói với con bé câu nào. Chỉ có ánh mắt xốt xa sâu thẳm, ừ ừ vô hạn. Ô tô trên con đường núi ngày càng khuất xa rồi mất hút trong đám sương mờ mù mịt.

Sau đó, có một ngày, bố gửi tới một lá thư. Trong thư có một tấm hình. Bố đã kết hôn.

Bà đưa tấm hình cho Nam Sinh, nói với nó. Con có mẹ mới rồi nhé, Nam Sinh. Con còn có một anh trai mới. Nam Sinh nhìn tấm hình đen trắng. Bố ở đó, nhưng bên cạnh thay vào một phụ nữ khác. Một phụ nữ lạ với gương mặt tròn trịa và tóc ngắn. Bố và cô ta ngồi sòng vai, ở giữa đặt một đóa hoa nhựa. Mặt mũi và quần áo của họ đều được nhuộm màu, môi được tô đỏ rực rỡ. Trên gương mặt bố vẫn là một vẻ phẳng lặng tang thương. Cô ta cũng mặc một chiếc áo bông in hoa nhỏ. Trông cô rất đẹp nhưng ánh mắt đầy bối rối, khuôn mặt phủ một lớp lạnh lạnh căng cứng. Nam Sinh hơi khó chịu. Tại sao bố lại có thể ngồi cạnh một phụ nữ khác?

Một tuần sau bố sẽ tới đón con. Đón con lên học ở thành phố - Bà ngoại vừa nói vừa kéo vạt áo lau nước mắt.

Nam Sinh la to, Bà ơi, con không muốn rời xa Phụng Kiều.

Không được đâu, Nam Sinh. Con không thuộc về nơi đây. Con phải tới thành phố. Nhưng dù ở đâu, mẹ, bà và cả Đức Kitô đều luôn ở bên con.

Đêm cuối cùng phải rời Phụng Kiều. Bố sẽ tới đón nó từ sáng sớm. Nam Sinh không ngủ được. Bà ngoại cũng không ngủ được, lấy tấm vải bông trắng đã giặt sạch, phơi khô may áo và váy cho Nam Sinh. Còn làm cho nó một đôi giày vải, bên trên thêu hoa mẫu đơn và chim. Bà đưa cuốn Kinh Thánh cho Nam Sinh, dặn dò, Con phải mang theo đây.

Nam Sinh đi vào căn phòng lớn. Căn phòng vẫn tối tăm và hoang vắng như thế. Chỉ có ánh trăng nhàn nhạt, xiên xiên rọi vào cái màn vắt trên giường. Nam Sinh lại gần, mở tung cái màn, rồi ngồi lên giường giống hệt cái dáng thường có của bố. Con bé chờ đợi mẹ xuất hiện để nói với nó vài câu, nhưng bốn bề vẫn im ắng, chỉ có tiếng côn trùng rả rích ngoài sân.

Nó thấm mệt. Ngả lưng xuống, áp mặt vào dấu vết đám máu cũ, ôm chặt lấy chúng. Ngoài cửa vọng vào tiếng chim bay đêm, gió lạnh trong sân rít lên khe khẽ. Nam Sinh cuộn chặt người, ngủ trên chiếc giường của người mẹ quá cố, ngắm ánh nắng đang được rót khẽ xuống qua lỗ thùng trên mái nhà. Rồi nó ngủ thiếp đi. Đó là giấc mơ ấn tượng sâu đậm nhất của Nam Sinh. Nó nhìn thấy mình đứng trên đỉnh núi Đại Khê Lãnh, cúi xuống nhìn đám rừng xanh ngút ngàn. Gió huyết sáo. Nam Sinh xoè đôi cánh tay, đáp xuống trong tư thế rất tự do. Tăng tốc độ đem lại niềm hưng phấn khôn xiết. Nam Sinh nín thở nhìn thời gian lướt xoẹt qua tai.

Hoa bên bờ

Chương 9

Ngày rời Phụng Kiều, cánh đồng hoang vắng ảm đạm, chỉ trơ lại những gốc rạ héo vàng. Nam Sinh đã lớn, nắm tay bố đi trên con đường ruộng mấp mô. Nước thấm ướt giày con bé. Bố nó nhìn thấy, liền ngồi xuống, bắt Nam Sinh bám lên vai, cõng nó đi. Nam Sinh quay đầu lại nhìn bà ngoại. Bà xách hành lý của Nam Sinh, một túi vải thô xanh in hoa. Vừa đi vừa lau nước mắt.

Phải chờ rất lâu mới có chuyến xe đường dài đi qua thành phố. Trong bé

xe, một người ăn mày lang thang đi qua, bói cho Nam Sinh một quẻ. Người phụ nữ nom hơi điên đó nói với bố rằng dưới khoé mắt trái của Nam Sinh có một nốt ruồi tang thương trích lệ. Nốt ruồi màu nâu nhạt đó đang toả ra mùi kỳ lạ. Cuộc sống của con bé luôn đau khổ vì tình cảm. Cũng may được cái trán sáng, cao và rộng. Lại có dáng đẹp, không ngại khó khăn, tất cả sẽ khác hẳn người thường. Nhưng mệnh của nó quá kiên cường, sức mạnh quá lớn sẽ khắc với tất cả những người yêu nó hoặc được nó yêu. Họ sẽ phải vì nó mà chết hoặc bỏ đi. Vì thế Nam Sinh chắc chắn sẽ phải rời bỏ quê hương, phiêu dạt đó đây.

Vì một mối và lạnh giá, Nam Sinh dựa vào vai bố lơ mơ thiếp đi. Bà vừa vuốt ve tóc nó bằng bàn tay thô ráp nhưng ấm áp, vừa khẽ thở dài.. Vài năm sau, bà qua đời do lâm bệnh nặng. Nam Sinh cũng không được quay lại thị trấn nhỏ nơi nó đã sinh ra. Năm đó, con bé mới bảy tuổi.

Bố nói với Nam Sinh, Đợi bố ở đây nhé, Nam Sinh. Đợi bố quay lại. Bố băng qua đường mua màn thầu nóng cho Nam Sinh. Mua xong màn thầu đang đợi sang đường. Ba phút sau, bố đã rời bỏ thế giới của Nam Sinh.

Hai ba người đàn ông ngoại tỉnh gầy còm, quần áo bẩn thỉu đi ngang qua, đột nhiên giật cái túi của anh bỏ chạy. Anh hốt hoảng kêu to, đuổi theo chúng đang xộc bừa vào đám đông. Hỗn loạn cùng tiếng kêu gào và tuyết rơi như bay đã nuốt chửng anh. Anh biết con gái anh đang chờ anh quay về ở bên kia đường, nên ra sức nắm chặt cái bánh màn thầu nóng trong lòng bàn tay. Anh muốn giật lại được cái túi xong sẽ đưa con gái về nhà. Nhưng chợt có linh cảm bất an, nó khiến thành kính của anh thêm điên cuồng. Dù tư thế đuổi chạy của anh đầy giằng xé vì một mối và giá lạnh.

Lúc chạy qua đường, một chiếc xe chở hàng lao tới. Tiếng phanh gấp khiến lớp xe bị mài trên đường rít lên những tiếng chói tai đến tuyệt vọng. Con bé đứng ở đường bên này nhìn thấy một bầy chim màu đen bay táo tác ra xa với những tiếng kêu trầm trầm.

Hoa bên bờ

Chương 10 **Lâm Hà Bình**

Hà Bình đặt bát mì Dương Xuân trước mặt mình, rồi đẩy bát mì thịt bò lại trước mặt Nam Sinh.

Lần đầu tiên Nam Sinh gặp mẹ kế - dì Lan - là ở đồn công an. Dì Lan đưa

nó về nhà.

Ngoài trời đang mưa. Tay di cầm một cái ô, đầu ô nhỏ tong tong từng giọt nước lạnh giá. Di mặc một bộ đồ tây vải tuyết xi màu đỏ. Bộ đồ khiến gương mặt cô nom cũ mèm, hết như một tấm vải bông rẻ tiền bị giặt nhiều lần. Các ngón tay của cô run rẩy liên tục tới mức cô phải đan chúng vào nhau không rời.

Cháu là Nam Sinh à? Tiếng cô rất khê. Nam Sinh gật đầu. Nó ngửi thấy mùi phức tạp từ miệng người đàn bà này. Đó là mùi tanh thối của đoá hoa đã rữa nát trong đầm lầy. Mùi của nguy hiểm. Nó nhìn thấy gương mặt trắng bệch và tiêu tụy của cô ta. Trong tay cô cầm cái túi của nó. Trong đó đựng áo bông, giấy vải và cuốn Kinh Thánh của nó. Con bé ý thức lùi lại hai bước, tựa lưng vào bờ tường cứng.

Người đàn bà kia tiến lại gần, đứng trước mặtg nó, cúi đầu xuống nhìn nó. Ánh mắt cô ta lạnh lẽo và trống rỗng, cứ chăm chăm nhìn Nam Sinh. Đột nhiên cô ta chìa bàn tay gầy guộc, khê ngăn ngực rồi vuốt khê lên tóc Nam Sinh. Nói, Nam Sinh, bố cháu chết rồi.

Năm đó di Lan mới ba mươi ba tuổi. Một phụ nữ có nhan sắc tuyệt đẹp, vóc người nhỏ nhắn, làn da trắng tinh tẻ. Giọng nói vẫn ngọt ngào và trong vắt như thiếu nữ chưa trưởng thành. Trước năm mười sáu tuổi, cô vẫn là thiếu nữ Thượng Hải sống trong nhung lụa, hát hay múa giỏi, là hoa khôi trong trường. Cô từng mơ tưởng được xoe váy trên sân khấu sáng rực, được gả cho một anh phi công tuần tú, cao lớn. Khát vọng đó dày vò cô rất lâu. Nhưng thực tế vì vấn đề thành phần của gia đình, cô bị ép phải rời Thượng Hải, xuống tận thành phố N heo hút. Làm một cô công nhân bình thường trong xí nghiệp dệt của thành phố nhỏ vùng duyên hải này.

Cuộc đời đã sắp đặt như vậy. Trời đã định cho cô một dung nhan tươi đẹp, một trái tim cao ngạo và mọi khốn khó của kiếp người. Năm mười chín tuổi, do thất vọng, cô lấy bừa một người. Ông mới là giám đốc xí nghiệp. Người được làm mai là bà con họ hàng với giám đốc, một tay tài xế lái xe hàng, rất chăm chỉ làm việc, nhưng lúc nhàn rỗi chỉ uống rượu và đánh bài. Một người đàn ông dung mạo bình thường. Nhưng vì quan hệ với giám đốc nên giúp vợ đổi sang một công việc nhẹ nhàng hơn, trở thành nhân viên giám chế chất lượng. Năm hai mươi tuổi, cô sinh hạ được cậu con trai Hà Bình.

Sau khi lấy chồng, cô không còn chú ý chăm sóc nhan sắc nữa. Tóc tai luôn rối bời, cũng không trang điểm, chỉ thích màu đỏ tươi. Tất cả quần áo của cô đều mang màu đỏ. Vì ở đó có mang tàn tích thanh xuân còn sót lại của cô. Bệnh trầm uất như những mầm độc ầm ứ, xâm hại từng tí một lên tinh

thần và dung nhan của cô. Những đường nét của mũi và gờ môi đầy ấp sự đè nén, giống như lòng sông khô cạn. Thần kinh có lúc trì trệ, có lúc bùng lên điên cuồng, nhiều khi chỉ vì một chút xúu không vừa ý. Tâm trạng của cô giống như một trận thiên tai, như nước hồ đầy sỏi đá đục ngầu có thể sùng sục trào dâng bất kỳ lúc nào.

Ông chồng cũ nhịn nhục suốt mười năm. Cuối cùng trong một đêm nọ, khi cô lại nổi cơn điên đập phá, ném một cái cốc vào mắt chồng, khiến nó bị thương, anh đã không còn nhịn nổi nữa. Chọn cách rút lui.

Hôn nhân được giải thoát thoát đầu còn đem lại cho cô hy vọng. Cô đang trong thời kỳ sung mãn nhất, vẫn có nhan sắc như bông hoa bùng nở và dục vọng tràn trề. Mặc dù phải đảm đương gánh nặng cuộc sống và con cái. Cô vốn không ưa trẻ con. Chỉ tham lam và đầy dục vọng, luôn khát khao được quay về cuộc sống như trước. Đàn ông trở thành lối thoát duy nhất. Cô tranh thủ tất cả cơ hội quan hệ với những người đàn ông có địa vị xã hội hoặc có quyền lực. Cô thử đưa họ về nhà, dù lòng quá rõ, một phụ nữ đã ly hôn nuôi một đứa con nhỏ đối với đàn ông chỉ là một thú tiêu khiển cho vui.

Sau khi chồng bỏ đi, cô mới phát hiện ra rằng rất nhiều gã đàn ông từng thề thốt với cô không thật lòng biến lời thề thành sự thật. Một lần nữa, cô lại bị sốc. Không rõ mình có phải tự tìm lấy ô nhục hay không. Cũng giống như tất cả phụ nữ xinh đẹp nhưng bất hạnh hoặc không cam tâm khác, cô đơn và dục vọng trở thành kẻ thù lớn nhất của cô. Cô bắt đầu khát khao hơi ấm và an toàn. Rồi cô gặp được người đàn ông này.

Cô biết anh đã có một người vợ quá cố ở quê và một đứa con nhỏ. Anh muốn đón con về học ở thành phố. Cô bắt anh mua nhẫn cưới cho cô sau khi được nhận lương, và sau đó tất cả thu nhập đều do cô quản lý. Anh đồng ý. Chỉ nói, Em phải cho con gái anh được sống ở thành phố này, cho nó được đi học. Cô cũng nhận lời. Hôm đó, anh xách một tay nải đen ngồi xe khách đường dài. Ba ngày sau, cô được nhìn thân thể đầm máu của anh. Trong tay anh vẫn cầm chiếc bánh màn thầu lạnh cứng, trên mặt không hề có chút lưu luyến.

Đám tang vợ và xen lẫn tiếng khóc lóc và than thở xót thương không biết đến từ đâu. Di Lan nhớ lại cuộc hôn nhân này mới gần bốn tháng đã mất đi người đàn ông vừa đem lại cho cô niềm hy vọng nương tựa. Cô thấy bất lực về cuộc sống. Sự bất lực, không được ai giúp đỡ như được lôi từ đâu ra, khiến cô khiếp sợ đến nghẹt thở. Phảng phất như một cơn sóng ồ ạt trong đại dương đen thẫm thẫm, lạnh buốt tới xương. Nỗi khiếp sợ đó chỉ có Nam Sinh đem lại vận rủi mới có thể giúp cô xả hết cơn uất ức. Nam Sinh vẫn đứng im thin thít trong góc tường, không dám phản ứng gì.

Cô nhắc cổ áo của Nam Sinh, đẩy con bé tới cạnh xác bố nó. Và rít lên bằng cái giọng sắc lạnh, Tới xem bố mày đi. Nhớ rõ mấy giọt nước mắt lên người ông ấy. Mày sẽ không còn được nhìn thấy bố nữa. Chính mày đã giết hại bố. Mặt Nam Sinh bị đè dí xuống phần đầu của xác người đàn ông đang nằm thẳng. Nó thở dồn dập, lồng ngực như rách toạc ra đến nơi. Nhưng đôi mắt nó vẫn một màu trống rỗng. Nó chỉ có thể nhìn thấy một vết máu trên trán người đàn ông nọ. Vết máu đó trốn sau đám tóc đen, do người hoá trang trong nhà xác không kịp lau kỹ.

Con bé cứ nhìn chăm chăm vào vết máu đã đông cứng như vậy. Nó ngửi thấy mùi của bố nó trong bầu không khí lạnh giá, mang theo vị tanh ngọt của máu và một mối quan hệ thần bí nào đó. Nó thở sâu. Một bầy chim đen vỗ cánh trong bầu không khí lạnh buốt. Đôi cánh của chúng lướt qua mặt con bé. Nó nhìn chúng.

Rất nhiều người bu tới. Di Lan bị giằng ra. Và cát tiếng gào khóc sắc lẹm như thú dữ. Tiếng một số người lạ cũng ủa vào chen chúc hỗn loạn.

Đừng làm con bé sợ. Thả con nhỏ ra...

Hà Bình. Hà Bình. Dem em gái con về nhà đi...

Những cơn sóng âm thanh ồn ào cứ đập ùm ụp bên mình. Nam Sinh bị đẩy tới đẩy lui. Rồi bàn tay tuyệt vọng túm chặt cổ áo con bé rút cuộc cũng chịu bỏ ra.

Hà Bình năm đó mười hai tuổi. Thằng bé cứ ngồi trên bậc thềm đá đầu cửa, bực bội lia những viên sỏi. Nó mặc một chiếc áo khoác lông chim màu đen và quần vải thô. Giày rất bẩn. Đầu húi cua. Ánh mắt tối sầm. Đó là một thiếu niên gầy gò và trầm lặng, Nó lười biếng đứng dậy, xuyên qua đám đông hỗn loạn, nhìn thấy con bé mặt trắng bệch vì hoảng sợ. Nó hắt cằm về phía con bé, không nói một tiếng, bỏ chạy ra ngoài trước.

Nam Sinh chạy theo sau. Chúng đi ra khỏi nơi thiêu xác, dẫm lên những tờ giấy vụn đầy đất. Đám giấy yếu ớt xoáy thành vòng tròn trong gió. Xe buýt văng hoe. Hà Bình và Nam Sinh một cao một thấp đứng đợi xe bên đường. Xe tới, chúng lên xe. Hôm đó là giao thừa. Tuyết rơi rất dày. Mọi người trên đường đều vội vã, mặt ai nấy cũng hưng phấn và mệt mỏi. Nhưng đối với gia đình này, đó là một ngày tăm tối. Họ không biết làm thế nào để gánh nổi nó.

Xe dừng lại ở một đầu phố. Cầm của Hà Bình lại khẽ động dậy, ra hiệu cho Nam Sinh theo nó xuống xe. Dây giày của Nam Sinh tuột cả ra nhưng không dám dừng lại để buộc. Nó lảo đảo đi theo thằng bé. Trên đường ngập đầy bùn dính do tuyết và nước mưa tạo thành. Ngõ nhỏ ngoắt ngoéo hết rẽ bên này lại rẽ bên khác như một mê cung. Hà Bình đi như bay, đi một đoạn

lại dừng lại chờ Nam Sinh. Nó có vẻ lạnh lùng và thù địch với con bé vì lạ lẫm và vì cái tai nạn do con bé đem lại. Thằng bé dậm từng bước chân nặng nề, làm toé lên những đám nước bùn đen. Nhưng cùng lúc, lòng thằng bé lại day dứt một tình cảm thương xót rất phức tạp. Mặt con bé rất ngây thơ. Nó là một đứa mồ côi. Đôi mắt con bé chẳng biết gì cả, trong sáng tới mức không hề có giọt lệ.

Hơn tám giờ tối đêm giao thừa, Nam Sinh đi theo Hà Bình trong cái ngõ vắng đầy tuyết.

Nam Sinh dừng lại. Tuyết đã rơi rất nhiều. Tóc và khăn nó bám đầy những bông tuyết dày. Hà Bình quay đầu lại, gắt, Sao không đi tiếp? Con bé phụng phịu, Em đói. Rồi cúi đầu nhìn đôi giày của mình. Dây giày đã bị lấm bùn đất. Hà Bình đi tới, cúi xuống buộc lại dây giày cho con bé. Tay thằng bé dính đầy vết bẩn. Nó tiện tay chùi luôn lên quần áo của mình. Nó nhìn con bé. Con bé cũng nhìn lại. Xung quanh tối om, chỉ có tiếng pháo nổ rộn ràng.

Chúng tìm đến một tiệm mì nhỏ chưa đóng cửa. Hà Bình kêu, Cho một bát mì Dương Xuân, một bát mì thịt bò. Chúng ngồi trên chiếc ghế nhòn mỡ và bản thiêu. Một cái bóng đèn yếu ớt được mắc trên đỉnh nhà. Trên truyền hình vang ra tiếng nhạc, tiếng trống rất đinh tai nhức óc. Ông chủ bung lên hai bát mì nóng hổi còn bốc khói. Hà Bình đặt bát mì Dương Xuân trước mặt mình, đẩy bát mì thịt bò ra trước mặt Nam Sinh.

Nam Sinh nhìn bát mì. Trong bát của nó có thịt bò, rau thơm, còn cả vài lát hành tây nữa. Hà Bình vẫn không thém hé rằng nói một câu, xọc dừa vào bát vùi đầu vào ăn. Nam Sinh cũng cầm dừa. Bóng đèn ảm áp trong phòng tỏa sáng hơi nóng bốc lên nghi ngút từ bát mì. Trán hai đứa lấm tấm mồ hôi. Đó là bát mì thịt bò đầu tiên mà Nam Sinh được ăn. Nam Sinh còn nhớ. Mì ở thành phố, nước còn nhiều dầu mỡ và mặn mà, thịt bò thái mỏng thơm ngon. Đó là bữa ăn ngon nhất mà con bé từng ăn. Nó húp sạch sành sanh chỗ nước.

Ngẩng đầu lên, thấy Hà Bình đang nhìn nó bằng ánh mắt u uất kỳ lạ. Thằng bé dặng, Không được nói lại với dì rằng chúng ta đã ăn mì. Rõ chưa? Nam Sinh gật đầu. Hà Bình còn hỏi. Ăn no chưa? Nam Sinh đáp, no rồi ạ. Chúng rời tiệm mì. Một cái tiệm cũ kỹ và bản thiêu, trước cửa tiệm treo hai chiếc đèn lồng đỏ tươi tắn. Trên bậc thềm chất đống đầy tuyết ẩm.

Mãi tới gần sáng, dì Lan mới về nhà. Mắt dì đỏ ngầu, giọng lè nhè. Sau khi đau đón đến tận cùng, dì được người ta đỡ về nhà. Nhìn thấy Nam Sinh, dì nói với khuôn mặt vô cảm. Hôm nay bà cô cháu dưới quê thay mặt bà ngoại cháu gọi điện tới, nói rằng muốn đưa cháu đi. Nhưng cô nói phải làm

theo ý nguyện của bố cháu, giữ cháu lại. Sau này nhà ta ăn cái gì, cháu ăn cái đó.

Nam Sinh sống trong phòng của Hà Bình. Trong đó đặt một cái giường nhỏ. Đó là một căn phòng nhỏ hẹp hướng Tây. Giường lạ, chăn lạ, mùi lạ. Ngoài cửa sổ vẫn vẳng tới tiếng pháo lẻ tẻ. Tất cả đều lạnh lẽo tới ghê người. Con bé ngồi trong góc tường, không dám hé răng. Vọng tới tiếng cãi nhau của dì Lan và Hà Bình. Tiếng phẫn nộ của dì Lan có tiếng vỡ sắc nhọn, như thể tiếng vỡ của thủy tinh.

Hà Bình, có phải mày lấy năm đồng tao đặt trên bàn không?

Con không cầm.

Mày không những ăn trộm tiền lại còn nói dối nữa. Lưu manh giống hệt thằng bố mày. Có phải ra ngoài ăn rồi không?

Hà Bình đáp, Không ạ. Bọn con ra ngoài xem pháo nổ.

Mày nói láo. Dì rít lên. Tiếng phích nước nóng bị đập mạnh xuống đất choang choang. Nước nóng và những mảnh vỡ bắn lung tung trong phòng. Dì Lan bước tới giữ chặt cổ Hà Bình, tát nó rất mạnh. Cô dùng hết sức để tát con. Hà Bình phẫn nộ giãy giụa như một con thú. Dì Lan kêu gào, Mày quỷ xuống. Thằng lưu manh. Đồ mất dạy. Quỷ xuống.

Trong góc tường, Nam Sinh lấy hai tay bịt chặt tai. Con bé nghe thấy tiếng da thịt bị đánh bùm bụp. Nó chưa từng trải qua cảnh như vậy. Tim đập lồng lên hốt hoảng trong bóng tối như sắp rách toạc ra. Phải rất lâu sau, bên ngoài mới yên tĩnh trở lại. Ánh sáng của tuyết hắt vào từ cửa sổ. Hà Bình vào phòng. Nó cởi quần áo trong đêm tối. Nhỏ một đám máu vào góc tường, thở nặng nhọc. Đang cởi đồ được một nửa, thấy Nam Sinh ngồi trên giường, đang nép vào góc tường quan sát nó. Nó ỉu xiu hỏi, Sao không ngủ, ngồi đó làm gì?

Nam Sinh đi tới bên giường thằng bé, sờ vào mặt nó. Nó đau quá vội né, cái kính nói, Đừng có đụng tới tao. Nó trèo lên giường, lôi chăn lên đắp. Trên cánh tay nó có vết máu do bị thủy tinh cứa. Nam Sinh thấy tay mình dính đầy máu. Đó là máu từ vết thương của Hà Bình. Con bé nắm chặt tay, trĩu nặng đứng trong bóng tối, cảm thấy lòng bàn tay đau buốt. Con bé lí nhí, Sau này chúng mình đừng ra ngoài ăn mì nữa.

Thằng bé nói, Không sao. Sau này anh vẫn đưa em đi.

Sao đi lại đánh anh như vậy?

Bà ấy có bệnh. Giọng Hà Bình lạnh lùng vang lên dưới chăn. Nó không muốn nói tiếp.

Lúc đang lơ mơ sắp ngủ, Hà Bình nghe thấy tiếng phát ra từ trên giường con bé trong bóng tối. Rất khẽ, lúc có lúc không, mãi không dứt. Thằng bé nghe một lúc, rồi tụt xuống giường, tới gần .Nam Sinh co rúm người . Nó sờ đầu con bé. Trán con bé bỏng rẫy như lửa, như thiêu đốt cả bàn tay nó. Nó lại sờ tay con bé. Thân hình con bé đang khẽ run bần bật, cũng đang sốt. Thằng bé nói, Nam Sinh, em bị ốm rồi.

Em muốn về nhà. Tiếng con bé rất khẽ nhưng kiên quyết.

Đây chính là nhà của em.

Nó nâng mặt con bé lên, định cho uống thuốc. Sờ phải nước mắt trên mặt con bé. Cả gương mặt ẩm ướt bởi nước mắt lạnh giá. Nó muốn bật đèn nhưng con bé không chịu. Con bé nói, Tại sao em lại giết bố?

Hà Bình đứng trong bóng tối nhìn con bé, phát hiện thấy mình không nói nổi câu gì. Ngần ngừ mãi, nó đưa tay ra bịt lấy mắt con bé. Nước mắt của con bé như một thứ dịch thể ấm nóng thấm đẫm vào lòng bàn tay nó. Nó nói, Ai nói em giết bố? Chỉ là bố rời xa em mà thôi.

Hoa bên bờ

Phần B - Chương 11 **Quá khứ của trinh nữ**

Vào cái tối mất trinh, Nam Sinh phát hiện thấy mình đã lớn.

Có một sức mạnh lạnh lẽo và trấn tĩnh khổng chế thể xác và linh hồn nó.

Cuộc đời nó đã lưu giữ dấu ấn của anh. Lưu chảy trong huyết quản. Thấm qua làn da. Không chịu nằm lại ở bất kỳ đâu.

Nó thấy mình sẽ chết trong sự theo đuổi vô vọng. Tim đập mạnh. Đau đớn như sắp vỡ tan.

Cuộc sống của Nam Sinh tại thành phố N đã bắt đầu như vậy. Thành phố này nằm ở vùng duyên hải Triết Đông. Đó là một thành phố nhỏ cổ kính với dân số vồn vện bảy trăm ngàn người . Liên tục có người xách hành lý bỏ đi, tới nơi khác kiếm sống. Phần lớn dân cư ở đây đều chuyển tới sinh

sống ở Thượng Hải và Giang Tô. Thành phố nhỏ này mỗi năm có một mùa bão lớn mang theo vị tanh của nước biển, có những con ngõ nhỏ chật chội và cây ngô đồng cũ kỹ. Họ ăn mắm tôm và mắm cua rất mặn. Gia đình có truyền thống và quy định rất nghiêm khắc.

Gia đình của Hà Bình nằm trong một khu gần đường cái, có tên là phố Hiếu Văn. Phố được lát đá xanh cổ kính. Những dây hoa đại li ti nhô ra từ những kẽ nứt thêm đá, nở ra những đoá hoa vàng. Hai hàng cây ngô đồng bên đường mỗi khi gặp phải mùa bão, cành lá bị gió thổi xác xơ, bầm dập rõ thảm hại. Từng thân cây lớn ngã rạp xuống đường, bị nước mưa nhuộm thành màu đen. Thế là cả con phố lại thoang thoang một mùi thom đượm hương hoa xốt của vết đau thực vật.

Hai bên đường có rất nhiều cổng của từng khu nhà. Tạo hình rõ nét kiểu cổ điển. Đầu tường xanh um một màu hoa tường vi và ngõ tường. Từng khu nhà có một dãy hành lang tối tăm và sâu hút, hai bên dựng đầy các đồ dùng lật vật của các hộ trong khu. Chẳng hạn như xe đạp hỏng, giường hỏng, ghế hỏng, giày dép rách... Xuyên qua hành lang này, có thể thấy được giếng trời và cầu thang gỗ. Thông thường có thể ở được hơn hai mươi hộ dân bên trong. Còn có nhà bếp công cộng và chỗ giặt quần áo, lấy nước sôi. Hàng xóm rất đông.

Nam Sinh ở tầng hai. Chỉ có hai phòng. Bếp ở tầng dưới, tám hộ dùng chung. Trong góc cầu thang đặt chậu và khăn rửa mặt, có thể rửa ráy ở đó. Vách ngăn và sàn nhà bằng gỗ mỏng do thời gian đã lâu nên ngả màu tối tăm và mục nát. Cuối cùng di Lan cũng tìm cách làm thêm một gác xép trong căn phòng nhỏ cho Nam Sinh ở. Gác xép rất nhỏ, kéo dây thép làm sườn mái, dán giấy da trâu dây khự lên. Vách được dán báo sạch. Trên gác xép kê một cái giường dây thép và một cái bàn gỗ cũ kỹ.

Trời mưa bị nước đột tong tong. Sau nhiều ngày bị mưa miền Nam vẫn vũ, chỗ giấy dán ẩm ướt đã bắt đầu loang rõ từng đám nước ố bẩn thiu. Cả căn phòng đều có mùi ẩm. Nhưng chỉ cần đẩy cánh cửa sổ trên gác xép, có thể nhìn thấy một góc trời xanh.

Đêm đầu tiên ngủ trên gác xép, vì oi bức và lạ, Nam Sinh đã nằm mơ. Mơ thấy mình quay trở về căn phòng lớn ở quê nhà. Căn phòng rộng thênh thang vẫn có mùi thơm của thóc. Chiếc giường gỗ lớn vẫn thả màn như chôn ngăn cách với trần thế, ấm áp và bí ẩn. Con bé nhìn thấy bố mẹ mình đang nằm trong đó. Nó không thấy rõ mặt họ, nhưng ngửi được mùi da thịt và cơ thể họ. Có mùi hơi tanh tanh của máu. Nó nằm bên cạnh mẹ, rồi lại chui vào chăn, leo qua phần gối bên kia của bố nó. Cuộc hành trình tối om đó khiến nó tràn ngập niềm hưng phấn mạo hiểm. Bố nó kêu nó sờ vào cằm, nơi đó đã đầy râu cứng ngắc. Khi ông dùng cằm mình day lên mặt con

bé, nó thích thú cười khanh khách.

Lần đầu tiên Nam Sinh nghe thấy tiếng mình vang lạnh lạnh như vậy. Rồi nó tỉnh giấc. Nó nhìn thấy ánh trăng rơi qua cửa sổ cao cao, đang lay động trên giường nó như làn nước. Chỗ nước đó im ắng và lạnh lẽo. Nam Sinh cảm thấy mình bị cả thế giới bỏ rơi. Cô độc không kể xiết, lần đầu tiên khiến Nam Sinh sợ hãi. Nó mở to mắt, cứ đứng chờ người ra ngắm màn đêm ngoài cửa sổ. Trời đêm xanh thẫm, ánh sao lấp lánh. Nó đã từng được thấy cảnh sao đầy trời hồi còn ở thị trấn. Nhưng trong màn đêm đục ngầu của thành phố, các vì sao đã không còn sáng nữa.

Tháng chín, Nam Sinh đi học ở một trường thuộc con phố này. Gia đình một lúc phải đảm đương hai đứa trẻ đi học, tình hình kinh tế không mấy dư dả. Nam Sinh và Hà Bình còn giúp gia đình làm rất nhiều việc. Chẳng hạn những lúc rỗi rãi, chúng tới xưởng mộc gần đó bóc vỏ cây. Như vậy khi đốt bếp lò có thể tiết kiệm được rất nhiều vỏ cây. Không có tivi, không có đồ chơi, không có game. Đối với Nam Sinh, vui sướng nhất là vào mỗi ngày chủ nhật được cùng Hà Bình tới xưởng mộc bóc vỏ cây.

Thật ra đây là việc rất vất vả. Hai đứa mình cầm đĩa mò hôi, trước tiên phải tới cổng chính của xưởng chờ hết hơi, đợi đến khi các khúc gỗ tròn to tướng được khênh vào sẽ lập tức vội vàng xông tới bóc vỏ cây. Vì rất nhiều người đều làm việc này và người quản lý phân xưởng cũng tới ngăn cấm. Vì thế trong vội vã và cướp đoạt thường bị các giảm gỗ đâm vào tay hoặc làm tay bị rách toạc. Một lần nghiêm trọng nhất là làm tay trái của Hà Bình bị tuột một mảnh da, lộ rõ mảng thịt hồng đầm máu.

Nhưng nếu không có gì đột xuất, Hà Bình sẽ đưa nó đi chơi ở đường sắt gần đó. Nơi có hai thanh đường ray hướng về nơi xa tít tắp và những viên sỏi vụn bị mặt trời chiếu tới bóng rầy. Tàu chở gỗ và than dừng ở đó. Cư dân sống gần đó đem chăn chiếu đã giặt sạch ra phơi phóng trên các phiến đá. Thỉnh thoảng có chú chim khổng tước rón rén băng qua.

Cạnh đường ray có từng khóm hoa dại dài loằng ngoằng. Trạm quản lý đường ray gần đó nuôi một con chó vàng to tợn, luôn ngoáy đuôi đi đi lại lại trên đường. Nam Sinh và Hà Bình đi trên đường ray. Có lúc xe lửa ầm ầm chạy qua. Nam Sinh bịt chặt lấy hai tai, cảm giác tiếng gió rít của xe lửa lướt qua, rất hưng phấn. Hà Bình lia sỏi, lạnh lùng. Nó chỉ đưa con bé đi chơi, ngắm nó hái hoa, đi lại trên đường ray, xiêu vẹo giữ thăng bằng. Đợi khi ánh dương buông rơi, hai đứa mới lẽ mề xách chiếc làn nặng trĩu đi về.

Nếu Hà Bình muốn, nó còn rất nhiều cách giúp Nam Sinh vui vẻ, như đưa con bé đi bắt đom đóm. Trong đám cỏ dại ở ngoại ô, đi xuống cái hồ nhỏ, cầm theo đèn pin. Bắt đom đóm bỏ vào lọ thủy tinh. Có tiếng ếch xanh

đang bay kêu trong đám ruộng gần đó. Mùi lúa chín thơm bay trong gió. Rừng cây âm u vọng tới những âm thanh thần bí. Nếu nước quá sâu, Hà Bình sẽ cho Nam Sinh leo lên lưng mình. Sau một đêm, đám đom đóm thường chết ngay. Những cái xác nhỏ bé cứng ngắc khiến Nam Sinh đau buồn và chần chừ. Hà Bình hỏi, Còn muốn đi bắt nữa không? Nam Sinh ngần ngừ, Chúng sẽ chết mất. Hà Bình lạnh lùng đáp, Bất cứ cái gì cũng sẽ chết cả. Chỉ cần em thấy vui sướng.

Đường về nhà có tiệm nước giải khát lạnh. Nam Sinh còn nhớ rượu nếp là hai hào một bát. Cuộc sống nghèo túng rất hiếm có cơ hội được ăn những món ngọt ngào này. Những hạt gạo nhỏ dính dính với nước rượ đặc sánh màu sữa trắng. Ngọt ngào và có những miếng đá vụn mát lạnh. Thường thức đồ xa xỉ. Chiếc quạt trần trong tiệm lơ lửng chạy. Hà Bình và con bé, mỗi đứa ngồi một bên của chiếc bàn gỗ. Hà Bình mua một bát rượu nếp, đặt trước mặt Nam Sinh. Nam Sinh lấy thìa ngoáy lên, nhắm nháp từng hạt một, không nỡ ăn hết từng miếng to một. Hà Bình gõ gõ lên trán con bé, thô lỗ mắng, Ăn nhanh lên, không nghịch nữa. Nam Sinh ăn hết một nửa, đẩy cái bát ra nói, Em không ăn nổi nữa. Anh ăn đi. Hà Bình lại đẩy lại cho nó, mắng, Ăn không nổi cũng phải ăn.

Dù phải đối mặt với bao gian khó trong cuộc sống và những bi kịch không tài nào vượt qua được, Nam Sinh và Hà Bình vẫn lớn khôn trong tự do.

Dì Lan vẫn làm việc trong xưởng sản phẩm thêu. Đồng thời nhận thêm một số việc riêng về nhà làm như giúp người ta thêu hoa lên quần áo, vỏ gối, khăn trải bàn, rèm cửa.

Tối nào trong nhà cũng có tiếng máy khâu đập, mãi cho đến sáng sớm. Có lúc dì đi xem kịch. Cũng có đàn ông lạ tới nhà. Chỉ cần có đàn ông trong nhà, dì Lan vui vẻ hẳn. Nét mặt kiêu diễm, lại còn khe khẽ hát bằng giọng ngọt ngào.

Nhưng vẫn luôn có một số chuyện không cam tâm. Chẳng hạn mất đi hôn nhân, không có tình cảm và lời hứa ổn định, đáng tin. Một tương lai không ngừng phải làm việc. Với hai đứa trẻ cần phải có trách nhiệm. Chỉ cần con u uất vừa bộc phát, cô ta như biến hẳn thành con người khác. Không dám tùy tiện đánh Nam Sinh, vì con bé không phải con đẻ. Cô ta chỉ có thể coi nó như một cái ghế hoặc một cái ly trong nhà, đặt vào chỗ không cần gửi gắm tình cảm.

Hà Bình là người thân và kẻ thù duy nhất của cô. Cô dày vò thằng bé, làm đủ mọi cách để mình cảm thấy được an ủi. Tát nó, không chế nó, ra mệnh lệnh cho nó, ném bừa mọi thứ vào nó. Phích nước sôi, bát, đĩa trong nhà luôn bị đập vỡ, luôn cần phải mua lại. Cuộc sống khốn khó khiến cô thất

vọng chính mình.

Dần dần Hà Bình đã quen giống như mẹ, dùng bạo lực để trút tình cảm của mình. Những thứ yếu ớt, ấm nóng trong lòng nó luôn bị kìm nén, không dám dễ dàng để lộ ra, sợ bị tổn thương. Nó từng là một đứa trẻ thích đọc sách, thành tích học tập rất giỏi. Tham gia kỳ thi vật lý của tỉnh còn đạt điểm cao. Nó có khả năng học cao hơn nữa, dùng sự nghiệp học hành để giải thoát mình. Nhưng dì Lan không quan tâm tới điều đó. Bằng khen học sinh ba tốt vừa mang về, cô ta đã tiện tay vứt luôn vào thùng rác. Hà Bình nhịn nhục bà mẹ mình. Nhịn cả chứng bệnh tâm lý của cô ta và những cơn bùng nổ thần kinh đến liên tục. Mãi cho đến năm Hà Bình biết rõ thân thể của mình.

Thằng bé luôn cho rằng mình là con của bố nó. Tuy bố mẹ ly dị, bố nó sau khi bỏ đi không bao giờ quay về nữa. Hôm đó mẹ nó dẫn nó đi gặp một người đàn ông khác, nói rằng nay mới chính là bố để thực sự của nó. Ngoại hình tuấn tú và tính cách cương trực, dũng mãnh của Hà Bình làm sao có thể liên quan tới một gã lái xe xấu xí kia. Mẹ nó muốn đòi người đàn ông kia ít tiền hoặc một cơ hội gì đó. Ông ta từng là một lãnh đạo cấp trên của công xưởng, lớn hơn mẹ nó trên chục tuổi. Sau khi kết hôn, mẹ nó mới quen và thằng bé là con ông ta. Mẹ nó ngây thơ ngỡ rằng những tro tàn tình yêu sẽ thay đổi số phận mẹ con nó. Tại bàn ăn, người đàn ông nọ ra dáng phách lối, ánh mắt chằm biếm quan sát Hà Bình. Mẹ kêu Hà Bình gọi cha. Hà Bình phẫn nộ bỏ đi. Năm đó thằng bé mười sáu tuổi.

Đó là lần đầu mẹ con họ cãi nhau ghê gớm nhất. Bởi thất vọng, họ đều chửi bới và đánh nhau như lũ chó điên. Ném đồ đạc. Dì Lan giận tới mức toàn thân run bần bật, vì sự chống đối của Hà Bình còn mạnh mẽ hơn mọi lần. Nó chửi mẹ nó là con đĩ. Dì túm chặt đầu con trai tát nó rất mạnh. Quát, Mày dám đối xử với tao như vậy hả? Sớm biết thế này, lúc sinh mày ra, tao bóp chết luôn cho xong. Tao hận vì đã sinh ra mày. Mày cũng khôn nạn như thằng bố mày.

Mặt Hà Bình sưng vù, mép rớm máu. Cũng quát lại, Bà giết tôi luôn đi. Bây giờ vẫn còn kịp. Dì Lan sững người. Rồi đi thẳng vào bếp xách một con dao ra. Nam Sinh hét hoảng kêu la, xông lên giằng giật. Hà Bình xô con bé ra, giật lấy con dao trong tay mẹ nó. Nó cười giễu cợt, nói, Bà dọa ai cơ chứ. Nếu được lựa chọn, tại sao tôi lại phải làm con bà?

Nó chém thẳng xuống tay trái mình. Đầu Nam Sinh như bùng nổ, trong mắt con bé chỉ một màu máu. Hà Bình cứng cổ ôm cánh tay bị thương, những dòng máu nóng hồi tanh ngọt vẫn phun ra qua những ngón tay nắm chặt. Bao nhiêu là máu, ướt đầm da thịt và quần áo. Hà Bình chạy ra khỏi nhà. Nam Sinh đuổi theo. Con bé nghe thấy tiếng gọi tuyệt vọng của dì Lan. Dì nói, Cứ để nó cút đi. Nó không chết được đâu. Bên ngoài mưa rất to. Cả

thành phố mịt mù trong màn mưa. Sấm chớp chạy điên cuồng của Hà Bình như thể một con dã thú bị thương. Cuối cùng mắt hút ở góc rẽ đầu phố.

Tuổi xuân của Hà Bình biến thành một cuộc chiến tranh hỗn loạn và truy lạc. Nó vút luôn sự nghiệp học hành, trốn học cả ngày, chỉ nhiệt huyết với vận động và đánh nhau. Kết thân với đám lưu manh đầu đường, và chẳng bao lâu sau đã trở thành một thành viên trong số đó. Cũng ngậm thuốc lá như chúng, cùng lang thang gây sự khắp đầu đường khó phố. Nó đánh bi-a, ăn trộm xe máy, đánh nhau, đánh bạc, chìm đắm trong đám nữ sinh xinh đẹp và băng sex. Hà Bình cao lớn hẳn nhưng ánh mắt lại u uất và đầy tà khí. Vết sẹo xấu xí trên cánh tay ngày nào đã kết thúc những tháng ngày niên thiếu đau khổ của nó, để lại vết thương không tài nào vá lành nổi.

Hà Bình liên tục đêm không về nhà. Di Lan tìm nó khắp nơi, mỗi lần tìm ra đều chửi mắng rất thậm tệ. Tình cảm giữa hai mẹ con đã hoàn toàn tan vỡ. Những lúc họ đôi co giằng xé nhau, thậm chí Nam Sinh còn đọc được trong đôi mắt Hà Bình một niềm vui sướng. Thăng bé thích làm mẹ nó phần nộ. Nó đặc ý sử dụng phương pháp tự ngược đãi mình và ngược đãi người khác. Dày vò người khác. Giải phóng mình.

Ở trường, Nam Sinh không có bạn, vì cuộc sống của con bé có quá nhiều điều cấm kỵ thuật. Nó không hề nhắc với ai về gia đình, bố mẹ mình. Nhưng bạn học nào cũng biết Lâm Hà Bình là anh trai nó nên ai cũng có thái độ tránh né nó. Nhìn ánh mắt nó không khỏi xem thường. Do quá ý thức bảo vệ mình, Nam Sinh trở thành một đứa trẻ lạnh lùng. Trong lòng con bé che giấu một khe sâu hoắm tới mức vút xuống một hòn đá lớn cũng không phát ra tiếng động.

Khe sâu đó khiến nó đi đi về về một mình. Không dễ dàng trò chuyện. Cũng không có nụ cười. Trên mặt lúc nào cũng có một vẻ lạnh giá như bình khí vậy. Giống như một con dao tra vào vỏ, tuy không rút ra nhưng cũng đủ khiến cho người ta cảm thấy có thể sát thương bất cứ lúc nào. Nam Sinh và thế giới xung quanh nó nảy sinh khoảng cách. Nó khó có thể tin tưởng nổi người khác. Cũng không tin vào mình, Thế giới của nó là một hang động khoá kín tối tăm. Nó chỉ có thu mình vào trong đó mới cảm thấy an toàn. Mọi thứ huyền ảo đều không liên quan gì tới Nam Sinh. Chỉ khi ở một mình, nó mới tự do thoải mái. Nó cự tuyệt người khác xích lại gần và tìm hiểu.

Phần lớn thời gian đều trong thư viện. Nó đọc sách, mượn đọc hết các tác phẩm nổi tiếng nước ngoài toàn tập. Những tiết toán trên lớp, nó toàn che vở phía trên, đọc trộm tiểu thuyết. Những cảm xúc dày vò nó, lúc hưng phấn, lúc u sầu không gì so sánh nổi cứ xuất hiện liên tiếp. Những khi đọc

sách, những giao lưu đến từ tầng tư tưởng sâu sắc giống như một cái kim hút máu, cắm ngập vào huyết quản nó. Nó như bị cạn kiệt, phải vội vã túm lấy bất kỳ thứ gì để bổ sung cho cơ thể. Có lúc nó nhớ tới đỉnh núi Đại Khê Lân. Nó cảm nhận được ánh sáng chói gắt và tốc độ nhanh phi thường của gió. Tiếng kêu của nó. Thời thơ ấu thoải mái và trong sáng. Đó là những thứ rực rỡ trong linh hồn con bé. Nó giấu chúng xuống tận đáy sâu hun hút.

Đã gần ba tháng, Nam Sinh không được nhìn thấy Hà Bình. Thằng bé đã sống cùng lũ bụi đời trong một dãy nhà kho phía sau rạp chiếu phim trên phố Bắc. Nam Sinh đi tìm anh. Đó là một ngày mưa u ám. Nam Sinh mặc váy xanh da trời, áo trắng, tay xách ô. Con bé đứng trong cái hành lang hẹp tối tăm, nhìn thấy rất nhiều cánh cửa khép kín, không biết Hà Bình ở gian nào. Thế là nhưng cất tiếng gọi to tên của Hà Bình.

Một cánh cửa sau lưng nó đột ngột mở. Một thằng trần nửa người xuất hiện, miệng cắn điều thuốc nhìn nó.

Mày tìm Hà Bình làm gì? Nó đang bận. Ngày nào cũng có các em tới tìm nó.

Nam Sinh đáp, tôi chính là em gái anh ấy. Rồi con bé đẩy thằng kia ra, xô thẳng vào hành lang men sau cửa. Nam Sinh chợt nhìn thấy hai thân hình loã lồ đang chuyển động trong màu xanh của tivi. Trên đó đang bật một cuốn băng. Trên gương mặt Hà Bình có sự trĩu nặng mà mê mụ như đã chết. Nam Sinh đứng trong bóng tối nhìn anh đang làm tình với một đứa con gái lạ. Ánh mắt nó lạnh lẽo. Rồi Hà Bình chợt nhìn thấy nó.

Sao mày lại vào đây? Thằng bé thất kinh, phần nộ vớ lấy tấm chăn rơi trên đất đắp vội lên thân hình trần trụi của đứa con gái kia. Đứa con gái hứ một tiếng, cuốn chăn quanh người rồi bỏ vào gian trong. Nam Sinh lặng lẽ nhìn anh.

Về sau không được phép tới đây nữa. Biết chưa? Mày còn tới nữa, tao đánh gãy chân đấy.

Nam Sinh lạnh lùng, Dì Lan bị ốm mấy ngày nay, luôn bị đau ngực.

Thằng kia mò mẫm trong bóng tối hồi lâu, đưa cho con bé một mớ tiền giấy. Nói, đưa bà ấy đi khám bác sĩ. Chỗ còn thừa, cho mày đóng tiền học, mua sách mà đọc.

Em tới tìm anh không phải vì tiền. Con bé bình tĩnh nhìn anh.

Một cái tát của Hà Bình vụt tới. Thằng bé hét lên thô bạo. Thế mày đến làm gì? Tới nhìn trộm tao làm tình với bọn con gái chắc?

Đó là việc của anh. Nam Sinh đáp. Đôi mắt lạnh tanh của con bé như một đoá hoa lạnh. Khoé môi nó rớm máu. Hà Bình mở toang rèm cửa sổ. Dưới ánh sáng ban ngày chói mắt là khuôn mặt tiêu tụy và u ám của Hà Bình. Một gương mặt chìm đắm trong thuốc lá, rượu và tình dục. Con bé nhìn anh. Hồi lâu nói. Em đi đây.

Nam Sinh cầm cái ô, quay người bỏ đi. Nó đi qua hành lang, ra khỏi cánh cửa, đi xuống cái cầu thang cũ kỹ phát ra tiếng lộc cộc. Nước mưa rơi lộp độp trên nền đá xanh, nước lênh láng khắp nơi. Đôi chân của Nam Sinh sũng trong nước, lạnh ngắt. Nước mắt nó tuôn xuống nóng rẫy. Nó đứng đợi ở đó. Hà Bình vội mặc chiếc quần bò, đuổi theo. Nó nhét tiền vào tay con bé.

Nam Sinh, em phải học giỏi. Hiểu không? Đừng tới đây nữa. Nó vuốt ve gương mặt con bé, Còn đau không?

Nam Sinh lắc đầu. Nói, Nhà trường đã thông báo, em được tuyển thẳng lên trường trung học điểm ở tỉnh.

Giỏi lắm. Hà Bình cười. Nó lấy tay lắc khế cầm Nam Sinh. Phải học tốt nhé.

Khi nào anh về nhà?

Không biết nữa. Anh muốn rời khỏi chốn này.

Đi đâu?

Quảng Châu. Bọn nó nói ở đó có thể kiếm tiền.

Hà Bình bôi thuốc, lấy vải băng vết thương, thay quần áo sạch. Rồi lườm con bé, hỏi, Con gà từ đâu đến vậy?

Em ăn trộm ạ. Nam Sinh trả lời. Khi nào có tiền, em sẽ trả lại cho cô ấy.

Tại sao làm vậy? Hà Bình nhìn con bé. Ăn sâu trong mắt nó như có bóng tối bao trùm, nhưng rất nhanh chóng lại trở về ánh mắt bất cần như cũ. Có phải em yêu anh không hả, Nam Sinh?

Nam Sinh đẩy tay nó ra. Tự tới mép giường ngồi xuống. Con bé vùi đầu vào gối của chính mình. Hà Bình nâng mặt con bé lên. Nam Sinh cứng cỏi nhìn lại. Trong mắt có ngấn lệ. Hà Bình, nhận lời với em, tới Quảng Châu, anh sẽ ổn cả?

Tối đó, Nam Sinh và Hà Bình ở bên nhau. Con bé cuộn người trên giường. Hà Bình ngồi bên cạnh hút thuốc, đi đi lại lại, Nam Sinh dấn dò. Khi nào anh sắp đi, nhớ gọi em dậy. Em tiễn anh. Hà Bình nói, Ừ, ngủ đi.

Nó đưa tay ra vuốt ve đôi mắt con bé. Những ngón tay thô ráp ấm áp. Rồi đôi môi nó ập xuống, khê hôn lên mí mắt của Nam Sinh. Hút hết nước mắt của con bé. Nam Sinh nín thở, không dám động đậy. Chỉ nghe thấy tim mình đập thình thịch. Đau đớn như thể sắp rách toạc. Con bé nhắm nghiền mắt. Xuất hiện trong bóng đêm là trận tuyết to mùa đông năm nào, Hà Bình đẩy bát mì thịt bò lại trước mặt con bé. Trong bóng đêm của rừng cây, Hà Bình vừa cõng con bé trên vai vừa bắt đom đóm. Vết máu tươi trên tay Hà Bình. Trong mơ màng, con bé nghe thấy Hà Bình nói, Nam Sinh, anh là người đàn ông đầu tiên hôn em. Em phải nhớ lấy.

Tới nửa đêm, cuối cùng con bé cũng thấm mệt. Nhắm tịt mắt ngủ mất. Nhìn thấy mình đang đi trên phố một thị trấn nhỏ xa lạ. Mọi người xung quanh nói thứ tiếng địa phương mà nó không hiểu. Nắng rực rỡ, khắp đất đầy hoa lạ, màu tím sẫm, cánh hoa dày, tràn trề nước. Đạp chân lên, những giọt nước bắn tung toé. Con bé đi trên đường như thể đi gặp một ai đó. Sốt ruột và hưng phấn. Cảm thấy dưới chân ngày càng ướt. Cúi xuống nhìn, nước đã biến thành máu tươi. Và chỗ máu tươi đó lại đến từ chính cổ tay của nó. Nó giơ tay lên, nhìn thấy vết thương hở toác. Cả người nó bị trói, không thể quay đầu lại, cũng không thể ngừng lại. Nó hoảng hốt kêu lên một tiếng, tỉnh giấc. Nhìn thấy ánh nắng chói mắt ngập tràn trong phòng. Trời đã sáng. Hà Bình đã đi từ lâu.

Trên người nó đắp một tấm vỏ chăn. Con gà quay và chiếc khăn mùi xoa bọc chỗ tiền lẻ của nó đặt trên bàn. Hà Bình không mang đi. Nó để lại cho con bé một mảnh giấy, trên viết số máy nhắn tin.

Nam Sinh. Có việc gì nhớ gọi điện. Trả lại con gà đi. Từ nay về sau không cho phép làm những việc như vậy nữa.

Vào đêm thứ hai Hà Bình bỏ đi. Nam Sinh bị hành kinh. Năm đó con bé mười ba tuổi. Nó mơ thấy đám máu trên đầu giường nơi mẹ nó nằm. Đám máu toả ra mùi thơm tanh ngọt, từng giọt từng giọt toả ra, thấm vào da thịt của Nam Sinh, mệnh mang như trùn lầy nó. Mẹ con bé. Người đàn bà có gương mặt mờ mịt. Đôi bàn tay ấm áp mềm mại. Bà vuốt ve Nam Sinh. Khe khẽ hát. Chiếc giường sắt lớn đã tháo bỏ cái màn nilông màu trắng. Bỏ đứng bên cạnh giường, yên tĩnh. Cũng giống hết như tư thế bố đứng trên phố trong đám đông chuẩn bị sang đường với nó.

Lúc Nam Sinh tỉnh dậy, đã hơn bốn giờ sáng. Nó nhìn thấy vết máu trên giường mình. Nó không biết vết máu đó từ đâu tới. Nhìn người mình, không hề bị thương, cũng không đau đớn, lật chăn lên tìm. Rồi đột nhiên nó

hiều ra. Đầu óc rất tỉnh táo. Ôm ga giường nhẹ nhàng xuống gác.

Trong nhà bếp không một bóng người. Nam Sinh ngâm ga giường vào trong chậu giặt. Bên ngoài bầu trời nhàn nhạt, vẫn còn ánh sao mờ. Hai tay Nam Sinh chìm trong nước lạnh, nhẹ nhàng vò đám máu. Nó xác định đám máu đó từ cơ thể nó ra. Giặt sạch cái ga giường, phơi trên dây. Tấm ga khê rung rung trong gió. Nam Sinh mở lại tấm ga ra, dí mặt lại gần, ngó kỹ. Vẫn còn vết máu mờ mờ.

Tuổi thơ của con bé đã trôi qua như vậy.

Từ sau khi Hà Bình bỏ đi không lời từ giã, dì Lan như một quả bóng da căng cứng bị chọc một phát, một lỗ hồng đủ để dì xì hơi xẹp lép. Chứng bệnh trầm cảm càng nặng thêm, dì phải tới bệnh viện uống thêm nhiều thuốc. Những thứ thuốc đó khiến khuôn mặt dì sưng phù, thần kinh càng đỡ dần.

Nam Sinh ra sức học. Nó hiểu rõ học là con đường thoát thân duy nhất của nó.

Luôn dẫn đầu trong số hơn bốn mươi học sinh toàn lớp. Chỉ có điều chữ viết của nó không được đẹp lắm, vì cái bàn trên gác xếp quá thấp. Lần nào Nam Sinh cũng phải quỳ mọp trên sàn, bò cả người ra, ra sức làm bài tập. Được một lát, mắt nó đã đau nhức. Lúc mệt mỏi, Nam Sinh lại trèo lên cái thang nhỏ, mở cửa sổ áp má, từ gác xếp luôn ra ngoài.

Bên ngoài là mái nhà làm bằng gạch, từng dãy ngói từng rủ xuống. Chim sẻ và bồ câu đậu đầy trên mái. Nam Sinh vừa mở cửa sổ, bầy chim giật mình vỗ cánh bay lên, vừa phát ra tiếng gù gù trong hòng. Nam Sinh không dám đi ra quá lâu, chỉ dám tựa lưng vào cửa sổ, rồi nhích chân dần từng tí một. Khi ánh nắng chiếu lên chân, nó khẽ cựa quậy. Chỉ có lúc đó, Nam Sinh mới thấy vui vẻ.

Ở trường, nó thích một mình chạy ra sân vận động, nhìn đám đàn anh lớp trên chơi bóng rổ. Ngồi trên bậc đá, lặng lẽ nhìn đám con trai chạy đi chạy lại trên sân. Trời rất xanh, xa xa có đường ray xe lửa, chốc chốc lại nghe thấy tiếng đầu máy hú xình xịch. Đợi đến khi chúng chơi bóng xong, trời cũng nhá nhem tối.

Nam Sinh chân trần đi giày thể thao, chạy trên sân vận động trong ánh chiều chập choạng. Chạy hết vòng này tới vòng khác. Chỉ có trong tiếng gió rít, con bé mới cảm thấy niềm hứng thú trong lòng. Trái tim đã trưởng thành của nó giống như một con chim, khát vọng tự do.

Không muốn về nhà. Thường lang thang một mình trên phố cho tới khi trời tối. Trèo lên cây cầu vượt cao cao, nhìn xuống dòng xe và đám người xa lạ bên dưới. Những con đường ngập nhোang ánh hoàng hôn, người và tiếng xe huyền ảo như sóng nước dâng lên và rút lại. Đêm mùa đông, gió buốt lạnh thấu xương.

Bắt đầu học cấp ba. Năm mười bảy tuổi, con be quen với Hứa Trăn Sinh.

Hứa Trăn Sinh là lớp trưởng lớp bên cạnh. Một chàng trai đến từ phương Bắc. Người gầy dong dong, có nụ cười rạng rỡ. Chúng đã gặp nhau trong rất nhiều trường hợp: lên nhận giải thưởng trong buổi họp, tại thư viện, trong các hoạt động của khoa, ở nhà ăn, trong các cuộc thi, trên con đường nhỏ trong trường. Mỗi lần gặp nó, cậu ta đều cúi đầu chào và khẽ mỉm cười. Nam Sinh nghĩ, nụ cười rạng rỡ chính là như vậy, rực rỡ trong sáng. Còn có lòng nhiệt tình và lương thiện. Trong cuộc sống của nó, rất nhiều người không có được nụ cười như vậy. Dù là Hà Bình hay dì Lan, họ đều luôn phẫn nộ.

Lần đầu tiên nói chuyện là khi học môn chung trên lớp. Cậu ta ngồi xuống đúng cạnh nó. Mặc một chiếc áo trắng, tóc cắt ngắn, sạch sẽ, lúc cười khoe mắt có nếp nhăn mảnh. Cậu ta nói, Tên của chúng mình đều có một từ "Sinh". Tiếng phổ thông của cậu ta mang âm phương Bắc, rất sinh động. Tiết học rất khô khan, nên chúng liên tục chuyện trò trên giấy bút. Cậu ta kể, cậu là người phương Bắc, vì bố mẹ chuyển tới đây làm việc một thời gian nên đưa cậu ta theo. Cậu kể thành phố quê hương cậu có biển. Đó là bờ biển lớn nước xanh màu ngọc lam. Những ngày rỗi rãi, bố mẹ thường đưa cậu ra bờ biển chơi.

Cậu ta nói. Sau này nghỉ hè, mình sẽ đưa cậu về quê mình ngắm biển. Cậu đã nhìn thấy biển bao giờ chưa?

Nam Sinh lắc đầu. Con bé khẽ cười. Hứa Trăn Sinh chú ý tới con bé lạnh lùng và cô độc này từ rất lâu. Lần đầu tiên mới được nhìn thấy nụ cười của Nam Sinh, vừa ngọt ngào vừa sững sờ.

Hoa bên bờ

Chương 12

Hẹn nhau cùng đi xem phim. Hôm đó là sinh nhật của Nam Sinh. Nó va phải Hứa Trăn Sinh trong thư viện, liền đi theo cậu ta ra vườn trường. Trăn

Sinh quay đầu lại thấy Nam Sinh. Dưới ánh mặt trời oi ả, gương mặt con bé thật đáng thương, như thể không biết mình muốn gì. Cậu ta hỏi, Nam Sinh, có chuyện gì cần mình giúp? Nam Sinh hỏi, Tối nay bạn có rảnh không? Cùng đi xem phim nhé.

Tối đó, Trần Sinh đứng đợi bên ngoài khu nhà. Từ gác xép, Nam Sinh đã nhìn thấy cậu ta đang đứng chờ ngoài cổng, hai tay xọc vào túi quần. Thân hình thẳng đứng như khúc cây. Con bé vừa tắm xong, thay bộ đồng phục nhà trường áo trắng váy xanh bằng một chiếc váy đầm màu hồng phấn đã giặt nhiều tới bạc màu nhưng vẫn không che nổi vẻ tươi sáng trên gương mặt mửng non của Nam Sinh. Nam Sinh đi xuyên qua dãy hành lang tối tăm hút gió. Trong bóng tối chỉ nghe thấy tiếng váy loạt soạt trên bậc chân trần. Đầu vừa gội vẫn còn hơi ướt, buông thẳng chầm vai. Có thể ngửi thấy mùi nước gội đầu thoang thoảng.

Đó là một buổi tối mùa hè, trời quang mây tạnh, gió mát hây hây. Đám hoa dành dành ngoài cửa sổ tung toé tới mức sắp rụng tiệt. Hứa Trần Sinh mặc một chiếc quần vải màu xanh da trời, áo trắng, hai tay xọc vào túi quần, đứng trong bóng râm của cây ngô đồng. Vừa nhìn thấy Nam Sinh, cậu ta mỉm cười. Hàm răng rất trắng, mũi hơi nhăn nhăn. Một nụ cười như vậy trở thành đường dây duy nhất của Nam Sinh sau khi nhớ lại người đàn ông này.

Được chiếu hôm đó là một bộ phim Đài Loan rẻ tiền. Rạp chiếu vắng tanh. Nam Sinh và Hứa Trần Sinh ngồi ở dãy giữa. Các ghế xung quanh đều trống. Cậu ta ra ngoài mua nước ngọt và ô mai cho nó. Khi con bé đón những thứ này, phát hiện thấy nắp chai nước và túi ô mai đều mở sẵn. Nam Sinh không nói gì, bóc ô mai bỏ vào miệng. Ô mai rất chua. Trần Sinh sốt ruột hỏi, Không ngon sao? Có phải chua quá không? Nam Sinh lắc đầu.

Xem phim xong, chúng đi dọc phố về phía trước. Con đường lát đá xanh có rất nhiều kẽ nứt gập ghềnh. Nam Sinh đi giày thể thao, thỉnh thoảng lại đá phải những hòn đá nhỏ trên đường. Chúng lăn lóc cộc về phía trước trong tĩnh mịch. Đi qua một cái ngõ nhỏ đã tới khu Nam Sinh ở. Trên một khoảng tường lớn bung ra một chùm hoa tường vi, lá xanh bụi bậm vươn dài, từng chùm hoa màu đỏ phấn.

Nam Sinh còn nhớ trên bức tường lốm đốm xám trắng đó. Trần Sinh ngắt một đoá tường vi tặng nó. Cậu ta nói, Nam Sinh này, nụ cười của bạn giống hết như đoá hoa này. Dưới ánh đèn đường vàng vọt, đôi mắt dịu dàng của Trần Sinh menh mang như hồ nước. Tối đó là sinh nhật của Nam Sinh. Nhưng con bé không tiết lộ với cậu ta.

Nó cầm lấy đoá hoa, quay người chạy vào trong khu. Vừa chạy lên chiếc cầu thang tối om, vừa cố nhin không để lệ trào ra. Quay về gác xép, hốt

hoảng mở tung cửa sổ, thò người ra, đúng lúc nhìn thấy Trần Sinh cũng ngẩng đầu lên nhìn rồi quay người đi vào trong ngõ nhỏ mịt mờ sương đêm tĩnh mịch.

Cái bóng màu sáng của cậu ta dần dần biến mất trong màn đêm.

Sau khi cùng đi xem phim, quan hệ giữa Nam Sinh và Trần Sinh vẫn chưa có gì biến đổi.

Có lẽ chúng đều là những người chân thành và cẩn thận, đều là học sinh ưu tú ở trường, luôn xuất hiện trong mọi hoạt động, đều được chú ý. Chúng chỉ trao đổi ánh mắt mỗi khi lướt qua nhau. Trong lớp không ngừng đồn đại những quan hệ tình ái. Trần Sinh là đối tượng thầm yêu trộm nhớ của rất nhiều nữ sinh, tự nhiên cũng nhiều tiếng đồn hơn. Có lúc Nam Sinh nghe thấy những lời thì thào to nhỏ của các nữ sinh ngồi cạnh, có nghe nhắc tới tên của Hứa Trần Sinh. Cảm thấy cậu ta là một người vừa thân thiết vừa xa lạ.

Con bé không suy nghĩ quá nhiều về chuyện này vì bệnh tình của dì Lan ngày càng nặng. Bên cạnh bệnh trầm uất nghiêm trọng, khi dì Lan đi kiểm tra sức khỏe ở bệnh viện còn nhận được một tin khác, mắc bệnh ung thư vú. Đau ngực suốt nhiều năm qua, té ra mầm bệnh đã ủ sẵn trong người. Ngực dì sưng tưng từng chỗ. Bác sĩ nói phải phẫu thuật cắt bỏ, đồng thời phải chiếu xạ và tiêm thuốc.

Nam Sinh còn nhớ lúc đang ở hành lang bệnh viện nhìn thấy dì Lan đi ra, dì cười. Đã rất lâu dì không hề cười. Nụ cười của dì dưới ánh nắng mặt trời thật đẹp. Nam Sinh ơi, dì sắp chết rồi. Dì dịu dàng nói, rồi chậm chạp bỏ đi. Một đầu hành lang là màn đen bao phủ.

Mỗi chiều tan học về, Nam Sinh lại vội vã chạy tới bệnh viện. Sau khi nhập viện, bệnh tình của dì Lan biến đổi rất thất thường, lên xuống nghiêm trọng. Có lúc dì cáu giận với Nam Sinh, hất cả bát canh mà nó mang tới. Bác sĩ nói với Nam Sinh, Nhất định cháu phải khuyên mẹ làm phẫu thuật ngay, nếu không rất nguy hiểm. Còn người thân nào nữa không, nhanh đi thông báo thôi.

Nam Sinh cứ chùng chình, không muốn gọi điện thoại cho Hà Bình. Con bé có cảm giác rất mãnh liệt rằng nếu Hà Bình quay về, tất sẽ sinh chuyện. Tính cách của Hà Bình và dì Lan đều quá độc đoán. Có quá nhiều mối nguy hiểm. Nam Sinh mua hoa quả, nấu cơm, giặt quần áo cho dì Lan. Mùa hè thật oi bức, chỉ xoay qua xoay lại một tí toàn thân đã đầm đìa mồ hôi. Nam Sinh chuẩn bị thi tốt nghiệp cấp ba, có lúc phải làm bài tập ngay trong phòng bệnh, đang làm mệt quá lại ngủ thiếp đi. Nửa đêm tỉnh dậy, nhìn

thấy ánh trăng rọi sáng giữa phòng. Gương mặt dì Lan chìm trong đồng ga giường và chăn trắng toát, giống như một tờ giấy bị cán mỏng. Đôi môi dì khẽ run run.

Hứa Trăn Sinh sắp đi rồi. Cậu ta muốn thi đại học, phải quay về phương Bắc học tiếp vì công việc của bố mẹ cậu cũng sắp hết hạn ở đây.

Nam Sinh còn nhớ cái ngày cậu ta tới từ già. Đó là một chiều hoàng hôn hè nóng rực. Nó đang hâm một nồi canh gà cho dì Lan trong bếp. Cái bếp chung nhỏ xíu chật hẹp tối tăm đầy mùi dầu mỡ. Nồi trên bếp kêu lục đục. Ngoài cửa sổ là mặt trời tháng sáu nóng rực. Mồ hôi trên trán Nam Sinh tuôn như mưa.

Nó không biết phải nói gì. Giống như trong rạp chiếu phim tối om khi nhận túi ô mai đã được cẩn thận cắt bỏ phần đầu, ăn tới mức trào nước mắt. Tất cả chính là như vậy, những thứ có thể đến được đều đã đến, chỉ có thể tiếp nhận nó. Có quá nhiều người già từ nó. Trong khoảnh khắc đó Nam Sinh rất tuyệt vọng. Nó nhìn Trăn Sinh. Mắt con bé sẫm đen như sương đêm. Nó nói, Trăn Sinh, đi theo mình. Nó đưa cậu ta lên gác xép.

Phía ngoài gác xép có một bông ngọc lan đang nở. Đóa hoa to trắng như tuyết, những cánh hoa ken dày rất đẹp. Hoàng hôn rơi. Mùi phấn hoa thoang thoảng. Trăn Sinh đầm đìa mồ hôi, thoảng mùi cỏ dại và bùn. Từ mỗi một mạch máu li ti trong trái tim cậu ta cũng mịt mùng toả ra mùi tuyệt vọng.

Thân hình Trăn Sinh cao lớn, phải khom đầu trong gác xép. Cậu ta nhìn cửa sổ, hỏi, Chỗ này còn có thể trèo lên được không? Trên trần nhà có những gì hả Nam Sinh?

Có một bầy chim. Nam Sinh đáp. Con bé tựa lưng vào tường. Gác xép nóng hầm hập. Cái nóng như xuyên qua xương sống mỏng mảnh, thọc sâu vào trái tim nó. Tim con bé đập tới phát đau. Nó tháo tuột đôi dép, chân trần dẫm lên sàn nhà cũ kỹ nứt nẻ, phát ra những tiếng lách tách. Nó đi tới trước mặt Trăn Sinh, dán đôi môi của nó lên môi cậu ta. Trên môi cậu ta mang theo hơi hướng mặt trời bên ngoài.

Trăn Sinh hơi ngần ngừ, cúi xuống hôn nó. Gương mặt trong sáng của Nam Sinh như đóa hoa mới nở, mềm mại nhưng cũng rất lạnh lùng. Thân hình cậu ta nóng rẫy, hơi thở bắt đầu dồn dập. Bóng tối nặng nề dần dà trù lên gác xép. Tĩnh lặng như nước. Chỉ nghe thấy tiếng cánh hoa ngọc lan rơi, trĩu nặng như tự vẫn.

Trăn Sinh khẽ hỏi, Nam Sinh, sao lại muốn thế này?

Nam Sinh đáp. Em muốn như vậy. Trong đôi mắt nó có ánh lệ kìm nén nhưng không thể khóc nổi. Cậu ta không hiểu nổi. Cậu ta mãi mãi không thể không chế nổi nó. Vì vậy, trong lòng con bé tuy khiếp sợ nhưng cũng điềm tĩnh lạ thường.

Nó dần cởi váy. Bên trong là bộ đồ lót vải bông trắng. Rồi nó lại cởi hết chúng, đứng trước mặt Trần Sinh. Thân hình trong sáng của con bé trong bóng tối nóng nực giống hệt một loài cây thơm thanh khiết. Nó kéo cậu ta lại, đặt lên bộ ngực trần. Trần Sinh bật một tiếng rên khẽ. Nói, Nam Sinh, Em đẹp quá.

Anh có yêu em không?

Anh yêu em. Giọng Trần Sinh méo mó.

Sẽ yêu mãi chứ?

Mãi.

Nam Sinh khẽ cười. Con xúc động thoáng qua cuối cùng cũng bị sức mạnh không thể nào cản nổi bao trùm lấy. Nó nhắm nghiền mắt. Không nhìn người đàn ông đang ôm ghì lấy nó. Sự tuyệt vọng và hưng phấn của nó giống như một con chim màu trắng, giữ đôi cánh bay vút lên không trung, men theo khe sâu tối tăm, chỉ nghe thấy tiếng gió vi vút... Nó nhìn thấy ánh trắng trong căn phòng lớn nhà bà ngoại. Hoa cải phủ kín vườn. Màu vàng kim sáng tới chói mắt, nhảy nhót như giọt máu. Tiếp đó là nụ cười của Hà Bình, Nam Sinh, có phải em thích anh không?... Nhưng nỗi tuyệt vọng trong lòng đã sắp nhấn chìm nó.

Đúng lúc trong cơ thể nó như nổ tung, Nam Sinh ngửa đầu lên, nhìn thấy một bầy quạ ngoài cửa sổ đập cánh kêu quạ quạ bay đi. Trần Sinh đưa Nam Sinh tới bệnh viện. Nam Sinh ôm chiếc cặp lồng canh gà, tóc mai dính mồ hôi ướt rịn trên trán, im lặng suốt đoạn đường. Tới cổng bệnh viện, nó cầm chiếc cặp lồng, nói, Trần Sinh, đi đường cẩn thận.

Nó không có thêm lời nào với cậu ta. Gương mặt sắc như dao. Nụ cười yếu ớt như đoá hoa. Cậu ta nghi hoặc về cơn hưng phấn bất chợt và vẻ lạnh lùng sau khi kết thúc của nó, không thể hiểu ra sao.

Cậu ta nói, Nam Sinh này, anh sẽ viết thư cho em hàng tuần, cho đến khi em không muốn nhận nữa. Nó gật đầu.

Nó nói, Tạm biệt Trần Sinh.

Nó nhìn cậu ta xoay người lại, ra về. Khi đi ngang qua đầu phố, cậu ta vẫn quay đầu lại nó. Ánh nắng gay gắt khiến nó xây xẩm mặt mày, lòng bàn tay nhom nhóm mồ hôi lạnh. Nam Sinh cảm thấy cơ thể mình bị rạn vỡ, máu ứa ra ngoài. Máu ấm nóng đầm cơ thể, khiến khắp người nó toả ra mùi máu tanh ngọt và đục ngầu. Cái bóng thành phố mờ mịt dần. Ánh tịch dương có đường viền đỏ như máu. Những thứ trong lòng Nam Sinh một ra đi không hề trở lại.

Tối đó từ bệnh viện quay về, Nam Sinh giặt sạch quần lót và váy. Nó ngâm quần áo trong chậu giặt, xát xà phòng lên, ra sức vò, giặt sạch vết máu dính trên đó. Sau đó đem váy phơi lên dây trên gác xép. Chiếc váy trắng ẩm còn rõ nước tong tỏng bay bay trong gió đêm. Màu trắng lơ nhờ như dấu ấn của tuổi thanh xuân dần phai. Nam Sinh giở váy ra, kẻ mặt lại gần, cẩn thận ngắm kỹ. Nó nhìn thấy chấm máu mờ mờ. Động tác của nó giống hệt như lần đầu tiên giặt tấm ga giường dính máu hành kinh.

Vào cái tối mất trinh, Nam Sinh phát hiện thấy mình đã lớn. Có một sức mạnh lạnh lẽo và trấn tĩnh không chế thể xác và linh hồn nó. Nó mua một bao thuốc lá ở một tiệm tạp hoá gần nhà. Lần đầu tiên hút thuốc, sau khi rít mấy hơi, cảm giác trấn tĩnh hẳn. Nó ngồi trong bóng tối, nhìn chiếc váy đập dờn trong gió, hút hết điếu thuốc đầu tiên trong cuộc đời.

Sau khi cố tình phá vỡ một cách mù quáng và quyết liệt, Nam Sinh đã hoàn tất việc biến chất mình.

Mùa hè năm mười chín tuổi, Nam Sinh đã trải qua vài quá trình biến chất nặng nề nhất trong cuộc đời.

Do mệt mỏi và quá suy nhược, nó bị ngất đi ngay tại trường thi lên đại học. Một màn đen bùng lên phía trước mắt, đột nhiên cả người lẫn ghế đổ nhào về phía trước. Trong bệnh viện, truyền mất một ngày nước biển. Đánh bỏ lỡ một môn thi. Nghiến răng gắng thi tiếp. Dựa vào vốn liếng gom góp từ đầu, các môn thi khác vẫn đạt được điểm cao.

Do vậy biến cố lần này tuy không thi được vào trường đại học danh tiếng và lý tưởng, nhưng vẫn vượt quá điểm chuẩn của chuyên ngành, được một trường đại học ở Hàng Châu nhận. Chuyên ngành theo học rất đắt khách - tiền tệ quốc tế.

Cuối cùng dì Lan cũng quyết định làm phẫu thuật. Dì đã bình tĩnh dần vì rốt cuộc cũng hiểu ra rằng đối với nhiều sự việc, dù có kháng cự quyết liệt cũng khó có thể trốn tránh được. Chẳng hạn như bệnh tật ngày càng nặng, không chế da thịt và tinh thần cô. Còn cả sự cô độc nữa. Cô đã từng là một

bóng hồng luôn có các cánh bướm rợp rờn. Nhưng cuối cùng những người yêu cô hoặc được cô yêu đều không ở bên cạnh cô, kể cả thằng con trai Hà Bình.

Cô đã cận kề cái chết. Không có cảm giác cô độc nào lại mãnh liệt hơn lúc này. Chỉ có Nam Sinh. Nam Sinh chăm sóc cô. Nam Sinh đã sống với cô mười hai năm trời. Thế nhưng trong suốt mười hai năm đó, họ vẫn chỉ là những người xa lạ mặt đối mặt.

Vào cái đêm sắp làm phẫu thuật, dì Lan chợt tỉnh giấc lúc nửa đêm. Nam Sinh trải chiếu dưới đất, đã ngủ say. Cô ngấm Nam Sinh dưới ánh trăng ủa vào từ cửa sổ, khẽ gọi con bé. Nam Sinh nghe thấy nhưng giả vờ ngủ, không chịu mở mắt. Nó nghe thấy dì Lan khe khẽ nói. Giọng dì bình tĩnh và êm ái, từng câu một trong đêm khuya tĩnh mịch nghe rõ mồn một. Dì nói, Nam Sinh này, dì đã từng sống với rất nhiều đàn ông. Thực ra trong lòng dì chỉ luôn muốn tìm được một người, yên ổn sống với nhau đến hết đời. Nhưng phận bạc phúc mỏng. Đàn bà sống nhờ vào duyên số. Có rất nhiều phụ nữ bất hạnh, trong lòng thiếu hụt hẳn một khoảng, dù lấp thế nào cũng không thể lấp nổi. Bố con là người tốt. Vì day dứt về anh ấy, dì mới nhận nuôi con, con cũng không cần phải cảm ơn. Chúng ta vẫn như những người xa lạ, vì dì và con không quan hệ máu mủ ruột rà, cũng không có duyên phận gắn bó với nhau. Tuy chúng ta cùng sống chung, cùng ăn cơm, cùng ngủ, chăm sóc lẫn nhau. Nhưng chúng ta vẫn là người dung...

Giọng nói của dì lúng búng và rời rạc dần vì cơn đau lại trở dậy. Nam Sinh quay mặt lại, nghe thấy tiếng dì hỏn hển, thì thào kêu tên Hà Bình. Đó là người thân duy nhất của dì. Dì muốn gặp con trai. Cuối cùng, Nam Sinh cũng gọi điện cho Hà Bình.

Nó nói với cô nhân viên tổng đài nhắn tin rằng, Phiên cô chuyển lời hộ rằng, mẹ anh bệnh rất nghiêm trọng, về nhà ngay.

Một tháng sau khi phẫu thuật kết thúc, Hà Bình mới quay về.

Nam Sinh còn nhớ hôm đó. Hà Bình bỏ đi sáu năm. Nó vừa đưa cơm từ bệnh viện về, nhìn thấy một người đàn ông mặc áo phong đen, quần bò bẩn, tóc dài phủ cả mặt, đứng hút thuốc ở bậc tam cấp ngoài khu nhà. Nó lướt qua anh ta, đi thẳng vào trong, chợt đằng sau vắng tới tiếng huýt sáo khe khẽ.

Đó là tiếng huýt sáo mà nó hằng quen thuộc. Vội vàng quay đầu lại, nó nhìn thấy khuôn mặt r ám đen vì nắng bụi phương Nam của Hà Bình. Đó là lần đầu tiên nó nhìn thấy khuôn mặt tuần tú nhưng trĩu nặng trong tiệm cơm nhỏ mùa đông. Hà Bình đã trở thành một người đàn ông thực thụ,

càng cao to hơn. Thân hình anh chắc phải vượt quá 1m82. Toàn thân toả mùi đàn ông từng trải. Nó ngửi cái mùi đó. Nó đã quen với cái mùi không bao giờ quên nổi. Nó vui sướng vút luôn hộp cơm trong tay, chạy ủa tới. Hà Bình nhắc bổng nó lên, tung lên rồi đỡ xuống. Nam Sinh kêu lên, túm chặt lấy đầu anh.

Hà Bình, anh đã về rồi.

Có đồ đại học không?

Đồ rồi. Ở Hàng Châu.

Tốt quá. Anh giờ tay bẹo cầm Nam Sinh, giống hệt như trước kia. Rồi nở nụ cười sung sướng. Rồi anh nói, Mở cửa đi, Nam Sinh. Anh ngồi tàu hoả lâu quá, muốn đi ngủ lắm rồi.

Hà Bình vừa đặt mình đã ngủ một mạch suốt một ngày. Nam Sinh dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, nấu bữa tối. Nó gọi điện tới bệnh viện, khoe với dì Lan rằng Hà Bình đã về, đang ở nhà ngủ. Dì Lan vui lắm, giục giã, Nhanh, nhanh kêu nó tới đây ngay nhé. Dì sẽ không chửi mắng nó nữa. Dì chỉ muốn nhìn thấy nó. Nam Sinh cứ chốc chốc lại chạy tới cửa phòng, lặng lẽ nhìn Hà Bình đang ngủ trên giường. Cái dáng ngủ của anh mang chút ngọt ngào như một đứa trẻ. Nam Sinh ngồi dưới đất, tì cằm lên ga giường, im lặng ngắm nghía. Mãi cho tới khi trời tối, Hà Bình mới mở mắt.

Khi nào anh tới thăm dì Lan? Nam Sinh hỏi.

Ai nói anh sẽ tới thăm bà ấy?

Dì bệnh rất nặng . Hà Bình. Đó là mẹ anh mà.

Em có thấy bà ấy giống một bà mẹ không? Nếu nói là vì bà ấy ban cho anh cuộc sống này thì cũng như kiểu chó mèo đẻ con mà thôi. Đó là bản năng, chẳng có tình cảm gì sất. Bản năng của bà ấy đem lại cho anh cả một thế giới đau khổ.

Nam Sinh đành nói dối dì Lan rằng Hà Bình vừa về đã bị cảm, đang sốt ùng ùng. Phải nghỉ ngơi cho khoẻ hẳn, sợ lây sang cho mẹ.

Nghe xong, dì Lan cười ảm đạm, hỏi, Nó không muốn tới phải không? Nam Sinh im bặt.

Phẫu thuật của dì Lan vẫn chưa thành công. Còn phải làm thêm một phẫu thuật phụ nữa. Bệnh tình đau đớn khiến dì sống không bằng chết.

Tối đó, Nam Sinh ngồi trực bên đầu giường dì, đọc tiểu thuyết dưới ánh đèn. Xem chán lại đi lấy nước nóng, đột nhiên nhìn thấy một người đứng trong hành lang. Lại gần, té ra là Hà Bình. Anh đứng bất động trong ánh sáng tối tăm, tựa lưng vào tường hút thuốc. Nét mặt vô cảm. Nam Sinh mừng rỡ, tiến tới nắm chặt tay anh. Nói, Hà Bình, anh tới rồi. Mau vào nói chuyện với dì Lan đi.

Hà Bình vút đầu thuốc, khua tay tỏ ý muốn ra về. Nam Sinh vẫn co kéo. Âm thanh chuyển đi trong hành lang tĩnh mịch. Dì Lan nằm trong phòng nghe rõ mồn một. Dì nhồm dậy, vui sướng gọi, Hà Bình, Hà Bình, con đó ư?

Hà Bình bịt chặt miệng Nam Sinh, không để nó kêu la, cũng không để nó cựa quậy. Nam Sinh còn nhớ cái tư thế cứng đờ của hai người trong cái hành lang trống trơn hôm đó, chỉ có tiếng kêu run rẩy của dì Lan vọng tới. Tiếng của dì từ lúc vui sướng ban đầu dần dần trở nên thất vọng. Cuối cùng là những tiếng kêu lúng búng ngập trong nước mắt, mãi đến khi lặng dần.

Trong mắt Hà Bình như có một màn nước đen, nhìn không ra đau khổ, cũng không thấy hy vọng. Màn đêm từ cửa sổ ủa vào, biến hành lang trở thành một con đường hầm mịt mù của sự sống và cái chết. Người yêu và người không yêu cách nhau ở hai bên. Hà Bình nhìn chằm chằm vào mảng tường trắng. Anh không tài nào thoát ra khỏi cái bóng băng giá đã tích lũy trong lòng. Cuối cùng đẩy Nam Sinh ra, anh chạy xuống cầu thang.

Ngày hôm sau, truyền tới tin dì Lan tự tử trong bệnh viện. Dì cố gắng lê được tám thân lại gần cửa sổ, nhảy từ tầng thứ 15 xuống. Chết ngay khi vừa chạm đất. Những đau khổ vì bệnh tật dày vò và nỗi cô độc trước khi chết vốn mệnh mang như biển cả, không biết trốn vào đâu. Hà Bình lại không chịu gập mặt. Cuối cùng giống như một con sóng ụp lấy cô, vùi xuống.

Nam Sinh gặp phải cái chết lần thứ ba trong đời. Đó là một người đàn bà xa lạ đã từng nuôi dưỡng nó suốt mười hai năm qua.

Xác của dì Lan gãy nát tới mức không tài nào chắp nối lại được. Cái đêm liên kết với tử thần đó, đèn đóm trong khu sáng tới mức chói mắt. Hàng xóm bu tới, đứng ngoài cửa chỉ tro bình luận. Nam Sinh thắt dây thừng và đeo hoa tang trắng, ngồi bên cạnh quan tài trong căn phòng trống. Dì Lan nằm bên trong, gương mặt rất yên bình. Mọi đau khổ và phần nộ tan biến như bầy chim. Khuôn mặt của dì giờ chỉ như một mảnh đất mịt mù tuyết trắng.

Nam Sinh quỳ mọp người, vuốt tay lên tấm kính trên nắp quan tài. Ngón

tay nó như chạm phải một lớp băng lạnh buốt. Đột nhiên, nó chợt nhớ lại lần đầu tiên gặp dì Lan. Lúc đó dì mặc một bộ đồ tây kẻ sọc màu đỏ tươi, giơ tay ra vuốt ve tóc nó. Dì nói, Bố con chết rồi, Nam Sinh à. Lúc đó dì là một phụ nữ rất xinh đẹp mới ba mươi ba tuổi.

Sáng sớm sau khi túc trực bên quan tài, Nam Sinh đơn độc leo lên gác xếp ngủ. Vì quá kiệt sức, nó không kịp bật đèn và kéo chăn đã lăn ra ngủ. Màn đêm như ẩn chứa tiếng khóc thất vọng của người phụ nữ, giống tiếng gió rên rỉ vậy. Nhưng Nam Sinh nghĩ, mình không đau lòng, cũng không khiếp sợ nữa. Chết là một chuyện quá bình thường, chẳng việc gì phải sợ hãi cả.

Chẳng qua chỉ là biến mất mà thôi.

Hà Bình vẫn không thấy xuất hiện. Mãi tới khi lễ hoả thiêu kết thúc, anh vẫn mất tích. Cuối cùng Nam Sinh được thông báo, do say rượu lên cơn, anh đánh gãy chân người khác, hiện đang bị giam trong đồn công an.

Nam Sinh gom góp tiền bạc mang tới bệnh viện, đưa cho gia đình người bị hại. Rồi tới đồn công an đưa Hà Bình về nhà. Nam Sinh mặc đồng phục học sinh, ngồi trên xe buýt. Hôm đó gió rất lớn, có vẻ sắp có mưa. Nó rất mệt, tựa mặt vào cửa kính suốt nửa ngủ thiếp. Nghe thấy hai phụ nữ phía sau trò chuyện. Tối nay pháo lại râm ran suốt đêm cho mà xem. Chợt nhớ ra hôm nay lại là giao thừa. Trên phố, gió gào rít, màn đêm buông trĩu. Thời tiết dự báo một trận tuyết lớn sắp đổ xuống.

Nam Sinh làm thủ tục, đợi ở cửa lớn. Nó rất lạnh, đành phải đi đi lại lại không ngừng, co ro khép chặt cái áo khoác. Cửa sắt mở toang, Hà Bình từ bên trong đi ra. Anh không cạo râu, mặt mũi và tóc tai bần thiêu. Trên mặt có vết thương, đám máu đã khô cứng. Quần áo trên người cũng rất ít, tinh thần mụ mẫm. Nam Sinh im lặng, đi phía trước. Chúng lên một chiếc xe ở trạm xe.

Chiếc xe lắc lư, xuyên qua thành phố tĩnh mịch. Màn đêm và những ánh đèn vùn vụt bay qua. Chúng ngồi ở hàng ghế trống cuối cùng. Hà Bình co ro trong góc, toàn thân run rẩy. Nam Sinh nhìn anh, rồi chậm chạp chìa tay ra. Bàn tay nó ấm nóng, khẽ nắm những ngón tay lạnh buốt của Hà Bình. Đã hoả táng từ thứ sáu rồi. Chuyện hậu sự đều hoàn tất. Hôm khác anh tới thấp hương đi, Hà Bình.

Mặt Hà Bình tựa vào cửa sổ kính, im lặng. Đợi mãi, Nam Sinh liền thò tay xoay mặt anh lại. Đôi mắt Hà Bình khô khốc nhưng xa vắng.

Nam Sinh nói. Đã qua rồi, Hà Bình. Tất cả đều đã qua rồi. Nó đỡ thân hình anh xoay lại, nghiêng xuống, đặt đầu anh lên đầu gối nó. Hà Bình nằm úp

trên đùi nó, người bắt đầu run rất mạnh. Nam Sinh phát hiện anh đang khóc.

Chúng ta về đến nhà rồi, Hà Bình. Không phải sợ.

Nam Sinh thương xót vuốt khẽ vai anh. Áp mặt lên mái tóc của anh. Chiếc xe đưa chúng xuyên vào cái ngõ trống vắng và giá buốt của thành phố. Hoa tuyết bắt đầu buông rơi trong màn đêm.

Tối đó, Hà Bình ngủ trên gác xép của Nam Sinh. Chúng chen chúc trên chiếc giường chật hẹp, ôm chặt nhau vì rét buốt. Dày vò nhau như bầy dã thú. Lao vào nhau để quên đi chính mình.

Nam Sinh cảm thấy cơ thể trần trụi của mình lạnh giá. Những ngón tay và bờ môi ấm nóng của Hà Bình ra sức sưởi ấm trên da thịt nó. Thân hình anh mạnh mẽ chiếm hữu nó. Nam Sinh nhớ lại cảnh bà ngoại ngồi thêu hoa. Bà dùng hai cái vòng trúc làm khung thêu. Cái mặt vải được căng trên khung nom yếu ớt và căng thẳng, tựa như chỉ khẽ cựa một cái sẽ bị rách toạc. Mũi kim trong tay bà lòng chỉ tơ đỏ, thêu một bông mẫu đơn nở rộ trên tấm đoạn trắng. Dây chỉ được xuyên qua xuyên lại, tấm vải khẽ phát ra những tiếng bục yếu ớt... Đó cũng chính là cảnh đẹp tàn khốc nhất mà con bé được chứng kiến. Tình dục cũng vậy, là thứ khiến nó khiếp sợ.

Trong đêm tối, nó cũng vậy. Cố sức phô bày thân thể. Không để hờ bất kỳ kẽ nứt nào để không khí lạnh ngất xuyên vào. Nó ngửa đầu nhìn lên trần nhà tối thẫm. Tuyệt vọng giống như nước hồ, ra sức nhận chìm nó, không để nó kịp thở. Đó là niềm an ủi sâu sắc. Những dòng lệ của nó lăn từ khoé mắt chảy thẳng xuống miệng. Đó là ý nghĩa thực sự trong cảm giác của Nam Sinh về sự kết hợp với một người đàn ông. Đó là người đàn ông mà nó yêu. Nó bắt đầu xác định, nó đang yêu anh ta. Yêu cái người đàn ông từng mua cho nó một bát mì thịt bò, vào cái mùa đông tuyết rơi khi nó lên bảy tuổi vừa mất cha.

Có một số chuyện vẫn nhớ rất rõ. Dưới ánh đèn vàng vọt trong tiệm mì chật hẹp và khuôn mặt Hà Bình thuở bé. Những khoảnh khắc đó như không khí lặng lẽ lọt qua kẽ hở của bàn tay, thoáng một cái mất hút. Cũng giống như bỏ biển mất nơi góc phố. Thời gian dằng dặc trôi. Thứ tình cảm xuyên qua bao gian khổ và đau đớn, đó là thứ tín ngưỡng mà nó hằng tin tưởng.

Không khí trong bóng đêm ngập mùi hương và mùi tanh dịu ngọt. Ngôn từ là thứ yếu ớt nhất, không tài nào vượt qua được sự sống và cái chết, nỗi đau và tuyệt vọng. Nó chỉ có thể vuốt ve và xác định đường nét tuần tú của người đàn ông kia hết lượt này đến lượt khác. Nhớ lại làn da và mùi của anh. Cuộc sống của nó đã ghi dấu ấn của anh. Lưu chảy trong huyết quản.

Thắm đẫm trong da thịt. Mơn man khắp nơi.

Tới rạng sáng, cuối cùng chúng cũng dừng hẳn. Toàn thân Hà Bình mồ hôi dính nhớp nháp. Anh thì tháo khăn cầu, Nam Sinh, ôm chặt lấy anh đi.

Nam Sinh thú thực, Hà Bình này, em đã làm với một chàng trai khác rồi.

Hà Bình rất bình tĩnh. Hỏi, Tại sao?

Vì em nghĩ anh muốn em như vậy. Đôi mắt đen láy của Nam Sinh xoáy thẳng vào anh. Anh không muốn yêu em. Suốt một thời gian dài như vậy, anh không hề nhớ tới viết cho em một chữ hoặc gọi một cú điện thoại.

Thì lúc vừa tới Quảng Châu có bao nhiêu chuyện. Cuộc sống rất khó khăn. Hà Bình ngừng một lát, anh không muốn kể nhiều. Rồi nói tiếp, Anh chỉ lo mình không thể đủ sức yêu em.

Nam Sinh hỏi, Không đủ sức?

Không thể để em phải khổ sở. Không thể để em vất vả vì anh, chìm ngimm ở đây... Anh nhìn nó, ánh mắt đau khổ. Anh nói, Xin lỗi em, Nam Sinh. Xin đừng gặng hỏi nữa.

Nam Sinh ôm chặt lấy Hà Bình. Hà Bình, liệu chúng ta có con không? Chúng ta sẽ ở bên nhau mãi mãi tới khi chết chứ?

Đồ ngốc. Hà Bình vui đầu nó vào ngực mình, mắt ánh lệ.

Hãy kể về cuộc sống của anh ở Quảng Châu đi. Nam Sinh giả bộ vui vẻ.

Đôi rất nhiều công việc... Bây giờ đang làm trong một tiệm ăn. Từ nhà bếp lên quản lý. Anh cười khẩy ảm đạm. Anh đã từng ngỡ rằng mình sẽ tới học Toán tại Đại học Bắc Kinh. Đó là lý tưởng của anh trước năm 16 tuổi. Còn em, Nam Sinh?

Em muốn viết văn.

Viết văn?

Vâng. Viết ra rất nhiều sách. Để mọi người biết được nỗi đau khổ của em, của chúng ta và của tất cả mọi người.

Hà Bình ngủ say. Nam Sinh trở dậy, trèo lên cầu thang. Mái tóc dài bóng mượt ẩm ướt mồ hôi, phủ lên mặt nó như mớ rong biển. Thân hình trần trụi

của nó nghiêng ngả trong giá lạnh. Tì mặt vào tấm kính mờ mịn hơi sương. Trên tấm kính dính đầy những bông hoa tuyết trắng khô xốp. Nam Sinh lấy tay lau sạch hơi sương, nhìn thấy rõ trên trời xanh thẳm buông ra từng đám tuyết lớn.

Trận tuyết đầu tiên của mùa đông phương Nam.

Đường phố mịn màng trong gió tuyết không một bóng người. Hoa tuyết nhanh chóng tập đầy trên bậc thềm ở vườn hoa, trên con đường đá trong ngõ nhỏ, trên đèn lồng trước cửa tiệm mỳ, trên mái nhà, trên cành cây, trên mặt hồ đóng băng... Tuyết lớn bao trùm lên thành phố im ắng, vẫn chưa tỉnh giấc nồng. Trên trời không một bóng chim. Gương mặt Nam Sinh kẻ sát tấm kính, nhìn ra ngoài. Tuyết vẫn rơi không một tiếng động.

Hà Bình ở lại thành phố N đúng một tháng. Khi mùa xuân tới, anh chuẩn bị bỏ đi. Anh muốn quay về Quảng Châu. Chỉ xin nghỉ phép một tháng. Và lại công việc ở nhà hàng rất bận rộn. Anh cần phải kiếm tiền. Kiếm tiền là việc rất thực tế. Nam Sinh cũng sắp chuyển tới Hàng Châu học đại học. Tiền học phí và tiền sinh hoạt cũng không nhỏ. Sau khi dì Lan mất, Hà Bình trở thành trụ cột duy nhất của gia đình. Hà Bình định bán phất căn hộ ở thành phố N.

Phải bán sao, Hà Bình? Nam Sinh không nỡ. Cô đã ở đây nhiều năm như vậy. Căn hộ cũ quá thấm đượm nhiều kỷ ức.

Tất nhiên rồi - Hà Bình đáp - Sau này em không cần phải quay về đây. Em sẽ đến những thành phố lớn tốt hơn. Rất nhiều người có thói quen thích hưởng thụ. Lười biếng, dung tục, đã qua là qua cả một đời. Nhưng em thì không thể, Nam Sinh ạ.

Thế còn anh? Anh sẽ mãi ở Quảng Châu chứ?

Anh ở Quảng Châu rất tốt. Ở đó có cuộc sống mới của anh, có sự nghiệp... Hà Bình nói, Ở đây quá nhiều dấu ấn trĩu nặng. Anh không muốn dừng lại ở nơi cũ.

Nam Sinh gật đầu. Nó hiểu anh. Nó không có khả năng giữ anh lại. Người đàn ông này như một con thú hoang bị thương. Anh cần phải trốn vào một chỗ để chữa trị vết thương. Nó nhớ lại người đàn ông bất lực cuộn tròn trong lòng nó khóc lóc tối hôm đó. Đêm như vậy chỉ có một mà thôi. Sau khi tỉnh lại, anh vẫn là Hà Bình lạnh lùng như trước.

Họ từ biệt nhau ở bến tàu. Đúng lúc trưa, ánh nắng ấm áp. Khắp nơi đầy

đám người bản thủ chen chúc lễ mễ bao to túi nhỏ. Từng đợt sóng huyền náo cứ ào lên. Bến xe là chỗ mù quáng và tắt yếu như vậy. Hà Bình mặc chiếc quần bò cũ hợp mốt, khoác ba lô du lịch. Anh chen vào đám đông mua vé xe lửa. Nam Sinh đứng chờ bên ngoài, dăm dăm nhìn anh. Ngắm người đàn ông đang di chuyển trong đám đông. Bóng hình anh lúc ẩn lúc hiện. Nam Sinh cứ chăm chăm nhìn như thế.

Xe lửa lúc một giờ chiều. Hà Bình xuất hiện trước mặt Nam Sinh, tay nắm chặt một tấm vé. Chúng mình đi ăn trưa đã - anh nói. Họ đi tới một tiệm ăn cạnh bến tàu. Nam Sinh nhìn góc phố quen thuộc. Ánh nhìn của nó dừng lại nơi đó. Vẫn có rất nhiều xe đạp và rác rưởi nơi đó. Vẫn là thứ ánh sáng tối tăm trống rỗng. Đó là nơi nó từng chờ đợi một người đàn ông quay về. Chỉ có tiệm bánh bao đổi thành tiệm tạp hoá.

Mọi thứ như hiện ra trước mắt. Nam Sinh nghe thấy tiếng bầy chim bay lên rào rào. Tiếng còi xe và tiếng người huyền náo hoà quyện làm một. Một đứa bé gái quàng khăn đỏ im lặng đứng trong mưa. Đôi mắt con bé trống rỗng.

Hai bát mì thịt bò được bê tới. Nam Sinh và Hà Bình ngồi hai bên đầu bàn, cách nhau bởi cái mặt bàn gỗ lấm lem dầu mỡ bản thủ, giống hệt như trước kia. Hà Bình cầm đũa lên ăn trước. Ăn được một lúc, ngừng lên, nhìn thấy Nam Sinh vẫn chưa đụng đũa. Cùng một cái vào trán nó, anh gãi, Nam Sinh, ăn mì đi.

Nam Sinh cầm đũa lên. Hai người đối diện nhau, im lặng ăn.

Quay về phòng chờ. Nam Sinh ngồi trên ghế, ngắm một người đàn ông đang ngáy ro ro, bên cạnh là một phụ nữ nông thôn đang ru con ngủ. Nam Sinh liếm môi, cô muốn uống nước. Hà Bình nói, Cầm ba lô, anh đi mua nước.

Anh quay người đi tới quầy bán đồ vật, Nam Sinh ôm cái ba lô của anh, ngồi im trên ghế. Nó chuyển hướng nhìn, lại thấy cái góc đó, vẫn tối tăm không người. Chiếc đồng hồ trong đại sảnh đã vượt quá phút thứ 30. Nam Sinh đứng dậy, bỏ đi. Nó mặc chiếc váy cũ màu hồng phấn, mớ tóc đen dính bết trên mặt bởi mồ hôi. Hai tay ôm chiếc ba lô trước ngực. Nó tới quầy bán vé, vào phòng chờ, tìm từng gian một. Chạy khắp nơi ngó nghiêng trên đường phố, lại chạy về cổng xuất phát.

Nó thở hắt hắt, tưởng chừng người sắp vỡ tung. Những người nó yêu quý trong đời đều bỏ đi. Nó biết vậy. Mồ hôi trên trán lặn xuống không ngớt.

Loa tàu thông báo tin hành khách đi Quảng Châu bắt đầu soát vé. Rồi nó nhìn thấy Hà Bình. Anh chen ra khỏi một đám hành khách đứng chen chúc, ôm hai chai nước trong lòng, chạy về phía nhà xe. Anh đã trở thành một người đàn ông to lớn quá rồi. Hà Bình. Họ muốn sống tựa vào nhau. Nó muốn được ở bên anh đến răng long đầu bạc. Nam Sinh giơ tay lên, cắn mạnh vào tay mình. Nó dùng sức đến nỗi toàn thân phát run, bỏ tay xuống, nhìn thấy dấu răng sâu hoắm, bật máu tươi. Nó kéo tay áo xuống che vết thương, đi về phía Hà Bình như không có chuyện gì xảy ra.

Hà Bình nhìn nó, kéo cánh tay đã bị áo che khuất. Ánh mắt anh u uất. Người mua nước đông quá, anh phải chạy tới một tiệm khác rất xa. Nam Sinh, lần sau không được phép làm như vậy. Nếu không, anh sẽ hận em.

Em biết. Nam Sinh nhìn vết thương trần trụi của mình, khẽ ấp úng. Đột nhiên cô thấy ngượng. Lẽ nào tình cảm của cô lại giằng dai cố chấp như thế, không biết trốn vào đâu. Hà Bình lên tàu, ngồi xong thò đầu ra. Về đi, Nam Sinh. Nam Sinh cô đơn đứng trên thềm tiễn, nhìn anh.

Phải học giỏi nhé. Anh sẽ gửi tiền cho. Đó là con đường duy nhất và tốt nhất cho em. Hiểu không? Hà Bình nhìn cô, rồi buồn bực hút thuốc. Anh tiếp, Chúng ta không thể sống bên nhau, Nam Sinh à. Chúng ta phải đường ai nấy đi thôi.

Nam Sinh vẫn im lặng. Ánh sáng rực rỡ chiếu rọi khắp nơi. Những lời lẽ của Hà Bình quất lên ngực Nam Sinh vẫn lạnh buốt. Xe lửa bắt đầu chuyển bánh. Nó chạy theo, thấy Hà Bình nhô đầu ra vẫy tay. Nó nắm chặt tay, ra sức chạy, tóc tai và quần áo bay lất phất trong gió. Nó thấy mình sẽ chết trong sự đeo đuổi vô vọng này. Tim đập mạnh, đau tưởng như sắp vỡ tan. Cuối cùng, xe lửa hạ lên một tiếng dài, biến mất ở khúc ngoặt phía trước. Khuôn mặt như đoá hoa của nó cũng khô héo như tuổi xuân.

Hà Bình lại bỏ đi như vậy.

Hoa bên bờ

Chương 13

Tình yêu phương Nam

Trong bóng tối, từng tác da, từng sợi lông tơ của cô còn nhớ rõ âm thanh của anh. Tưởng tượng như thể chạm tay vào khuôn mặt anh. Đó là tài sản duy nhất của cô. Căng thẳng nắm trong tay, không nỡ buông. Bởi vì một khi đã buông sẽ trở nên trống rỗng. Cả thế giới sẽ trắng bạch một màu. Cô ở đâu cũng đều như vậy. Ánh mặt trời ngoài cửa sổ sáng tới mức không mở

nổi mắt. Lá cây ngô đồng quả thực xanh quá, đẹp quá. Mắt cô ngập nước mắt nóng bỏng.

Bưu điện ngoài cổng trường là một gia nhỏ chật hẹp sát đường. Ngoài cửa là một hòm thư màu xanh lá cây nhằng nhịt vết loang bởi nước mưa. Cạnh đó là cây ngô đồng Pháp già lão. Cây chắc khỏe, cành lá nghiêng ngả, lớp vỏ cây đã bị tui trẻ con nghịch ngợm lột sạch, trơ ra lớp thịt trắng ngần. Sau mỗi lần nhét thư vào thùng, Nam Sinh lại lấy móng tay khẽ vạch một nét trên lớp gỗ mềm đỏ. Nhưng giữ không nổi những kỷ niệm. Cô chỉ có thể tự mình nhớ những giây phút đó. Nhưng nhớ những thời khắc ở bên Hà Bình.

Trong cô đầy ắp kỷ niệm. Những lúc hoàng hôn lạnh giá mùa đông hoặc lúc tinh thần u uất, Nam Sinh thường đi tắm. Đứng dưới vòi nước, mặc cho nước nóng rẩy xối thẳng lên da thịt. Nước bắn tung toé, phủ kín từng đường cong trên cơ thể và khuôn mặt cô. Nam Sinh vuốt ve làn da trơn mịn và bóng láng như tơ. Cơ thể này đã không còn sự tinh khiết của người thiếu nữ. Bầu ngực như nụ hoa, chiếc eo lưng thanh mảnh, cặp đùi cao dài. Nam Sinh nhớ rất rõ cảm giác hưng phấn khi những ngón tay của Hà Bình dầy vò lên đó. Hưng phấn tàn bạo. Anh như con thú hoang hút kiệt lấy cô, cắm sâu vào cơ thể cô. Gương mặt cô tỳ lên cổ anh, nghe rõ cả tiếng chuyển động của yết hầu anh, phát ra những âm thanh khẽ run rẩy như bị sóng nước đánh vào. Trong đêm tối, từng tác da, từng sợi lông tơ của cô đều nhớ rõ âm thanh của người đàn ông này. Tưởng tượng như chạm tay được vào gương mặt anh.

Cô cần phải nhớ anh.

Ở đại học, Nam Sinh đã gặp rất nhiều nữ sinh quá bình thường. Tự mình một con đường, lạnh lẽo khác người. Cô không phải là một người dễ sống chung.

Ngày đầu tiên dọn vào ký túc. Cô là người đầu tiên vào phòng, chọn lấy một giường dưới sát cửa sổ. Nhưng sau khi mang balô đặt lên chiếc giường đã chọn, vào nhà vệ sinh rửa mặt quay lại, phát hiện thấy một nữ sinh tóc ngắn, gầy gầy đang ngồi trên giường. Cô ta đã đặt chiếc ba lô của cô lên giường trên.

Nam Sinh nói, Đây là giường của tôi. Tôi đã đặt hành lý lên rồi.

Cô gái nhìn cô. Cô ta có đôi mắt trắng trơn không kiếng nề ai. Cô ta không thềm đáp lại Nam Sinh. Xung quanh im như thóc. Một số người khác tuy vẫn đang thu dọn hành lý nhưng không hề buông ra một câu nào. Họ ngăm quan sát xem tiền triển ra sao.

Nam Sinh nhắc chiếc cốc của cô nữ sinh nọ đang đặt trên bàn, ném choang vào góc tường. Chiếc cốc sứ vỡ tan phát ra những âm thanh chói tai khiến những kẻ khác hoảng sợ kêu ầm lên. Nam Sinh rít khế. Cút đi.

Lâm Nam Sinh nổi danh trong đám sinh viên mới của nhà trường từ hành động tởm tệ nọ. Cô nữ sinh căm ghét Nam Sinh thoát đầu còn nghĩ kế báo thù. Nhưng rất nhanh chóng phát hiện ra rằng phương pháp cô lập Nam Sinh hoàn toàn không có hiệu quả. Vì căn bản cô không bận tâm. Nam Sinh mặc xác mọi người nhìn nhận cô ra sao. Cuộc sống độc lập nhiều năm khiến cô có sẵn tính cách trơ lì, như thể không có ai bên cạnh.

Cũng vì không ai dám có hành động thô bạo đối với cô vì không thể đoán nổi hoàn cảnh xuất xứ của cô. Cuộc sống của cô khác hẳn với các nữ sinh khác. Hà Bình liên tục gửi cho cô những món tiền không nhỏ. Có lúc còn gửi cả đồ mỹ phẩm một nhất hoặc những tặng phẩm khác như máy CD, nước hoa... bằng đường bưu điện. Đó là những thứ mà các nữ sinh bên cạnh cô khi ăn cơm phải tính từng cái phiếu ăn không thể so sánh được.

Cứ như vậy, Nam Sinh dần dần tạo xung quanh mình một vòng khí. Sức mạnh của nó rất mãnh liệt, dường như không để bất kỳ ai lại gần. Vì thế, suốt từ năm thứ nhất đến khi bỏ trường, không một nam sinh nào dám bày tỏ tình cảm với cô.

Nam Sinh cũng không hề hứng thú với chuyện yêu đương, dạ hội và lên lớp, lại càng không thích chuyên ngành của mình. Cô đã không muốn đi học nữa, cự tuyệt cuộc sống tuân thủ quy tắc. Dòng máu của cô đã định sẵn một con đường đi tự do như động vật sống trong rừng thẳm. Tính hoang dã và sự nhạy cảm của cô đều nhiều hơn bất kỳ ai.

Trong trường, cô chỉ lên lớp những môn mà cô yêu thích. Phần lớn đều là những môn tự chọn, đặc biệt hứng thú với triết học, nghệ thuật, văn học, tâm lý học. Thi các môn chính đều rất thảm hại. Cô linh cảm nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ không tốt nghiệp nổi. Thời gian rỗi thường đơn độc đọc sách trong thư viện. Ngắm nhìn cánh hoa đào đôi khi bị gió xuân thổi, bay vào mặt bàn. Mãi cho đến khi một người thiếp đi trên bàn.

Tham gia hội văn, bắt đầu biên tập báo trường và sáng tác tản văn cùng tiểu thuyết. Các bài viết của cô gây nên vô số tranh cãi. Nam Sinh bắt đầu đọc thơ ca. Cô tin rằng cuộc đời có đau khổ. Vì thế bắt đầu thờ ơ với hiện thực. Những lúc hoàng hôn, cô đi giày thể thao chạy trên sân vận động một mình. Nghe tiếng chân mình vọng lại trong tĩnh mịch. Trong gió rít, tim bắt đầu dần dần co thắt đau đớn. Chạy xong, ngồi trên bậc thềm, vừa hút thuốc vừa ngắm nhìn màn đêm, rồi quay về ký túc.

Cô đồng thời cũng bắt đầu kiếm tiền. Giữ chặt mọi cơ hội đi làm gia sư hay nhân viên bán hàng.

Cô muốn kiếm tiền. Hơn ai hết, cô hiểu được tiền có thể đem lại tự do. Tiền là phương thức trực tiếp nhất để thực hiện mục tiêu. Vì cô đã nghèo đói quá lâu. Từ bảy tuổi đã bắt đầu cuộc sống ăn nhờ ở đậu, mãi tới tận bây giờ. Đồng tiền nuôi nấng của Hà Bình khiến cô mất đi tự do, không còn sức lực vốn có để yêu anh.

Nam Sinh tới làm thêm trong một quán bar bên hồ vào các tối. Chịu được khổ, tích cực làm, lại có một chất giọng ngoại ngữ xuất sắc, có thể kiếm được ít tiền boa của khách ngoại quốc. Cô làm việc rất tốt. Chỉ có điều bị mất ngủ rất lâu. Có lúc sáng sớm tỉnh mơ mới về trường. Một mình hút thuốc trong phòng. Đi đi lại lại như một con thú, mở toang cửa sổ để không khí rét mướt xoa tan khói thuốc. Sinh viên trong ký túc kêu ca. Nhà trường cảnh cáo. Nam Sinh đành phải thuê nhà gần trường, dọn ra ngoài.

Những lúc rảnh rỗi trốn tiết, cô thường nhốt mình trong nhà viết tiểu thuyết. Mua một chiếc máy tính cũ. Cô gửi tiểu thuyết tới một tạp chí văn học yêu thích ở Nam Kinh. Nhân tản viết một số tiểu thuyết về đề tài mặt trái xã hội. Những tiểu thuyết này rất nhanh chóng được đăng. Biên tập viên viết thư cho cô. Mở bức thư màu trắng ra, bên trên đầy những nét mực đen bay bướm, bày tỏ lòng ngưỡng mộ đối với tiểu thuyết của cô. Trong thư viết, xin chào Lâm Nam Sinh. Sau khi tiểu thuyết được liên tục đăng tải, phản ứng của độc giả rất mạnh mẽ. Tài năng thật đáng quý, hy vọng cô tiếp tục sáng tác. Tên đề cuối thư là La Thần. Ất là tên của đàn ông.

Nam Sinh rất muốn đem tạp chí gửi cho Hà Bình xem. Chắc hẳn anh sẽ rất vui mừng. Anh không ngừng gửi tiền tới. Số tiền đó đủ cho cô đi học, ăn cơm, mua sách, du lịch... Nhưng trên hoá đơn gửi tiền cũng không hề đề tên tuổi. Cũng không thèm viết thư. Cũng không gọi điện thoại. Sao anh có thể đối xử tàn nhẫn với cô như vậy. Để cô như phải đối diện với tám gương lạnh ngắt, nhìn thấy tình cảm của mình lặn vào trong, quật thắt như tàn phế dị dạng.

Hứa Trăn Sinh liên tục gửi thư tới. Viết rất nhiều. Nam Sinh không trả lời lấy một lá. Đóng thư chặt đầy thành giường, cứ tích lại, giống như đám lá rụng được quét dọn vun bên lề đường nơi đầu phố mùa thu. Trăn Sinh viết, Nam Sinh ơi, em định xoá hẳn anh ra khỏi cuộc sống của em ư?

Đêm hè đó đã rạn vỡ trong ký ức, nổ tung toé từng đường vân. Chỉ là những lát cắt. Nam Sinh nhớ tới đoá tường vi mà Trăn Sinh đã hái tặng cô. Đoá hoa thơm dịu. Trăn Sinh đã từng đem lại cho cô cuộc sống trong sạch, tinh khiết và tình cảm ấm áp, nhưng đã bị cô vứt bỏ ngay khi họ ôm nhau

trên gác xếp.

Không thể quay lại được nữa. Nam Sinh nghĩ. Cô và cậu ta không thể quay lại được nữa. Trần Sinh không đủ mạnh mẽ để cứu vớt cô rời xa cuộc sống này. Để vứt bỏ được những mặc cảm tội lỗi trĩu nặng. Cô đem tất cả thư từ của Trần Sinh vứt vào một cái chậu rửa mặt cũ, châm diêm. Những trang giấy kêu lên những tiếng vỡ yếu ớt trong đám lửa, nhanh chóng biến thành đám tro đen, chỉ đọng khế một cái cũng đủ vụn ra.

Nam Sinh đem tất cả đồng tro hắt vào trong gió.

Đã làm hai năm rồi. Nam Sinh chỉ có một suy nghĩ là đi làm kiếm đủ tiền đi du lịch, tới Quảng Châu thăm Hà Bình. Trước đây, Nam Sinh đã biết Quảng Châu là một thành phố lớn rất mở cửa. Một thành phố hỗn loạn tràn đầy sức sống. Thành phố đó có một sức mạnh không thể nào thay đổi được. Nam Sinh nghĩ, Hà Bình ở đó, nếu không thể thay đổi được thành phố, chắc chắn đã bị thành phố làm cho thay đổi.

Nghỉ hè năm thứ hai, Nam Sinh mang theo một nghìn đồng gom góp được, ngồi xe lửa đường dài. Xe lửa đưa Nam Sinh vào chuyến du hành ngày đêm trên cánh đồng bát ngát xa lạ. Nam Sinh nằm trên giường cứng, suốt đêm không chợp mắt. Toa xe vừa nóng nực, oi bức và ô hợp. Bánh xe đập xuống đường ray phát ra những tiếng rầm rầm. Trong bóng đêm, Nam Sinh nhìn những ánh đèn nhoè nhoẹt trên cánh đồng bên ngoài, lòng bình thản.

Trong lòng như một đêm mùa đông, mưa tuyết mịt mù bay ngoài gác xếp. Hà Bình hạ giọng thì thào, Ôm chặt lấy anh đi, Nam Sinh. Tuyết lớn hôm đó vẫn bay mãi, không ngừng trong linh hồn không mệt mỏi.

Xe lửa tới Quảng Châu vào buổi trưa. Quảng Châu rất nóng bức. Nam Sinh ngồi trên xe buýt, nhìn thấy cả toà lầu bên cạnh như chui ra khỏi ống thông khói. Thành phố rất bẩn. Cô xách túi đồ đi trên đường. Không khí oi nực trộn lẫn khói cay sặc, bụi bẩn, chất thải ô tô, còi xe máy và đám người đông như nước. Nam Sinh không hiểu Hà Bình thích dừng lại ở thành phố này như thế nào.

Cô thấy khắp người toả ra mùi mồ hôi chua chua và mùi lạ. Rất muốn được tắm ngay lập tức. Toàn thân mệt tới mức chỉ muốn khụy ngã ra đường. Miễn cưỡng không chế bản thân. Khoác túi, đi vào đường Bắc Kinh theo chỉ dẫn trên bản đồ để tìm Hà Bình. Đó là địa chỉ Hà Bình ghi trên hoá đơn gửi tiền.

Trên đường có các ông già tay xách lồng chim, mặc quần áo thời xưa nhàn

tản đi bộ trên con đường nhỏ hẹp lầy lội. Toà nhà cổ kính, cũ tới mức khom người như sắp gãy gục. Chỉ có những cây ngô đồng xanh biếc cứ ra sức vươn những chiếc lá xanh ra hít thở không khí. Các tiệm nhỏ hai bên đường ngày càng nhiều. Đám người nhàn rỗi thong dong đi lại dưới nắng.

Bên đường có một tiệm ăn. Trên tấm biển to ghi rõ. Tiệm Cơm A Lật. Tiệm hai tầng có kiến trúc phục cổ. Chính là nơi này. Nam Sinh đi vào. Cô mặc một chiếc váy màu hồng phấn, tay xách túi, đứng trong tiệm ngó nghiêng. Đúng lúc đó là giờ ăn, kinh doanh đang rất tốt, kín hết chỗ. Các nhân viên phục vụ mặc trang phục kiểu Tàu.

Xin hỏi cô tìm ai? Một phụ nữ hỏi cô bằng thứ tiếng phổ thông pha âm Quảng âm áp. Cô ta có làn da ngăm ngăm bóng loáng, mặc một chiếc áo dài Thượng Hải bằng tơ tằm, thân hình đầy đặn, vóc người tầm thước. Có lẽ trên ba mươi tuổi. Gương mặt xinh đẹp nhưng hơi buồn, giống như một thực vật đương thời kỳ sung sức.

Hà Bình. Lâm Hà Bình - Nam Sinh đáp. Cô thấy mắt của người phụ nữ kia rất đen, ánh mắt có sức mạnh không chế toàn cục. Chỉ tại đôi mắt đó, đột nhiên đâm thẳng vào Nam Sinh. Cô thụt lui lại một bước.

Cô ta nhìn cô mỉm cười, hỏi. Cô là Nam Sinh phải không? Hà Bình nói có một cô em gái đang học đại học, rất thông minh. Rồi quay người đi vào gọi Hà Bình. Nam Sinh mết mỏi đứng trong một xó tối nơi góc tường. Người cô mềm nhũn tới mức có thể lập tức ngã nhào xuống, nện liên vào bắp tay. Đột nhiên cô nhìn thấy một người đàn ông mặc bộ veston đen, thắt cà vạt. Người đàn ông cao lớn tóc húi cua, gương mặt đẹp trai rất lạnh lùng. Đó là Hà Bình.

Hà Bình đưa Nam Sinh tới một khách sạn bên sông Châu Giang. Khách sạn rất cao cấp. Nam Sinh đứng trong đại sảnh mát rượi bởi điều hoà mở hết cỡ, hỏi Hà Bình, Tại sao không đưa em tới nơi anh ở?

Hà Bình đáp, Nơi đó có người cùng ở, không tiện. Nam Sinh đề nghị. Vậy đi tìm một nhà nghỉ nhỏ thôi. Hà Bình không chịu, Không sao, bây giờ anh có tiền.

Mắt anh không nhìn cô, sắc mặt vẫn lạnh lùng, hầu như không trò chuyện. Trên người Hà Bình đã mất hẳn những lửa nhiệt tình thời trẻ. Giờ đây nom anh rất giống đàn ông thành phố với sắc mặt lạnh lùng, như một con thú mết mỏi dấu kín vết thương bấy lâu. Họ đi tới thang máy trong khách sạn. Khi thang máy đi lên, sự im lặng trong không gian chật hẹp khiến giữa hai người nảy sinh một khoảng cách xa lắc không ngờ.

Nam Sinh nghĩ, Mình ngồi xe lửa đường dài suốt ngày đêm, vượt hàng

ngàn cây số, chỉ hy vọng được nhìn thấy anh. Thế mà đây chính là kết quả mà cô muốn sao? Nam Sinh kìm nén thất vọng, cắn chặt môi, không nói.

Hà Bình đặt một phòng khách tiêu chuẩn. Cách bày biện rất hợp lý. Mở toang cửa sổ, bên ngoài chính là con sông Châu Giang rộng lớn. Một con sông ở thành phố lạ. Anh ngồi xuống thảm trải nền, bật ti vi, chọn kênh âm nhạc. Anh nói, Em đi tắm trước đi, rồi anh đưa đi ăn cơm.

Tiếng ti vi mở rất to. Cả phòng đột nhiên tràn ngập tiếng rộn rã của ca khúc điện tử, như thể ra sức che lấp những lỗ hổng không sức sống. Nam Sinh vẫn im lặng. Cô đi vào buồng tắm, cởi quần áo, đứng dưới vòi hoa sen. Nước lạnh tuôn chảy từ tóc và da cô. Cô ngâm người trong nước, nghĩ ngợi hồi lâu rồi cứ ướm như thế mặc lại chiếc váy bản, đi ra. Túm lấy túi xách, mở cửa. Hà Bình chặn lại, hỏi, Làm cái gì thế?

Em đi đây. Về Hàng Châu. Nam Sinh thô bạo đẩy anh ra, khua khoắng cái túi trong tay, muốn lao xuống cầu thang. Hà Bình giằng lấy cô, cả hai co kéo mãi, giằng xé quần áo của nhau. Hà Bình đẩy cô quay lại phòng, đóng cửa lại. Nam Sinh vẫn giằng dai. Nỗi đau của cô đã đốt cháy chính cô. Khi phát hiện thấy mình không thể ra khỏi phòng được nữa, cô cắn mạnh vào tay mình. Ra sức cắn. Toàn thân run rẩy. Máu rỉ ra từ khoé miệng. Hà Bình lao tới tát cô một cái. Anh nhìn thấy những ngón tay mình in dấu trên gương mặt trắng bệch của cô. Vết thương đỏ tấy. Đột nhiên anh ôm chầm lấy cô, cuồng bạo hôn. Anh hỏi, Tại sao hả Nam Sinh? Anh lột bỏ quần áo bản ướm trên người cô.

Chiếc giường đơn nhỏ kê sát cửa sổ. Gối và ga giường trắng tinh toả mùi thơm dịu của xà phòng. Ngoài cửa sổ là thứ ngôn ngữ xa lạ, là mùa hè náo nhiệt, là dòng sông đục ngầu và một thành phố xa xôi. Nhưng đối với Nam Sinh, thời khắc đó đã không còn quan trọng nữa. Thời khắc đó, thân hình nóng bỏng cường tráng của Hà Bình lại đang mài miết trong người cô. Họ hoà làm một. Mùi vị của làn da anh. Hơi thở của anh. Nụ hôn và những cái vuốt ve của anh. Cô túm chặt mái tóc ngắn ngủi của anh. Cô ôm chặt lấy thời thơ ấu, thuở thiếu niên, dư vị dầu kín trong linh hồn và ký ức. Đó là tài sản duy nhất của cô, nắm chặt trong tay không chịu buông. Vì một khi buông ra sẽ trở nên trống rỗng, cả thế giới sẽ trắng bạch một màu. Cô sẽ ở đâu cũng như nhau.

Cô không phải là một người đàn bà thèm khát tình dục. Nhưng tại sao, tại sao luôn muốn chìm đắm trong bể tình với người đàn ông này? Hạnh phúc của cô như những lớp sóng cứ úp chụp lấy cô hết đợt này tới đợt khác. Chiếc giường đơn trong khách sạn giờ đây như hòn đảo sâu tĩnh mịch dưới đáy linh hồn cô, khiến cô hoàn toàn dừng lại.

Có lúc cô rất do dự. Lúc cùng Hà Bình sắp đạt tới cao trào, cô định kêu anh hãy rời khỏi cơ thể cô. Nhưng một thứ xúc cảm mãnh liệt đã khống chế cô. Cô muốn chiếm hữu người đàn ông này. Muốn chiếm hết toàn bộ thể xác anh. Cô không muốn Hà Bình rời khỏi người cô. Hà Bình khẽ hỏi, Có nguy hiểm không? Nhưng đỉnh điểm đạt được bởi tình dục khiến anh không tài nào khống chế nổi. Lúc sắp đi tới khoái cảm mạnh mẽ nhất, anh vừa rên rỉ, vừa vặn xoắn thân hình, kê sát mặt lên cổ cô.

Suốt buổi chiều, họ không ngừng làm tình trong căn phòng tối nóng nực. Làm xong mơ màng ôm lấy nhau nằm dúi dụi ở đó. Tỉnh dậy lại tiếp tục bắt đầu, giống hệt như trước đây. Từng lớp mồ hôi trên người vừa kịp khô lại tuôn ra. Nam Sinh nắm Hà Bình đang say sưa ngủ bên cạnh. Khuôn mặt tuấn tú của anh. Nam Sinh tự nhủ, đây là người đàn ông cô yêu. Họ cần phải sống với nhau mãi mãi, tới lúc nhắm mắt. Cô tụt xuống giường, kéo một góc rèm cửa sổ, thấy bên ngoài đã tối om.

Châm một điều thuốc, cô ngồi trên bậc cửa sổ, vừa hút thuốc vừa ngắm nhìn thành phố phù hoa rực rỡ ánh đèn. Nam Sinh đột nhiên không rõ mục đích tới Quảng Châu của mình. Mọi thứ lẽ ra không nên thế này. Cô ở Hàng Châu sống một cuộc sống cô độc, không bạn bè, không tình yêu. Cô cần phải nói chuyện với Hà Bình. Cô hy vọng anh vuốt ve mái tóc cô, nghe cô nói. Nhưng Hà Bình đã biến thành một người đàn ông không thích trò chuyện.

Tới giữa chừng, điện thoại của Hà Bình réo vang. Nam Sinh đi tới tắt đi. Mười phút sau, nó lại kêu. Nam Sinh lại tắt đi. Cô ngửi thấy mùi mồ hôi đượm thuốc lá và hương thơm rất phức tạp toả ra từ quần áo của anh. Cô đưa lên ngửi, ra sức hít hà. Đó là một mùi rất lạ.

Tám giờ tối, Hà Bình tỉnh dậy. Anh tắm, mặc quần áo rồi nói. Chúng ta đi ăn cơm. Họ tới một tiệm ăn có lịch sử một trăm năm ở con phố đối diện, bên trong là bàn gỗ đỏ rất sạch sẽ. Nam Sinh gọi sũa hai lớp, cháo hạnh nhân, đồ ngọt. Từng bát nhỏ, đĩa nhỏ lần lượt bày kín mặt bàn. Hà Bình nói, em vẫn như xưa, Nam Sinh à, rất thích bày một đồng thứ trước mặt. Nam Sinh khẽ cười. Cô là người thiếu cảm giác an toàn, luôn muốn nắm thật nhiều thứ trong tay dù không phải cô thực sự cần, mà chỉ là cảm giác ấm áp.

Cô nói, đồ ăn của Quảng Châu ngon thật, thanh khiết vừa miệng, đồ ăn sạch sẽ, không nồng như trong tưởng tượng, rất chú ý tới vấn đề dinh dưỡng, nhiều loại canh nóng...

Những thứ này ở tiệm ăn nhà anh đều có cả. Hà Bình nói.

Chủ tiệm là phụ nữ phải không?

Đúng vậy. Người đàn ông của Lật ở Hồng Kông. Là một thương gia đã có gia đình. Bao bọc và rất rộng rãi với cô ấy. Cô ấy còn mở cả tiệm thời trang.

Anh luôn làm việc cho cô ấy?

Không, hồi mới đầu, anh làm việc ở sàn nhảy. Sau đó xảy ra chuyện, tự anh chán ghét cuộc sống đó. Cô ấy đã thu nhận anh. Hồi đó, anh không một đồng xu dính túi, lại luôn có người truy sát, tình cảnh rất khó khăn. Cô ấy đã cứu anh.

Nam Sinh im lặng. Hà Bình tiếp tục nói. Dần dần anh đam mê thích thành phố này. Sáng sớm vừa dậy, mọi người đọc báo, uống trà, chọn ít điểm tâm, ngồi xuống cũng mất hai ba tiếng. Dường như không có cảm giác căng thẳng hay mệt mỏi. Bầu trời phương Nam nóng nực ẩm ướt, đường phố trộn lẫn khói xám và tiếng ồn ào. Hồn loạn nhưng vẫn có trình tự ẩn chứa, sinh động như một mảnh ruộng màu mỡ, có thể vùi đầu vào, không cần hít thở, có thể quên hết mọi sự việc trước đây.

Nam Sinh hỏi, Anh đã quên rồi sao?

Không. Có một số thứ không thể quên nổi... Anh gục đầu, nói. Có một thời kỳ anh luôn nằm mơ, mơ thấy mẹ gọi anh. Lúc đó hẳn anh rất nhỏ, bị lạc mẹ trên phố. Mẹ chạy như điên loạn trên đường phố gọi tên anh. Tiếng mẹ khẩn đặc khiến anh sợ hãi, giống hệt như cái đêm ở bệnh viện.

Nam Sinh nắm lấy tay anh. Hà Bình vẫn ừ ừ. Anh nói, Cuộc sống giờ đây rất tốt, rất bình lặng.

Em tới, anh không vui? Nam Sinh nhìn thẳng anh.

Anh muốn em sống tốt hơn, Nam Sinh à. Em không nên tới thăm anh nữa. Anh mệt rồi. Cuộc sống của anh không cần có cái bóng. Em không nên bước vào nữa.

Vì thế anh không viết thư, không gọi điện thoại, cũng không tới thăm em sao? Nam Sinh cười khẽ. Nhưng anh lại làm tình với em.

Anh không muốn em buồn, Nam Sinh à. Từ nhỏ, em đã là một cô gái rất tình cảm. Anh hiểu em.

Nhưng anh lại không tình nguyện trao tình cảm cho em. Nam Sinh khẽ cười. Cô nghiêng mặt đi để anh không nhìn thấy nước mắt của cô đang rơi xuống. Những giọt lệ lạnh buốt cứ trượt xuống gò má cô liên tiếp.

Lúc ăn cơm, điện thoại của Hà Bình lại réo. Lật kêu anh quay về, có việc phải nhờ anh giải quyết. Anh nói, Nam Sinh, em về khách sạn đi. Anh xử lý xong sẽ tới ngay. Họ cùng ra khỏi tiệm ăn. Bên ngoài có hộp chợ vừa hè. Nam Sinh lại gần xem. Hà Bình đi sau, thấy cô như một đứa trẻ ngây thơ, thò đầu vào nghiêng ngó. Nam Sinh nhắc một chiếc áo dài tay xẻ tà màu hoa hồng đỏ, ướm lên người.

Hà Bình ngậm điều thuốc, ngấm ngấm cô. Anh nói, em mặc màu hoa hồng đỏ rất đẹp. Rồi móc tiền ra trả. Nam Sinh cười. Cái tính ương bướng, hoang dã, bất chấp của Hà Bình. Anh vẫn là một gã đàn ông khác người. Người đàn ông mà cô yêu.

Hà Bình vội vã bỏ đi. Nam Sinh một mình trên đường. Gió đêm mát mẻ, khói bụi màu xám thành phố cũng dần lắng xuống. Rất nhiều người đi dạo trong các vườn hoa giữa phố, từng đôi từng đôi một. Nam Sinh nghĩ, mỗi ngày trên thế giới này đều có người đang yêu nhau hoặc chia tay, sinh ra hoặc chết đi. Rất nhiều nỗi đau không đáng để gặm nhấm. Cô chỉ cần nhớ những giây phút hạnh phúc.

Cô đã gặp được Hà Bình. Đã ở bên nhau suốt một buổi chiều. Không nói năng. Vần vò nhau trong đau đớn. Nam Sinh nghĩ, tiếp tục ở lại đây sẽ được cái gì? Cô không đủ sức mạnh để lôi anh quay về. Cô luôn phải dựa vào anh nuôi nấng. Chẳng phải cô gánh cái nghiệp mà anh đã chối từ, không tài nào thoát được. Cô cần phải quay về.

Một giờ sáng có một chuyến tàu về Hàng Châu. Nam Sinh mua vé, đợi trong phòng chờ. Gian nhà chờ trống trơn, có người trải báo trên thềm xi măng ngủ. Nam Sinh rúm ró trên ghế, một tay túm chặt túi hành lý. Trên biển thông báo đã nhấp nháy tín hiệu xuất phát.

Cô cứ ngỡ sẽ coi mọi chuyện nhẹ như lông hồng. Dù có quay về thành phố không có Hà Bình, cô vẫn có thể tiếp tục sống kiên cường bằng hy vọng nội tâm. Hà Bình xong việc, chắc sẽ tới khách sạn tìm cô. Anh đang tìm kiếm cô. Còn cô chỉ một tiếng nữa thôi sẽ rời khỏi thành phố này. Trong không gian tĩnh mịch, cô khẽ bấm chặt móng tay của mình. Những ngón tay lạnh lẽo và trắng bệch. Cô tự nhủ, Hà Bình, em không chịu buông đầu.

Trên loa vẳng xuống thông báo soát vé. Phải đi thôi. Nam Sinh len vào đám khách, im lặng dịch chuyển theo đoàn người đang xếp hàng. Lúc sắp đi qua cửa soát vé, cô nghe thấy tiếng Hà Bình kêu. Anh chạy từ cửa gian nhà chờ tới, ánh mắt sốt ruột tìm kiếm, thần sắc mệt mỏi, mình đầm mồ hôi.

Nam Sinh len tới bên chân song, khua tay về phía Hà Bình, gọi, Hà Bình, em ở đây.

Hà Bình đi tới, chụp lấy tay cô, quát, Sao em lại có thể bỏ đi ngay như vậy?

Không sao, em có thể ngủ trên tàu. Nam Sinh nhìn thấy anh. Cô muốn trao hết cho người đàn ông này những âm áp và dịu ngọt. Nhưng cô phải đi rồi. Cô ôm lấy mặt anh, ra sức hôn anh. Cô nói, Hà Bình, anh phải đợi em. Nhất định anh phải cho em thời gian. Hà Bình nhìn cô trong tâm trạng phức tạp, ánh mắt không giấu nổi đau khổ. Anh nói, Nam Sinh, rút cục em muốn anh phải ra sao đây?

Nam Sinh đáp, Em chỉ không muốn anh rời bỏ em.

Hà Bình nói, Chúng ta không thể sống bên nhau. Nam Sinh. Em cần hiểu rõ.

Nam Sinh rút tay lại, vẫy vẫy anh, rồi xách túi hành lý bước vào trong.

Nam Sinh quay về trường, trốn tiết ngủ suốt mấy ngày. Cô rất mệt. Ký ức nửa ngày ngắn ngủi gặp gỡ Hà Bình đủ để cô nhai đi nhai lại trong tĩnh mịch, có thể chống chọi là nỗi trống trải và cái dài đằng đặc của thời gian. Trong căn phòng khách sạn ở Quảng Châu, mồ hôi của Hà Bình rơi trên người cô, khô hết lớp này tới lớp khác. Dính nhớp như thể có thể lấp đầy từng kẽ nứt khô hạn trên da thịt. Cô không hay biết bên trong cơ thể mình có thể che giấu thứ dục vọng mãnh liệt tới vậy. Nhưng Hà Bình và cô vẫn không tài nào gặp nhau được. Họ ngày càng xa nhau.

Cô bắt đầu sáng tác lại. Xúc cảm và nỗi đau trong tim như máu ứa lên. Nam Sinh cảm thấy mình có thể nghẹt thở bất kỳ lúc nào. Tạp chí liên tục gửi tới thư của độc giả. Tình cảm ẩn sâu của tính người luôn là lỗ hổng lớn. Tiểu thuyết của Nam Sinh có rất nhiều độc giả.

Mùa thu tới, lại nhận được thư của La Thần. Anh gửi cho cô giấy mời. Tạp chí tổ chức cuộc gặp gỡ các cây bút hàng năm, tới Tương Tây. Anh mời cô tham gia. Mời cô tới Nam Kinh gặp họ. Nam Sinh nhét lá thư dưới gối suốt mấy ngày. Phong thư sạch sẽ màu trắng, trên là vết tích thanh tú của một chàng trai. Cuộc sống tĩnh táo chính là nằm ở đây, là cây cầu có thể cứu cô

thoát khỏi bóng tối tình dục và nỗi tuyệt vọng. Nam Sinh nghĩ cô cần phải đi xem cuộc sống và những con người khác.

Hoa bên bờ

Chương 14

Lần đầu tiên tới Nam Kinh.

Lúc nửa đêm xuống xe, tới ga đón chính là La Thần. Ở cửa ra, anh giờ một tấm biển gỗ to đứng trong màn đêm. Trên biển viết tên cô: Lâm Nam Sinh. Sự xuất hiện của Nam Sinh khiến anh bất ngờ. Anh nói, Tôi cứ luôn nghĩ rằng cô là một người đàn ông trạc bốn mươi tuổi. Sao lại thế này? Anh đập tay lên đầu, mặt lộ rõ những ngờ vực không tài nào giải đáp.

Nam Sinh khẽ cười. Hôm đó, cô mặc chiếc quần bò cũ, áo phông đen, đi giày thể thao cũ. Vai khoác chiếc túi leo núi. Nam Sinh gầy ốm, nét mặt lãnh đạm, mắt ngó nghiêng khắp nơi. Toàn thân toả ra mùi chua cay mê ly như một loài thực vật hoang dã.

Cô là thành viên trẻ nhất trong nhóm viết. Phần lớn những người khác đều là những nhà văn kỳ cựu của Hội nhà văn. Những tên tuổi đó thường xuyên xuất hiện trên đủ các loại tạp chí văn học lớn. Cả nhóm rùng rùng đi Tương Tây. Nam Sinh cũng không thấy có gì bất ổn dù bên cạnh cô là một đám các người danh tiếng trong giới văn đàn. Cô luôn một mình đeo ba lô đi trước. Gương mặt luôn lộ vẻ bất cần. La Thần chăm sóc cô, luôn cố tình đi lên cùng cô, trò chuyện. Nam Sinh rất ít nói, có thói quen vừa nghe vừa lơ đãng sang cái khác. Chỉ không ngừng hút thuốc.

Trên đường có đi qua Trương Gia Giới, rồi tới huyện Phụng Hoàng, La Thần và Nam Sinh dần dần có thói quen kết bạn song hành. Hai người trẻ tuổi cứ đi đầu, rồi phải quay lại tìm đoàn. Anh nói, Cô rất có kinh nghiệm đi du lịch dã ngoại.

Thuở nhỏ, tôi lớn lên ở nông thôn. Lúc đó chúng tôi trèo lên đỉnh núi phía sau thôn. Tôi thường một mình trèo lên đỉnh cao nhất của Đại Khê Lĩnh, nằm trên tảng nham thạch phơi nắng. Nghe gió thổi xào xạc rừng cây cùng tiếng chim ríu rít. Thấy sơn cốc âm u như địa ngục vậy. Cái thôn đó có tên gọi Phụng Kiều.

Sao lại nói giống địa ngục?

Vì vẻ đẹp đó như không thể lặp lại.

Anh nhìn cô. Cô đứng bên cạnh con đường đá xanh của thành phố cổ. Vừa hút thuốc vừa thản nhiên ngắm nhìn cây cầu tre bắc qua sông. Cô khác hẳn với các cô gái mà anh đã từng quen. Anh đã gặp quá nhiều phụ nữ viết văn hoặc không viết văn. Linh hồn của họ hoặc trống rỗng hoặc chường ngaiic trùng trùng. Nhưng Nam Sinh lại là một mảnh đất hoang trống trải không người, đầy ắp tiếng sáo phiêu diêu. Khi nhận được cuốn tiểu thuyết đầu tiên của cô, anh đã có ấn tượng rất sâu sắc. Những từ ngữ đó như thể không còn tồn tại trên thế gian này, đột nhiên lại từ một lỗ hồng kỳ bí và tối tăm bật tuôn ra ào ạt.

Cô đi vào một tiệm tạp hoá ven đường, ngắm những đôi giày thêu hoa thủ công. Nhắc một đôi giày thêu tơ đỏ hình đoá mầu đơn xoà cánh, cô cúi xuống thử. Ngắm chân mình, khẽ cười, rồi tụt giày ra trả lại.

Anh hỏi, Sao không mua? Không thích ư?

Cô đáp, Rất thích, nhưng hình như không hợp với tôi. Tôi quen đi giày thể thao bền bền.

Cô vẫn luôn lý trí như thế sao?

Cô lắc đầu. Lại cười. Người đàn ông chân thành, chất phác bên cạnh mặc một bộ đồ vải màu trắng. Anh từng khiến Nam Sinh phải sửng lại trong giây lát, ngỡ mình gặp phải Trần Sinh thuở thiếu niên. Giờ đây, ắt hẳn chàng trai phương Bắc đó đã trở thành đàn ông thực sự, đang mải mê yêu đương hoặc làm những việc khác. Nhưng cô vẫn nhớ dư vị mùa hè mà cậu ta để lại. Dư vị sạch sẽ. Cô đã từng đem tình cảm của người đàn ông đó thành thứ công cụ để hoàn tất sự trưởng thành của mình.

Cô hỏi anh. Có hút thuốc lá không? Anh đáp, Tôi không hút. Cô bước vào một tiệm tạp hoá, mua một gói thuốc địa phương. Tự châm lấy rồi đưa thuốc cho anh. Hút thử đi!

Không, không. La Thần khước từ. Hút thuốc có hại cho sức khoẻ.

Anh vẫn luôn lý trí như thế sao? Cô thông minh ném trả lại anh câu hỏi cũ. Tôi luôn tin rằng đối với số mệnh, không có gì là tuyệt đối cấm kỵ cả. Thượng đế yêu những người bước bình.

Đó chỉ vì cô sợ hãi mất mát thôi. Nam Sinh. Cô dùng cảm hơn mọi người khác.

Thế sao? Nam Sinh cười u ám. Cô không nói nữa.

Bảy ngày hội bút kết thúc trong chớp mắt. Họ lại quay về Nam Kinh, rồi mỗi người lo một ngả. Nam Sinh đáp chuyến tàu đêm về Hàng Châu. La Thần nói, Lần sau cô tới, tôi đưa cô đi chơi. Trên dãy Trung Sơn có loại ngô đồng cao lớn sừng sững, có lẽ cô sẽ thích những ngày mưa ở đó.

Nam Sinh mỉm cười, nói, Cảm ơn anh, bảy ngày vừa qua, tôi rất thoải mái.

Tôi cũng vậy, La Thần nói, Hy vọng cô tiếp tục sáng tác, không dễ vứt bỏ. Nhận lời với tôi đi. ANh chỉ đưa cho cô một túi vải. Cô mở ra, là đôi giày đỏ thêu hoa. Anh nói, Thích thì phải dùng đi nhé. Đừng lo ngại kết quả.

Nam Sinh gật đầu. Khoác chiếc túi to đơn độc lên tàu. Cô thò đầu ra ngoài cửa sổ, vẫy tay tạm biệt. Mái tóc đen dài như mớ rong biển ken dày, phủ xuống bờ vai. Đôi mắt rực sáng như nhìn xuyên thấu mọi việc. Sau khi xe lửa rời khỏi ga, không khí mát mẻ. Ánh sao yếu ớt rọi lên gương mặt La Thần. Anh chậm chạp đi ra khỏi ga, tự hỏi lòng mình sao lại cảm thấy hụt hẫng như thế, như thể mất đi một cái gì đó không thể quay lại nổi. Anh cố sức nghĩ, mãi cho đến khi lên tắc xi. Tắc xi đưa anh xuyên qua thành phố tĩnh mịch quen thuộc. Đột nhiên anh tỉnh ra, lòng xao động. Té ra do bầu trời xanh ngắt không một tạp chất, còn có cô gái hờ hững dưới đó.

Sau khi về tới Hàng Châu, Nam Sinh thấy như đang mang thai.

Hành kinh mãi không chịu tới, đã ngót nghét hai tháng. Ngực bắt đầu căng nhức. Cơ thể nặng nề, cảm giác buồn nôn dày vò khiến cô không tài nào nuốt nổi đồ ăn, cả người bải hoải. Đó là một chuyện kỳ lạ. Duyên phận giữa cô và Hà Bình vẫn không ngừng xoay. Bất lực trước số phận. Nhưng cô hy vọng mình có thể sinh được đứa bé này.

Cô đã trưởng thành. Cô không còn là một cô bé cô đơn không người giúp đỡ như trước đây.

Cô có thể kiếm tiền nuôi mình, nuôi con. Cô muốn yêu đứa trẻ này, sẽ cho nó tất cả những thứ mà cô chưa đạt được.

Nếu. Nếu có thể vì vậy mà Hà Bình quay về bên cô.

Cô gọi điện cho Hà Bình. Cô biết anh không thích liên lạc với cô. Anh ở một thành phố khác muốn che giấu tên tuổi thật, muốn quên hết mọi nghiệp chướng mà anh không muốn nghĩ tới.

Nhưng cô là một cái bóng kéo sau lưng anh. Một kẻ đã trèo lên bờ trước hết luôn muốn cởi tuột bộ quần áo ướt. Chẳng ai muốn vẫn ngấm mình

trong nước lạnh. nghĩ cô hiểu rõ. Chỉ vì cô không có quyền lựa chọn. Một kẻ nghèo trong tay không chút tài sản liệu có thể lựa chọn được gì? Lúc gọi điện thoại đã hơn mười một giờ đêm.

Nam Sinh kêu, Hà Bình.

Hà Bình giọng không mấy vui vẻ. Em không nên gọi tới. Anh và Lật đang ở bệnh viện. Con cô ấy bị ốm.

Hà Bình, em muốn nghỉ học, đi làm, nuôi con của anh và em.

Em có con rồi sao? Hà Bình cuống quýt hỏi.

Không có...

Nói láo, Hà Bình quát to. Nam Sinh, anh không cho phép em muốn làm gì cũng được.

Em muốn sống cùng anh.

Chúng ta không thể sống bên nhau. Hôm nay anh phải nói rõ với em. Chúng ta là người của hai thế giới khác nhau, mỗi người đều có cuộc sống khác. Em không nên ảo tưởng. Không có hy vọng đâu.

Tại sao hả Hà Bình?

Anh phải đền tội, đối với mẹ anh, với em, với Lật... Vì anh, Lật đã chia tay với người đàn ông Hồng Kông rồi.

...

Anh ta để lại cho cô ấy một tiệm ăn và một đứa con, thu lại toàn bộ những tài sản khác. Em có hiểu như vậy đối với cô ấy có nghĩa gì không? Cô ấy đã vì anh mà hy sinh quá nhiều.

Anh yêu Lật hơn yêu em sao, Hà Bình? Nam Sinh thì thào. Mọi thứ vẫn xảy ra. Cô đã sớm có linh cảm đó.

Cô ấy hợp với anh. Cô ấy ra sức chạy chữa cho anh. Chăm sóc anh rất tốt. Cô ấy cũng cần anh. Nam Sinh, em cần phải học đại học, phải làm nhiều chuyện hơn nữa. Lớp người dưới đáy xã hội quá nhiều. Anh không thể để em vì anh đi ăn trộm lần nữa.

Hà Bình. Nam Sinh buồn bã ngắt lời anh.

Mọi thứ chỉ có thể như vậy. Không cần gọi điện thoại cho anh, cũng không cần tới thăm.

Đừng chờ anh nữa. Hà Bình ngừng lại. Giọng anh trĩu nặng. Hãy quên hết những gì chúng ta đã có trước đây. Nam Sinh, anh không thể quay về được nữa.

Hãy quên hết những gì chúng ta đã có trước đây. Nam Sinh, anh không thể quay về được nữa.

Nam Sinh giam mình trong nhà ba ngày. Trong căn phòng tối tăm, trùm chăn kín mít, ngủ từ sáng tới tối. Mỗi lần bị tấn công mạnh, cô chỉ có thể tự chui vào vỏ, biệt lập và ra sức kìm nén mình. Từ sáng sớm tới nửa đêm, từ canh khuya tới tinh mơ, cô vẫn chỉ đối diện với một màn đen ảm đạm. Chỉ khi đói tới mức không thể chịu nổi nữa, cô mới trở dậy làm một bát mì ăn liền. Rồi lại chìm vào giấc ngủ mê mệt.

Lại quay về thôn nhỏ Phụng Kiều. Con đường quanh núi trắng phơ. Rừng rậm hai bên núi xanh ngắt. Những căn nhà mái đen tường trắng trong sơn cốc mật mừng khói. Rêu xanh ẩm ướt trong nhà thờ nhỏ, thỉnh thoảng có con bướm xanh bay qua. Bàn tay của bà ngoại. Những ngón tay khô ấm áp nhẹ nhàng vuốt ve làn da cô, chải đầu cho cô. Trong căn phòng lớn trống trải còn có chiếc giường chết chóc của mẹ... Nam Sinh thiếp đi. Cô tin rằng trong đêm cô khẽ kêu tên mẹ. Cả thế giới đều xua đuổi cô. Không biết nên đi đâu.

Nam Sinh quyết định tự giải quyết vấn đề này.

Không thể tới bệnh viện ở trung tâm thành phố. Có quá nhiều cơ hội gặp phải người quen. Bạn học hoặc thầy cô giáo. Điều đó khó có thể tưởng tượng nổi. Một cô gái lạnh lùng, không bao giờ nói năng với lũ nam sinh đột nhiên lại giấu giếm một nghiệp chương quá nặng nề không thể nói.

Thứ sáu, Nam Sinh nghỉ phép. Nếu phải làm phẫu thuật, ít nhất cô cũng có hai ngày nghỉ ngơi danh chính ngôn thuận. Tâm tư rối vò, cô suy nghĩ lại hết một lượt tất cả chi tiết. Vì không ai có thể cùng cô đối diện với hiện thực này. Cô cần phải tự gánh lấy một mình.

Đó là một trạm xá khuất nẻo nhất ngoại ô, ẩn trong ngõ nhỏ ngoắt ngoéo. Nhà cũ hai tầng. Cả bác sĩ và bệnh nhân đều ít. Ánh sáng bên trong tối tăm, toả ra mùi bụi ẩm. Nam Sinh đăng ký số. Lúc đi lên cầu thang gỗ, nghe tiếng cọt kẹt của lát gỗ cũ kỹ. Trước cửa khoa sản treo một tấm rèm vải cũ. Nam Sinh không biết khi kéo rèm ra, cô sẽ hoàn toàn già từ mảnh vườn

tươi đẹp và đầy tôn thờ đang bày ra trong cuộc đời cô.

Hôm đó cô cố tình hoá trang rất đậm, tô đen lông mày. Quần mắt được tô một lượt xanh lá cây, môi đỏ choe choét. Cô cố tình làm xấu mình, muốn ra vẻ một cô gái trưởng thành hơn. Như vậy, cảm giác tội lỗi trong cô sẽ giảm bớt. Nhưng đối với tội lỗi và sự ruồng rẫy của mình, cũng chính được bắt đầu từ lúc cô soi gương với nét mặt vô cảm. Cô đã đánh mất sự trân trọng đối với chính cô.

Trong phòng không có người. Ánh nắng tràn ngập một khoảng đất trống. Nam Sinh nghe thấy tiếng chân mình phát ra những âm thanh buồn rầu trên sàn nhà. Bên trong không có phòng nhỏ, chỉ ngăn cách bởi một tấm rèm vải rách. Đột nhiên bên trong vang lên một tiếng kêu thảm thiết, nhức nhối và mãnh liệt khiến từng tấc da trên người cô co rúm. Mạch đập mạnh, lập cập. Sau tiếng kêu là những tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ. Một người đàn ông từ bên ngoài thò đầu vào ngó. Một người đàn ông béo tốt, tay đeo một chiếc nhẫn vàng to sụ, miệng ngậm điếu thuốc. Ông ta biến mất sau tấm rèm.

Nam Sinh sờ thấy lòng bàn tay lạnh ngắt. Mồ hôi dính nhóm nháp. Một phụ nữ trung niên mặc bộ blouse trắng từ trong đi ra với vẻ mặt khó chịu. Một khuôn mặt dài, gầy choắt. Gương mặt tích tụ đầy oán hận vì bất mãn với cuộc sống. Cởi tuột đôi găng tay khừ trùng nhuốm máu tươi, vứt vào thùng rác. Bà ta nói với Nam Sinh, Cô khám gì?

Hình như tôi có mang.

Đi kiểm tra nước tiểu trước. Không thềm liếc Nam Sinh lấy một cái, bà ta thuận tay vứt cho cô một tờ xét nghiệm. Nam Sinh cầm lấy, đi trả tiền, rồi lấy trong túi giấy trước cửa phòng vệ sinh ra một cốc nhựa nhỏ màu trắng. Hộ lý ở khoa xét nghiệm nhúng chất thử vào dịch thể. Trên tờ giấy bắt đầu biến đổi. Nam Sinh tựa vào tường. Tim trĩu nặng, nặng tới mức phát đau. Cô nhìn cái cốc.

Trên tờ xét nghiệm ghi rõ dương tính.

Có một số việc rất khó quên.

Cô muốn đẻ lại sinh không?

Nam Sinh đáp, Không.

Khi nào tới nạo được?

Bây giờ.

Nam Sinh còn nhớ rõ cô nói những câu đó rất lạnh lùng. Nhưng tim cô là một mảnh ruộng hoang, không có âm thanh, bị nỗi khiếp sợ to lớn đến cùng cực chế ngự. Một sự mê mụ tới tận cùng. Trên hành lang có tiếng cãi nhau. Tiếng khóc tức tưởi của một phụ nữ, giống như mảnh thủy tinh bị đập vỡ trên sàn. Gã đàn ông xấu hổ hoá tức giận, bắt đầu túm chặt lấy cô ta, tát lấy tát để. Trong không gian ngập tràn mùi máu tanh và mùi thuốc lạnh lẽo. Nam Sinh cởi dần từng lớp quần áo. Cô trần truồng nửa người đứng trước tầm nhìn một người xa lạ. Phần da thịt trần trụi như một vết thương khổng lồ, không thể khép lại nổi, cũng không có cách để che giấu.

Lên giường nằm. Mở đùi ra. Cổ mở to hết sức. Người phụ nữ đó ra lệnh. Tiếng máy móc kim loại va vào nhau lách cách, phát ra những âm thanh lạnh toát. Nam Sinh nằm xuống. Cô thấy rất lạnh, nghiêng mặt đi, nhìn thấy một cây ngô đồng ngoài cửa sổ. Trên cành vừa nhú ra những chiếc lá non bé tẹo. Dưới ánh mặt trời rực rỡ, chúng được phủ một lớp lông tơ màu trắng, nay sức sống thuần khiết.

Máy móc lạnh toát ra sức thọc sâu vào cơ thể không chút kiêng dè và ra sức tung hoành. Theo bản năng, Nam Sinh co rút phần bụng lại, cả cơ thể rúm lại phía trên. Không được động đậy. Động đậy là sinh chuyện bây giờ. Rách tử cung rồi, rồi sẽ không sinh được nữa đâu. Động tác của bác sĩ càng thô bạo hơn. Có lẽ đã quá nhiều cuộc nạo thai khiến bà chán ngán cuộc sống. Sinh mệnh cứ bị huỷ diệt hàng ngày như vậy, dần dần bà sẽ mất đi sự kính trọng và tình yêu bẩm sinh đối với tính mạng con người. Cái máy lại thọc sâu vào, xé rách cơ thể cô. Những cơn đau sắc nhọn và mãnh liệt bắt đầu rung chuyển.

Tiếng máy điện chạy ro ro. Trong bình bắt đầu có máu tươi tuôn chảy. Đó là máu từ tận cùng sâu thẳm con người Nam Sinh. Đến từ một sinh mạng không thể chào đời, bắt đầu đập phá, xé rách và hút gọn. Từng đợt rung mạnh như thể đem Nam Sinh ra xay vụn thành bột. Nam Sinh ra sức nắm chặt lấy giá đỡ lạnh ngắt. Cô nghe thấy tiếng rên rỉ giấy đập từ tông xương tuỷ. Cô thét lên.

Bà bác sĩ lớn tiếng quát, Không được động! Không được cử động! Cử động sẽ sinh chuyện ngay. Vừa mắng Nam Sinh nặng nề, bà vẫn không ngừng tay. Cơn đau khiến trước mắt Nam Sinh như đen kịt, choáng váng như ngất đi. Cả người nằm dừ trên giường, không còn giấy đập nữa. Cô hít thở, thấy tóc dính bết vào mặt bởi mồ hôi lạnh ngắt. Cô không hận anh. Không. Chỉ cảm thấy nhục nhã chưa từng thấy. Đúng lúc đó, cô chỉ thấy mình lơ bần, như chết rồi, bị vứt bỏ. Nam Sinh cố sức quay mặt đi. Tấm ga giường màu trắng nồng nặc mùi thuốc. Ánh sáng chói chang bên ngoài cửa sổ khiến cô không tài nào mở nổi mắt. Lá cây ngô đồng xanh thật, đẹp thật. Mắt cô ngập tràn nước mắt nóng bỏng.

Rút cục cũng kết thúc. Nam Sinh bước ra khỏi trạm xá, đôi mắt bị chói nắng vẫn choáng váng. Cô thấy mình có thể ngã lăn ra đường bất kỳ lúc nào. Cô chống vào bờ tường chậm chạp lê ra khỏi ngõ nhỏ. Lúc đi qua cột điện thoại công cộng bên đường, rất muốn gọi cho Hà Bình.

Bên con đường chật chội, cô do dự ngừng lại. Cột điện thoại không ngớt có người đi vào. Nam Sinh kê chặt vào tấm kính của cột. Cô nhìn điện thoại. Nửa tiếng sau, cô bỏ đi. Nỗi đau của cô đã bị Hà Bình chặn đứng. Anh đã vứt bỏ cô.

Sáng hôm sau, Nam Sinh bị tiếng đập ở cửa của nhân viên bưu điện đánh thức. Cô nghỉ ở nhà mấy hôm. Vết đau thể xác đang bình phục. Cơ thể có lúc rất yếu, có lúc lại rất mạnh như thể dẹp hết bất kỳ nỗi đau nào. Cô có mấy bức thư bảo đảm. Trong đó bao gồm cả thông báo đuổi học chính thức của nhà trường, hoá đơn nhận được một món tiền lớn của Hà Bình, còn có cả thư của La Thần từ Nam Kinh. Anh viết một bức thư rất dài gửi cô. Trong thư còn đính cả ảnh mới rửa. Cô ôm một con cún ngồi trên chiếc ghế tre nhỏ trước cửa nhà nông dân, tay kẹp điều thuốc. Trong nụ cười có cả nỗi đau ngọt ngào và sự trong sáng tới tang thương.

Trong thư La Thần viết, Nam Sinh này, con đường đá xanh ở thành cổ Phượng Hoàng vào những lúc trời mưa còn đẹp hơn nữa. Nhưng tôi thấy rất miễn nguyện vì thời khắc đó chúng ta ở bên nhau. Tôi có thể được lặng lẽ ngắm em trong bóng khuất. Ngôn từ và cử chỉ của em đều rất quen thuộc trong văn chương của em. Tôi nghĩ tôi rất quen với sự lạnh lùng của em và những nguyên tắc tàn khốc vì quá thấu triệt. Nhưng tôi đoán em không có thói quen làm tổn thương tới người khác. Có lẽ em chỉ muốn bảo vệ mình. Nhưng - xin hãy cho tôi biết, tại sao? Có phải những ký ức tuổi thơ hay vì trải qua vết thương quá lớn?

Tôi luôn thấy một nỗi bi ai bất lực. Nam Sinh, có lúc tôi nghĩ, nếu em là người con gái tôi yêu, tôi sẽ đối xử với em ra sao? Tôi có đủ sức biến em thành một cô gái ngọt ngào ấm áp không? Có thể mang lại hạnh phúc cho em không?

An Ni Bảo Bối

Hoa bên bờ

Chương 15

Lang thang

Tại sao cứ phải sống trong đám người xa lạ ở một thành phố xa lạ? Nam Sinh tự hỏi.

Cô muốn về nhà.

Nam Sinh quyết định phương hướng tương lai. Cô muốn đi Nam Kinh. Cô thu dọn hành lý. Trong chiếc va ly to dùng nhét đầy những cuốn sách yêu thích và quần áo. Thanh toán tiền cho chủ nhà. Rồi ra bưu điện gửi trả lại số tiền cho Hà Bình. Cô để lại lời nhắn, Hà Bình, không cần gửi tiền cho em nữa Em đi đây.

Xe lửa chạy trên đường sắt suốt đêm. Nam Sinh trần trợn mãi không yên giấc, cứ chốc chốc lại chột tỉnh. Nghe thấy tiếng đập xình xịch rất đúng quy luật của bánh xe lửa vào đường ray. Âm thanh thật quen thuộc. Cô đã từng ôm ấp hy vọng và hưng phấn chạy hàng ngàn cây số tới Quảng Châu thăm Hà Bình. Lúc đó ở thành phố đầu này là một người đàn ông mà cô yêu. Còn đầu kia lúc này lại là một người đàn ông yêu cô. Lòng cô chỉ cảm thấy nổi cô đơn không đáy.

Cô rút từ trong túi du lịch ra một chiếc áo khoác dài tay mùa hoa hồng đỏ, đắp lên người. Mùi quen thuộc, là mùi của Quảng Châu. Đó là chiếc áo mà Hà Bình và cô cùng mua. Anh nói, Em mặc màu hoa hồng đỏ rất đẹp. Anh ngâm điếu thuốc, ngắm cô. Ngông cuồng, hoang dã nhưng chân thật. Chính là người đàn ông như vậy. Người đàn ông cô yêu. Nhưng người đàn ông

này không thể quay lại nữa rồi.

Lúc hơn một giờ sáng, trong toa tàu nóng nực và bóng tối, Nam Sinh kéo áo trùm lên mặt, khóc không ra tiếng.

Khoảng tám giờ sáng, La Thần đón được Nam Sinh. Cô gọi điện cho anh. Lúc thông báo quyết định của cô, anh sướng đến nỗi nói cà lăm. Đúng thế. Đó là một người đàn ông chân thành, chất phác. Đó là người đàn ông yêu cô. Cô giống như một con chim, phải đuổi theo hướng về nơi ấm áp. Vì cô mệt rồi, sắp chết rồi.

Cô chậm rãi đi xuống ra khỏi cửa to ãe, mặc một chiếc váy liền màu xanh đậm và chiếc áo rũ cánh màu trắng cổ tròn. Mái tóc dài ngoan ngoãn rũ thẳng xuống bờ vai. Gương mặt sạch sẽ, hơi tiêu tụy. Trông còn nhợt nhạt và hững hờ hơn cả lần gặp trước. Đôi mắt cô đơn như bờ biển sâu thẳm, nhìn không rõ là nét loang loáng đó là ánh trăng hay sóng dội bờ.

Cô xách va ly, nhìn anh khẽ cười. La Thần đi tới, đón chiếc va ly, ôm cô thật chặt. Anh nói, Nam Sinh, mừng vì em đã tới Nam Kinh.

La Thần có một căn hộ độc thân trang trí đơn giản gần Hán Trung Môn, do tạp chí phân. Anh đưa Nam Sinh về nhà. Trên xe lửa, cô ngủ không ngon nên vừa tắm xong đã ngủ ngay. Cô ngủ rất lâu, từ buổi sáng tới tận chín giờ tối mới tỉnh giấc. Cảm giác yên bình và dài dằng dặc như một giấc mơ.

Phòng rất gọn gàng, một giá sách lớn đựng đầy sách và tạp chí. Ánh đèn rất sáng. Chăn sạch sẽ và có mùi đàn ông lạ. Ngoài cửa sổ là bầu trời xanh thẳm và ánh đèn từ những cư xá cao tầng. Nơi này không phải là Phụng Kiều, không phải là thành phố N, không phải là Hàng Châu, cũng không phải là Quảng Châu.

Đây là Nam Kinh. Lặn丹田 mãi cô cũng tới được một địa điểm khác.

La Thần trong bếp. Nam Sinh tụt xuống giường, tới đó, thấy anh đang hầm canh. Anh nói, Nam Sinh, anh vừa mua gà và nhân sâm. Cơ thể em nom yếu lắm. Phải ăn nhiều thứ hơn.

Trong bếp ngạt ngào mùi thức ăn thơm phức. La Thần vừa trông nồi canh

vừa đọc bản thảo. Nam Sinh ngồi xuống ăn. Ăn xong, La Thần vào bếp rửa bát. Anh không hỏi gì cô. Cô chậm một liều thuốc, hút hết. Rồi dúi đầu thuốc, đi lại, ôm chặt La Thần từ phía sau.

Mặt cô áp lên vai anh. Cô nói, Chúng ta lấy nhau nhé? La Thần hơi sững người nhưng rất nhanh chóng trấn tĩnh lại. Anh nói, Nam Sinh, em biết anh yêu em. Chỉ hận không thể lập tức cưới em được. Nhưng anh cần phải để cho em một khoảng thời gian suy nghĩ kỹ. Trong thời gian đó, anh sẽ ổn định cho em công việc và cuộc sống. Nếu lúc đó em vẫn muốn như vậy, chúng ta sẽ kết hôn.

Tối đó, họ ngủ bên nhau. La Thần ôm Nam Sinh vào lòng. Họ không làm tình. Nam Sinh không thấy ham muốn, cũng không muốn giả vờ. La Thần nhắm mắt, như đã ngủ. Nam Sinh chậm rãi xê dịch cánh tay anh, đặt xuống dưới cổ mình. Dưới ánh sáng từ ngoài cửa sổ ủa vào, cô ngắm nghía gương mặt người đàn ông lạ. Cái trán của anh, lông mày của anh, cái mũi của anh, đôi môi của anh, cái cằm của anh... Mọi đường nét của anh đều cần cô làm quen và nhớ rõ.

Đó không phải là cậu thiếu niên đứng ở đầu đường tuyết rơi. Cũng không phải là người đàn ông ôm ghì lấy cô trong mồ hôi và nước mắt tại căn phòng nhỏ nóng nực ở Quảng Châu. Cô đưa tay ra, nhẹ nhàng đặt lên vai anh, áp mặt lại gần. Trên người La Thần có mùi tinh khiết và thơm tho. Mùi da thịt và hơi ấm của anh thấm dần sang da thịt cô từng tí một, như nước hồ bao bọc lấy Nam Sinh.

Nam Sinh gắng nhịn tâm lý không phù hợp và bài xích đối với những thứ lạ lẫm. Cô tự nhủ, Nam Sinh, mày phải tử tế hơn. Mày phải bắt đầu lại từ đầu.

Nam Sinh ở lại Nam Kinh. La Thần bắt đầu giúp cô tìm việc. Anh muốn giúp cô liên hệ một vị trí biên tập trong tạp chí hoặc tờ báo. Đối với anh, đây là chuyện trong tầm tay. Anh nói với Nam Sinh, em có năng khiếu viết

văn. Sau khi vào toà soạn, chính thức bước vào giới văn đàn sẽ có lợi rất lớn. Anh thay Nam Sinh tính toán kế hoạch tương lai rất tỉ mỉ, đề nghị Nam Sinh nghỉ ngơi một thời gian.

Rảnh rồi lúc nào, anh lại đưa cô đi chơi khắp nơi, làm quen với thành phố. Như hương rượu và tiếng tiêu trong màn đêm nhạt dần, chỉ đọng lại nỗi cô đơn. Những nếp nhà thấp tí xam xám trong khu thành cổ, hai bên đường là những cây ngô đồng cao to, vững chãi. Trong mưa, lá cây xanh tươi thốt lên những tiếng hoài niệm.

Quả nhiên La Thần đưa cô đi ngắm Trung Sơn Lăng trong mưa. Trên đường, anh khẽ khàng cúi xuống, hôn lên mái tóc ẩm ướt của Nam Sinh. Anh rất trân trọng cô. Có lúc Nam Sinh đi ra ngoài một mình những khi La Thần đi làm hoặc tăng ca. Cô tự đi xe tới khu tường thành. Tường thành tối tăm, rêu xanh và dây leo phủ kín. Trong màn mưa lất rắt, cô nhẹ nhàng băng qua con đường lát đá xanh. Rồi ngồi lên bờ tường ngắm nhìn hồ Huyền Vũ và con đường huyền ảo bên dưới, cởi áo lên buộc lại che đầu, châm một điếu thuốc. Năm đó cô hai mươi hai tuổi.

Cô cũng thích tới thế giới đại dương xem cá. Khu tham quan tĩnh mịch tối tăm, không một tiếng động. Chỉ khi áp sát vào bể kính mới nghe thấy tiếng lục đục của ô-xy trong nước. Những sinh mệnh đến từ thẳm sâu của đại dương có tự do cách biệt với trần thế. Nam Sinh tỉ sát mặt lên bể kính, nín thở ngắm chúng. Cô không biết chúng vui vẻ hay đau buồn. Trông chúng có vẻ cô độc nhưng không bao giờ kể than.

Đường hầm dưới chân như lay động, trên đầu và hai bên đường là những bể nước to đùng. Từng đám cá lớn bơi lội rất gần, chỉ cách một tấm kính. Khi chúng vẫy đuôi bơi lại, Nam Sinh áp lòng bàn tay vào tấm kính, cười với chúng.

Cuộc sống cứ phẳng lặng trôi đi như vậy.

Hàng ngày La Thần làm đủ các món ăn cho cô. La Thần mua đĩa phim mà cô thích xem. Buổi tối, anh viết lách ở bàn, chốc chốc lại quay đầu kêu tên cô. Nam Sinh ơi Nam Sinh nằm bò trên thảm xem VCD, vừa hút thuốc vừa

ăn lạc. Anh kêu một tiếng, cô đáp một tiếng, rồi đi về phía anh, nhẹ nhàng vùi đầu vào cổ anh.

Họ thân thiết, yên bình và đơn giản. Như thể quen nhau đã nhiều năm, chỉ là những người thân lại được trùng phùng sau khi thất lạc nhau. Không có quá nhiều lời nói. Rất nhiều khi cả hai mặt đối mặt ăn cơm trong im lặng. Rồi cùng nhau xuống nhà đi dạo, trò chuyện một chút về các vấn đề văn học và thơ ca. Mùa đông ở Nam Kinh sắp tới. La Thần nói, Vào mùa đông, Nam Kinh có tuyết to, tuyết trắng mịn màng phủ kín tường thành, đỉnh núi, lãng mộ... Lúc đó mới có thể nhìn thấy cái đẹp và vẻ hoang lạnh của thành phố này. Họ cứ đi dạo như vậy, đi qua cả cây ngô đồng trụi lá. Nam Sinh bắt đầu nghịch ngợm. Cô đòi, La Thần, bế em. La Thần hơi ngượng, nói, Đợi lát nữa, ở đây toàn người. Nam Sinh nói. Thế thôi vậy. Cô vẫn dứt tay vào túi của La Thần, đi về phía trước.

Nhưng đột nhiên cô chợt nhớ tới Hà Bình. Nụ cười kiêu ngạo của anh ấy. Thường tung cô lên cao rồi đón lấy, ôm chặt lấy cô xoay vòng tròn. Cô kêu la âm ỉ. Kêu trong vui sướng. Niềm vui đó cô khắc cốt ghi tâm. Vì thế mới đau khổ. La Thần không thể đem lại những thứ như vậy.

Chớp mắt Tết âm lịch sắp tới. La Thần đã ổn định xong công việc cho Nam Sinh, tới làm biên tập ở một tạp chí văn học nổi tiếng mà người quen anh giới thiệu. Như vậy Nam Sinh có thể tiếp xúc được với rất nhiều nhà văn, nhà phê bình nổi tiếng và giới truyền thông báo chí. Chỉ cần cô nỗ lực có thể làm được rất nhiều việc trên vị trí công việc thuận lợi đó. Anh sẽ giúp em, Nam Sinh à. La Thần nhìn cô, nói, Hai chúng ta ở bên nhau, không có chuyện gì không thể làm nổi.

Nam Sinh nhận lời tới nhà La Thần ăn cơm cùng bố mẹ anh. Ăn Tết xong, cô có thể đi làm.

La Thần mang theo tiền thưởng cuối năm vừa được phát, đưa Nam Sinh đi siêu thị mua quần áo. Họ đi hết tầng này tới tầng khác. Nắm tay nhau. Bên cạnh là những đám người bộ dạng hớn hờ chen chúc. Thỉnh thoảng La

Thần quay đầu lại, khẽ hôn nhẹ lên trán cô. Nam Sinh xao xuyến. Chưa có chàng trai nào trân trọng cô như La Thần. Cô rất dịu dàng. La Thần chọn trang phục mà anh cho rằng Nam Sinh mặc lên sẽ đẹp. Chiếc áo khoác lông cừu màu xanh đen, áo len cao cổ màu trắng. Anh đeo nó lên tay cô, nói, Nam Sinh, sau này anh sẽ đổi thành nhẫn kim cương cho em. Không lâu đâu.

Nam Sinh im lặng mỉm cười. Cô miết tay lên chiếc nhẫn lạnh giá, nhìn La Thần đang rất thoả mãn. Cô nghĩ thầm, Thôi cứ thế này đi. Cứ như vậy đi. Chỉ có thể như thế mà thôi. Cô giấu hết những thứ không thích ôm trọn trong lòng.

Cuối cùng Nam Kinh cũng có tuyết rơi. Tối đó, Nam Sinh và La Thần ân ái. Nam Sinh cảm thấy trong bóng tối La Thần bao trùm lên cô. Tay anh mềm mại nhưng ấm áp. Cơ thể anh và Hà Bình không giống nhau.

Hà Bình nóng bỏng, thô bạo và cường tráng. Hơi thở và da thịt Hà Bình luôn để lại cho cô vết thương sau vô số lần nhớ lại. Nhưng cơ thể của La Thần lại yếu ớt và ấm áp dính chặt lấy cô. Không có sức mạnh. Không có xúc cảm. Cô không quen cái kiểu vuốt ve của anh, không quen với thân hình cao gầy của anh và làn da trơn mịn. Thậm chí không quen cả cái mùi trong miệng anh. Khi hai người không còn bất kỳ điều gì che đậy, có thể tiếp xúc nhau thân mật đến vậy, cô mới phát hiện ra rằng, cô vẫn không quen người đàn ông này.

Song, Nam Sinh vẫn ra sức cố cho La Thần cảm thấy được an ủi. Cô vuốt ve cơ thể anh, hôn anh, khiến anh cảm nhận được niềm hoan lạc khi da thịt được cận kề. Trong khi lòng cô không chút xúc cảm. Thậm chí có lúc, khi mở mắt, nhìn thấy anh đang hôn hên và gương mặt méo mó bởi dục vọng chi phối, lòng cô còn thoáng dội lên nỗi chán ghét và ghê tởm. Cô còn nhớ gương mặt của Hà Bình trên người cô trong bóng tối. Nét tuấn tú và hoang dại của anh. Đôi mắt rực cháy như có thần... Nam Sinh nhìn thân hình trắng trẻo của mình, nó đã trải qua đau khổ và kiếp nạn. Cô không tin nổi nó đã

bị Hà Bình đóng một dấu vết lên đó. Một lần nữa cô lại thấy nhục nhã. Đành nhắm mắt lại, không nhìn gương mặt đang cúi xuống người mình nữa. Gương mặt của một người đàn ông khác. Nước mắt của cô rỉ ra từ khoé mắt.

La Thần cũng không làm được lâu. Anh yếu xiu rất nhanh và rút lui, toàn thân đầm mồ hôi nhớp nháp. Nom anh rất buồn, khẽ gặng hỏi Nam Sinh, Có phải em giận không, Nam Sinh? Nam Sinh đáp khẽ, Không sao, sau này sẽ tốt hơn. Cô không hề thất vọng. Tối hôm đó, cô chỉ cảm thấy một nỗi tuyệt vọng không gì có thể thay thế nổi.

Cuối cùng cũng đi gặp bố mẹ La Thần. Anh còn có một ông anh và một em gái đang học đại học. Cả nhà rất náo nhiệt. Bố mẹ La Thần đều là giáo viên đại học, tính tình hoà nhã, có khí chất cao quý của nghề nghiệp. Hôm đó là giao thừa. Lại tới giao thừa. Là ngày cả nhà đoàn viên, nhưng Nam Sinh chưa từng chính thức được tận hưởng một ngày lễ như vậy. Có rất nhiều giao thừa đều đem lại cho cô nỗi đau khổ trĩu nặng. Trừ tối hôm nay.

Mùa đông Nam kinh tuyết rơi nhiều. Tuyết trắng bao trùm lên cả thành phố trắng trẻo. Cả nhà đông người như vậy vây quanh bàn thức ăn nóng hổi, trò chuyện, cười nói, ăn lẩu. Đó là một đêm Nam Sinh thấy vui vẻ. Họ không hề có chút ác cảm với cô. Không hề vặn vẹo tại sao cô đang học đại học lại bỏ ngang, tại sao lại từ Hàng Châu tới Nam Kinh, tại sao lại sống cùng với La Thần... Họ rất cẩn thận tránh né mọi đề tài nhạy cảm, chỉ không ngừng gấp thức ăn và mỉm cười với cô. Nam Sinh thấy tay chân mình thật thừa thãi trước sự nhiệt tình đó. Cô không quen người khác đối với cô quá tốt. Sợ nó vỡ nát nên lòng lại càng hoảng hốt Cô ra sức giấu kín nỗi khiếp sợ của mình. Đúng thế. Những người đối xử tốt với cô không quá nhiều.

Những thứ ấm áp trong quá khứ của cô quá ít ỏi.

Họ bàn về chuyện hôn nhân. Chờ thêm một hai năm nữa. Khi mùa xuân tới. La Thần cười, nhìn Nam Sinh, nắm chặt lấy bàn tay cô dưới bàn ăn trong tay anh. Tay anh to và ấm nóng. Bọn con có thể xin nghỉ phép đi du lịch,

sang châu Âu trượt tuyết. Đột nhiên Nam Sinh cảm thấy những ánh nhìn thân thiết dồn tới cô. Cô cười, gật đầu xác nhận. Trên gương mặt La Thần nở nụ cười hoan hỉ.

Ăn cơm xong đã rất khuya. Ngoài đường tuyết lớn vẫn mịt mù. Nam Sinh và La Thần đi bộ về nhà. Đường phố vắng tanh. Mấy cành khẳng khiu của cây ngô đồng hắt bóng xuống nền tuyết. Thỉnh thoảng có tiếng pháo đi đẹt vang. Một lần nữa, Nam Sinh lại ý thức được mình đang ở Nam Kinh. Một thành phố xa lạ không có người thân. Một thành phố sẽ đem lại cho cô người chồng tương lai, hôn nhân và gia đình.

Cô đã uống rất nhiều rượu vang, mặt nóng rẫy. La Thần đi bước bên cạnh cô, huyền thuyên không ngớt. Tối nay, anh rất vui. Nam Sinh dừng lại, móc từ trong túi ra một bao thuốc nhấm nhồm, tự châm cho mình. Cô đã nhin suốt này giờ. Lúc về tới khu nhà, cô nói với La Thần. Anh lên trước đi, em ra siêu thị mua ít đồ.

Nam Sinh đi tới cột điện thoại góc phố. Bên trong không người, chỉ có tiếng tuyết rơi đập vào tấm kính. Nam Sinh hút hết điếu thuốc, vứt xuống đất dập lửa. Ngần ngừng. Gió lớn gào rít cuốn theo đám tuyết tung trên phố. Trong toà cư xá sừng sững, cửa sổ hắt ra ánh đèn ấm cúng màu vàng cam. Hết năm rồi. Mọi người đương sum vầy. Khi còn ở nhà bà ngoại ở Phụng Kiều, bố sẽ từ thành phố về, mang cho cô quần áo và giày dép mới. Giấu trong ngăn tủ định tới mừng một Tết mới mặc, nhưng cô nhin không nổi, luôn chạy tới mở ngăn tủ hết lần này tới lần khác, sờ vào quần áo và giày dép, chỉ tiếc thời gian không thể chạy như bay... Lúc đó cô vẫn rất vui sướng. Kể cả thời kỳ ở thành phố N. Hà Bình đưa cô đi đốt pháo, đưa cô đi xem pháo hoa.

Những chuyện cũ mà cô từng có như nước bên bờ rút sạch, không để lại chút dấu tích. Chỉ có cô độc như một chứng bệnh, dần dần khiến cô trở nên tàn phế. Lúc này, cô khát khao được nghe thấy giọng nói của Hà Bình xiết bao. Cô muốn biết anh đang ở đâu, sống ra sao, có hạnh phúc không. Cô

nghe thấy chuông điện thoại reo ba tiếng. Tối lần thứ tư vừa dứt, cô gác máy xuống. Cô đã mất cả dũng cảm đối mặt với nỗi đau của chính mình. Nam Sinh bắt đầu làm việc ở tạp chí.

Trước đây cô đã làm rất nhiều việc để kiếm tiền. Làm công theo giờ trong quán bar, tiệm bán đồ ăn nhanh, bán hàng, làm quảng cáo, biên tập từ ngữ cho đài phát thanh... Cô làm việc vì cuộc sống. Còn công việc này, cô lại đang vì nó mà sống. Sớm đi tối về mỗi ngày, lập chương mục, tổ chức bản thảo, chọn đề tài. Thường đi công tác. Đồng thời cũng tự sáng tác. Cô viết tiểu thuyết. Để mình bận bịu tới mức không mở được mắt. Như vậy có thể tránh được phải nhìn thấy tình cảm giữa cô với La Thần. Có thể tránh khỏi phải gần gũi anh ấy.

Cô sợ phải làm tình với anh. Cảm giác xa lạ khiến cô thấy như tự bán mình. Nhưng cũng hiểu rõ người đàn ông này rất trân trọng và yêu thương cô. Khi vùi đầu vào ngực người đàn ông đó, không nhẫn tâm, cũng không cam tâm. Chỉ thấy ừ ừ. Không phải La Thần không rõ Nam Sinh lãnh đạm với anh. Nhưng anh chỉ coi nó như thói quen của cô. Lần đầu tiên gặp Nam Sinh, cô cũng vậy. Đứng trong góc hút thuốc, không thêm để ý tới bất kỳ ai. Trên người cô có tài hoa toả sáng, chỉ vì bị chôn vùi trong nỗi đau của cuộc sống quá lâu nên cô không hiểu rõ chính mình. Cô cũng không hiểu rõ những xúc cảm trong tim và sức mạnh của mình. Không tin nổi chúng có thể đem lại cho cô một cuộc đời khác hẳn bình thường.

Khi đi họp tại Hội nhà văn, rất nhiều nữ nhà văn trẻ ăn vận lả lướt, rất hợp thời trang. Ra sức tiếp cận lãnh đạo của giới truyền thông báo chí và nhà xuất bản. Những việc đó, Nam Sinh không thể làm nổi, cũng không có hứng thú. Cô không có khát vọng và nhu cầu, do vậy cũng không có động cơ. Một cô gái trẻ mặc quần bò cũ, áo vải trắng, tóc thẳng buông vai, hơi rối, nét mặt thản nhiên pha chút tang thương, phong cách khác thường. Cuộc đời như chiếu cố cho những kẻ ương bướng nhưng không mục đích theo đuổi. Tiểu thuyết của Nam Sinh được phản ứng rất mãnh liệt, như pháo hoa nổ tung trên trời đêm, chói loà mắt những người đứng xem. Sách

của cô bắt đầu bán rất chạy. Đồng thời tần suất của các cuộc phỏng vấn và đặt bản thảo cũng không ngớt. Nam Sinh bước vào thế giới xuất bản với tư thế ngược dòng. Việc đầu tiên sau khi cô nhận được tiền bản quyền cuốn sách chính là thuê nhà cho mình ra ở riêng.

Cô nói với La Thần rằng nhà đang ở xa toà soạn quá. Vả lại hai người đều cần sáng tác, chen chúc trong một không gian quá nhỏ, cũng có ảnh hưởng. La Thần im lặng hồi lâu. Anh nói, Nam Sinh này, anh không muốn thấy em làm như vậy là muốn rời xa anh.

Nếu muốn xa anh, em sẽ rời khỏi Nam Kinh. Nam Sinh nhìn vào mắt anh. Cô nói, Từ nhỏ em đã không có một mái nhà thuộc về mình, luôn phải sống nhờ trong những môi trường khác nhau. Em chỉ muốn có một mái nhà thuộc về mình.

Lẽ nào cô cho rằng bây giờ là sống nhờ sao? Chúng ta sẽ có một gia đình chung.

Không. Em hy vọng anh sẽ hiểu. Em là một người ích kỷ, chỉ chú ý tới cảm giác của mình.

Nhà trọ nằm trong khu sành điệu của thành phố. Đó là một căn nhà cổ khá lâu đời, dây leo quấn đầy ban công sắt uốn. Phòng rất rộng. Ngoài cửa sổ là cây hoa quế cao to. Nam Sinh bắt ông chủ nhà dọn hết đồ đạc cũ. Tự mua lấy giường mới, tủ quần áo, giá sách, bàn. Mua rèm cửa sổ và khăn trải bàn bằng vải sa tanh trắng nền hoa vụn li ti, những đồ sứ tinh tế và những cây đèn kiểu cổ. Mua một bình hoa to, mỗi tuần mua về một bó to bách hợp và mào gà cắm trong nước sạch. Rồi cô đem ảnh bố mẹ lồng vào khung kính, treo lên tường. Kinh Thánh của bà ngoại đặt ở đầu giường.

Tối đó, Nam Sinh ngủ trong căn phòng thuộc về mình. Cô và La Thần hẹn gặp gỡ nhau hai ngày nghỉ cuối tuần. Lúc hàng ngày cả hai đều bận rộn công việc. Công việc. Chẳng qua cũng chỉ là một cái có mà thôi. Nếu thực sự yêu một người đàn ông, phụ nữ bao giờ cũng tình nguyện nấu cơm, dọn dẹp, sinh con, ở bên cạnh chăm sóc. Nhưng La Thần không đủ sức khiến Nam Sinh làm vậy.

Cứ như thế, bốn mùa chớp mắt trôi, thời gian như dòng nước. Nam Sinh đã dừng lại ở Nam Kinh được một năm rưỡi. Rồi cô quen Kiều.

Kiều là độc giả của cô. Chưa bao giờ Nam Sinh nghĩ rằng mình sẽ kết bạn với độc giả. Cô hít thở một mình trong bóng tối, luôn có tâm lý tự bảo vệ rất bản năng đối với người lạ. Nam Sinh không dễ kết bạn. Hàng ngày nhận được rất nhiều thư độc giả, có nam có nữ, kể cho cô về quá khứ của họ, chia sẻ tâm trạng. Cũng có người muốn mời cô đi ăn cơm, đi uống trà. Nam Sinh thường không trả lời thư độc giả. Thư độc giả đến tới tấp, có một số thư chỉ xuất hiện tên một lần rồi mất hút. Rồi lại thấy người mới, thư mới ập tới. Chỉ có Kiều là khác.

Kiều vẫn luôn tiếp tục viết vô số thư gửi cô. Có lúc chỉ là một đầu đề ngắn ngủn. Chẳng hạn như khi đọc được trên mạng có người chủ tiểu thuyết của Lâm Nam Sinh là thuốc độc, nói xấu cô, Kiều sẽ lập tức viết thư cho cô.

Nói rằng, Nam Sinh, hôm nay có thể bớt thời gian cọ rửa sạch bồn toa lét không. Rồi tắm rửa sạch sẽ đi ngủ. Cô cũng kể chuyện của mình cho Nam Sinh. Cô nói đang sống cùng một chàng trai phương Bắc đến từ Tống Hoa Giang. Họ cùng tổ chức ban nhạc, đã đi rất nhiều thành phố. Vì thế cô tin rằng khi hai người ở bên nhau có thể có sức mạnh ổn định cùng làm một số việc. Còn tình cảm lại quá yếu ớt, không đủ để duy trì.

Trong thư, Kiều là một con người mạnh mẽ, rất thoáng. Cô luân phiên biểu diễn trong các quán bar và nhà hàng ở Nam Kinh. Cô biết hát, biết chơi violon, ghita, piano, sáng tác lời nhạc, khiên vĩ... Từ nhỏ đã bỏ nhà đi, lang thangphiêu dạt đủ mọi miền đất nước. Cô đọc rất nhiều sách, rất thích đọc. Nhưng thích nhất vẫn là tiểu thuyết của Lâm Nam Sinh. Cô nói tiểu thuyết của Nam Sinh có thể giúp cô không chế được dây thần kinh thứ hai mọc ngược. Trong e-mail, Kiều nói, thứ bảy hàng tuần mình đều ở quán bar Banana. Nếu rảnh, tới nhé. Mình rất yêu cậu.

Lúc đó đã là mùa thu. Mùa thu ở Nam Kinh rất đẹp, bầu trời xanh thẳm như cao hơn, lá vàng bay lượn trên đường. Nhưng khoảng cách giữa Nam

Sinh và La Thần ngày càng lộ rõ.

La Thần bắt đầu thấy bất an vì Nam Sinh đã dần rơi vào cách sống chìm đắm một mình. Mỗi ngày cô viết tới mười tiếng đồng hồ, từ bảy giờ tối tới năm giờ sáng. Rồi ngủ tới một giờ chiều mới dậy, tới toà soạn xử lý công việc. Cô hầu như không dành tí thời gian nào cho tình cảm giữa họ. Đã rất lâu rồi không đi dạo, đi xem phim và làm tình. Cô cũng từ chối tới nhà bố mẹ ăn cơm.

La Thần là người đàn ông thông minh. Anh không hề trách cứ hoặc không chế. Anh chỉ thông báo với Nam Sinh cần phải đi xem một số đồ dùng gia đình vì thời gian kết hôn của họ đã cận kề. Anh nói, Nam Sinh, có lúc anh thấy mình không sánh được với em. Em quá xuất sắc. Đôi mắt anh nhìn cô xấu hổ. Nam Sinh ừ ừ nói, Là anh đã cứu em, La Thần à. Dù bất cứ lúc nào nhắc tới, anh cũng từng cứu em.

Anh vẫn mong được chăm sóc em suốt đời.

Nam Sinh im lặng. Hôm đó ở trước cổng toà soạn. Vào cuối tuần, La Thần thường đạp xe tới, đợi ngoài cổng đón cô đi làm về. Rồi cùng nhau đi ăn.

Hôm đó đi ăn còn có một số nhà phê bình, đều là bạn của La Thần. La Thần nói, làm quen với họ đi, sau này họ đều có thể giúp em đấy.

Nhưng em không cần sự giúp đỡ đó, La Thần. Em chỉ chăm chú viết những cái em muốn viết. Nếu độc giả thích, khắc đi mua về đọc. Nếu không thích, tự nhiên không đọc nữa. Liên quan gì tới nhà phê bình?

Em không hiểu đâu, Nam Sinh. Rất nhiều việc không đơn giản đúng tình hợp lý như vậy. Nhưng thôi, em chỉ cần lo viết tiểu thuyết của em. Anh sẽ thay em dẹp mọi phiền phức.

Trên bàn ăn, Nam Sinh cứ vui đầu ăn. Cô luôn im lặng những lúc thấy vô vị. Cô nghe thấy có người dùng quan điểm cá nhân rất khó nghe để phê bình tác phẩm của người khác. Cảm thấy thật bức bối. Những người không viết văn, chỉ đọc tác phẩm của người khác lẽ ra đều được gọi thống nhất là độc giả. Lại có một số độc giả có quyền phát ngôn lại trở thành nhà phê bình.

Sách là thứ mà nhà văn viết cho các độc giả. Độc giả có quyền lựa chọn đọc hay không đọc. Nhưng làm gì có tư cách để chỉ trích nhà văn này viết ra, thậm chí còn chụp mũ, phê bình nó. Tư duy của Nam Sinh không chấp nhận được kiểu quyền uy đó. Cuối cùng cô không thể ngồi tiếp được nữa. Đập mạnh đôi đũa lên bàn, nhồm dậy đi thẳng ra ngoài không thèm ngoái lại. La Thần đuổi theo. Anh cuống quýt thanh minh, Mọi người đều xã giao thôi, em việc gì phải nặng nề thế. Sao không để cho mình và cho người khác một khoảng lùi?

Em đã cho anh rồi, La Thần. Em biết rõ con đường của mình. Đừng có ra sức thay đổi em. Nam Sinh nhìn anh, giăng tay anh ra.

Mọi việc anh làm đều vì em, Nam Sinh.

Không cần. Anh thừa biết không thể nào không chế được tôi. Dù tôi có rơi vào hoàn cảnh khó khăn nhất, nếu tôi không đồng ý, anh cũng không thể ép buộc được tôi. Nam Sinh nói, Xin lỗi, La Thần.

Nam Sinh tự lên xe buýt. Cô không nhìn rõ bảng xe. Chỉ ngồi lên một cách mù quáng. Ngủ thiếp đi vì quá mệt sau nhiều đêm thức trắng. Mơ. Thấy mình đang trên một chiếc xe buýt. Xe rất cũ. Sau xe chất đầy nước và rác rưởi, toả mùi thối khắm. Toa xe trống trải chỉ có lái xe và một mình cô. Bác tài lái chiếc xe đêm phóng như bay. Giữa chừng mới bắt đầu có hành khách lục tục lên xe. Hết lên rồi xuống. Khi gần tới mấy trạm cuối cùng, cô phát hiện thấy trong xe chỉ còn lại một hành khách.

Cô gái mặc chiếc váy xanh áo trắng ngồi cách cô một lối đi, nghiêng mặt nhìn ra cửa sổ. Bên ngoài đang mưa to, chảy từng dòng ngồn ngồn mờ mịt trên tấm kính cửa sổ.

Thành phố là chiếc máy chứa cỡ bụi và tĩnh lặng. Đây ập tiếng mưa huyền ảo và trống rỗng.

Cô gái đi một đôi xăng đan, chân trần không tất. Là loại xăng đan mà tụi trẻ thế hệ 8X thường đi. Cặp đùi khép chặt, hai bàn tay thọc vào khoảng giữa đầu gối. Tư thế của cô trĩu nặng trong bóng tối.

Xe cứ chạy mãi. Cô chẳng hiểu cô gái đang ngồi kia là xuất phát hay quay

về.

Cô gái không quay đầu lại. Bên cạnh đặt một cái túi xách cũ.

Nam Sinh hỏi, Cô đi đâu thế? Cô gái không đáp, như thể không thêm chú ý tới sự tồn tại của cô. Rồi cô đưa tay vuốt lên những hạt nước trên cửa sổ.

Những giọt nước kéo thành từng đường dài. Nam Sinh nhìn thấy trên cổ tay trắng của cô những vết sẹo rất lớn. Chúng vụn nát, hoảng hốt.

Tim Nam Sinh thất lại vì đau. Nhưng không tài nào cựa quậy nổi trên ghế.

Không thể tiến sát lại gần nhưng cũng không thể rời xa cô gái. Đột nhiên tỉnh lại, Nam Sinh thâm nghĩ, đó là thời niên thiếu của cô.

Cô xuống xe, đi bộ men theo con đường lớn phía trước. Thấy bảng hiệu quán Banana to đùng góc phố. Cô nhớ tới lời mời. Thế là đi vào. Bên trong trần nhà rất thấp, những bóng người lắc lư trong bóng tối. Không gian như hang động không ngừng vươn sâu vào trong. Trên bục sân khấu trong góc, Nam Sinh nhìn thấy một dàn nhạc năm người đang biểu diễn. Bass, trống, ghi ta, organ điện. Còn có một cô gái làm nhân vật linh hồn, mặc quần da đen bó sát, áo hai dây màu đen gắn những miếng trang trí lấp lánh, lắc lư cái eo thanh mảnh kéo violon. Cô ta rất trẻ, tóc đen, mặt gầy bình dị, chỉ có đôi mắt tinh ranh như mắt mèo.

Nhạc không dờ. Hát cũng không tẻ. Cô gái hát hết bài này tới bài khác.

Vương Phi, Đặng Lê Quân, tiếng Quảng Đông, tiếng Anh, tiếng Nhật.... Ca khúc nào cũng được bắt chước rất tuyệt diệu, không dễ dàng. Giữa chừng còn có tiết mục xen vào để duy trì bầu không khí. Cứ vậy kéo dài suốt hai tiếng đồng hồ, giữa chừng nghỉ giải lao.

Nam Sinh gọi cô phục vụ tới, nói, Rót cho cô ca sĩ một cốc nước lạnh. Kiểu từng nói với cô, cổ họng cô chỉ uống nước lạnh mới thoải mái, mới có thể phát huy cao nhất. Cô gái nhận cốc những, nhìn Nam Sinh rồi đi tới.

Cậu đến rồi à? Cô gái chào Nam Sinh, như thể họ quen thân nhau từ trước. Rồi ngồi xuống, rút ra một điều thuốc cho Nam Sinh.

Nam Sinh ngắm gương mặt bự son phấn và mắt xanh của cô gái, lấp lánh ánh bạc. Cô nói, Nhạc rất hay.

Cậu thích là được. Kiều khẽ cười. Trò vật mưu sinh thôi. Nhưng phải làm người khác hưng phấn được.

Tiếp tục tới mấy giờ?

Ba tiếng đồng hồ mỗi đêm. Từ mười một giờ đêm tới hai giờ sáng.

Mình đợi cậu.

Ừ, Kiều vui vẻ cười. Cô ngoái đầu lại nói: Nam Sinh này, cậu còn đẹp hơn cả mình tưởng tượng, khiến mình rất vui.

Tối đó, sau khi kết thúc, Kiều mời Nam Sinh đi ăn khuya cùng các thành viên trong ban nhạc. Đều là những người tính cách phóng khoáng, ngôn từ thoải mái. Họ đều từng trải như Kiều, bỏ nhà đi từ sớm, phiêu bạt tứ phương. Kiều nói, Chúng mình đều có cuộc sống đấm mình như say.

Tay trông là bạn trai cô. Một chàng thanh niên tóc dài chấm vai, mặc bộ đồ đen bó sát. Khi anh cúi đầu xuống, mái tóc rủ theo, che cả mặt. Họ ăn lẩu cay, uống rất nhiều rượu. Rồi có người gảy lên vài khúc ghita rạo rực. Kiều kẹp diều thuốc trong tay, kêu lên một tiếng, đi tới bên đường, vui vẻ và không ngừng lắc hông. Nam Sinh và bọn họ vỗ tay cười, huýt sáo với cô.

Trên khoảng trời xanh sẫm đã xuất hiện những đốm sáng mờ.

Rồi Kiều rủ Nam Sinh, Về nhà bọn mình đi. Cậu ngủ với mình.

Họ cùng thuê một căn hộ lớn. Trong phòng bày đầy nhạc cụ. Khắp phòng bừa bộn đầu thuốc lá, vỏ chai rượu, lọ thuốc rỗng. Trong phòng của Kiều, Nam Sinh thấy ga giường màu đỏ, rèm cửa màu đen, còn có một đồng sách. Cạnh gối là tiểu thuyết của Nam Sinh. Cuốn tiểu thuyết có bìa xanh nước biển, đã đọc tới cũ nát.

Trước khi ngủ phải đọc sách của cậu. Nam Sinh à. Cậu có thể làm cho mình bình tâm lại.

Những người khác vẫn chưa ngủ, còn cười nói, chọc nhau chí choé ngoài đó. Rồi có người lại dạo lên một khúc ghita buồn dịu. Kiều cời đồ, trần truồng với thân hình trắng mảnh dẻ, ngồi trên bậu cửa sổ rộng rãi hút thuốc.

Cô đề nghị, Nam Sinh, chúng mình tâm sự đi. Lâu lắm rồi mình không tâm sự. Không tìm được người.

Nam Sinh không nhớ rõ cô thiệp đi từ lúc nào. Cô kể với Kiều về Hà Bình và La Thần. Từ nhỏ cô là người luôn kìm nén mình, không muốn tâm tình với ai. Nhưng cảm giác cô độc đó đã dần khiến cô không tài nào thờ nổi. Kiều là một cô gái vừa gặp đã thấy rất đối thân quen. Ở bên cạnh cô khiến Nam Sinh cảm thấy thoải mái.

Hôn lễ của mình sắp tới gần, Kiều ạ. Nam Sinh thủ thỉ. Nhưng lòng mình chỉ tích tụ dự vọng đã vỡ nát.

Cậu định thế nào?

Muốn bỏ việc, rời khỏi La Thần, rời khỏi Nam Kinh.

Cậu muốn vứt hết mọi thứ hiện có sao?

Nam Sinh buồn rầu mỉm cười. Như vậy không lý trí phải không Kiều? Rất nhiều người chấp nhận số phận vì họ luôn làm những việc tất yếu phải vậy.

Cậu thật lòng yêu Hà Bình hay là yêu những khoảng trống trong lòng không tài nào thoả mãn nổi, Nam Sinh? Vì thế cậu lưu lạc, không ngừng trăn trở. Nhưng cậu có thể tin chắc chắn thứ cậu cần chính là cái cậu đang tìm kiếm không?

Kiều nói tiếp, Bọn mình mãi không dừng lại vì không thể tin được vào thứ đang thực sự tìm kiếm. Cho tới giờ, mình vẫn chưa xác định được cái gì là thứ quan trọng nhất trong cuộc đời. Chắc chắn không phải là tiền bạc, cũng không phải là tình yêu, sự nghiệp hoặc tính mạng. Vì thế có lúc mình dùng ma túy. Mình phiêu dạt tứ phương, sống với rất nhiều đàn ông. Không tài nào bước vào cuộc sống bình thường và hiện thực. Mình biết có một số thứ đang biến chất và trượt dốc với tốc độ chóng mặt. Mình chỉ lo tới một ngày không có khả năng ngăn được mình truy lạc.

Trong tiểu thuyết của cậu, mình thấy được những thứ ấm áp và ánh sáng. Nam Sinh này, tuy cậu luôn miêu tả bóng tối, nhưng mình lại thấy được những thứ này. Chúng tuyệt đẹp, đầy ắp màu sắc kỳ bí. Chúng giúp mình

phải học cách vứt bỏ, phải tiếp tục tiến bước, phải tin vào số phận. Chúng mình đang trải qua từng tí một, đang lựa chọn từng tí một, đang loại trừ từng tí một. Cậu có sợ cảm giác trống rỗng trong lòng bàn tay không Nam Sinh?

Mình biết cậu sợ. Mình cũng vậy, Nam Sinh à. Tội mình đều đang khiếp sợ.

An Ni Bảo Bối

Hoa bên bờ

Chương 16

Lúc Nam Sinh tỉnh lại đã là mười hai giờ trưa. Ánh nắng yếu ớt bị tấm rèm cửa chặn lại khiến trong phòng rất tối. Không khí trộn lẫn mùi thuốc lá và mùi rượu, vô cùng vẩn đục. Kiều loã lồ nằm cạnh cô, như một đoá hoa trắng rách tướp. Nam Sinh dậy mặc quần áo. Trong phòng im ắng như tờ. Mọi người vẫn đang ngủ say. Họ như những động vật chỉ khởi hành vào ban đêm, tránh né cuộc đời ồn ào. Nam Sinh để lại cho Kiều một chiếc lắc bạc trên cổ tay. Cô mua rất rẻ trong một tiệm nhỏ, đeo đã nhiều năm. Cô cảm ơn Kiều đã tâm sự với cô suốt đêm. Khiến cô nghe được những khát vọng thẳm sâu trong nội tâm từ muôn trùng mâu thuẫn. Rõ ràng và nóng bỏng.

Chiều hôm đó, Nam Sinh lang thang suốt ngoài đường. Cô không đi làm, cũng không về nhà. Cô phải ngắm kỹ cái thành phố đã sinh sống suốt một năm rưỡi qua. Cô đi xem triển lãm tranh của Đạt Lợi. Đạt Lợi không phải là hoạ sĩ mà cô yêu thích. Cô chỉ thích Sở Cao. Tranh của Sở Cao màu sắc

tuyệt mỹ, đường nét thô vụng, dập xoá như con trẻ. Gương mặt u buồn của Sở Cao lại trong sáng tinh khiết. Trong nhà triển lãm rất lạnh lẽo. Một bức tranh có tựa đề: Trong đầu một con người đầy đám mây. Mảnh giấy viết đã ố vàng. Nét bút cũng mờ nhạt. Thời gian chính là vậy, lưu giữ được tư duy và tình cảm của một số người. Giữ lại cho những kẻ hậu thế sau này tha hồ đoán.

Nam Sinh nghĩ, sách của cô cũng sẽ ố vàng và cũ đi. Có lẽ sau khi cô chết, con cái, cháu chắt của các độc giả cô vẫn sẽ đọc nó. Cũng vẫn có một số người xem thường, một số người yêu thích. Họ đều là những người có nỗi sợ hãi. Một người đang viết, một người đang đọc. Cứ như vậy, an ủi nhau, tác phẩm có được sự sống.

Nhưng một ngày nào đó, cô sẽ ngừng lại. Đợi cho đến khi cô không còn sợ hãi nữa.

Trong một hiệu sách, cô nhìn thấy bìa một cuốn sách là một tấm ảnh đen-trắng: một cô gái và một chàng trai đang đi trên đường sắt ở một thị trấn nhỏ. Không ai biết kết cục là gì. Họ đương đi. Tấm ảnh đó làm Nam Sinh nhớ tới Hà Bình. Cô luôn nhớ anh bất kỳ lúc nào và ở đâu. Anh nằm trong cuộc đời cô. Cô đã tin vào điều đó không chút nghi ngờ. Cô ngồi xuống bậc thềm tam cấp của một cửa tiệm đầu phố. Đã hoàng hôn rồi. Dòng người lay động di chuyển trong ráng chiều. Thành phố này vẫn lạ lẫm như vậy. Rồi giống như lúc vừa đi nạo thai xong ở Hàng Châu, cô cảm thấy cô đơn khủng khiếp.

Tại sao cứ phải luôn sống trong đám người xa lạ ở những thành phố xa lạ nhỉ? Nam Sinh tự hỏi. Cô muốn về nhà.

Nam Sinh gọi điện cho Hà Bình. Số điện thoại đó luôn cắt trong tim cô. Nhưng cô đã dùng một năm rưỡi thời gian để trốn tránh một động tác đơn giản có thể xảy ra này. Giọng Hà Bình vang lên trong điện thoại rành rọt. Anh hỏi, Ai thế?

Cô đáp, Hà Bình, em Nam Sinh đây.

Nam Sinh! Giọng Hà Bình âm áp. Anh nói, Anh biết em đang viết văn ở Nam Kinh. Anh nhìn thấy sách của em ở hiệu sách. Cuộc sống của em rất tốt, anh rất vui mừng. Bố mẹ em cũng sẽ cảm thấy được an ủi.

Có thật anh vui không hả Hà Bình?

Tất nhiên rồi, Hà Bình đáp. Lúc em vội vàng rời bỏ Hàng Châu, không một tin tức, anh luôn tìm em.

Tại sao muốn tìm em? Anh có yêu em đâu?

Không. Nam Sinh. Đừng có lằng nhằng với anh về chuyện này nữa. Anh chỉ muốn em được sống hạnh phúc.

Thế còn anh? Anh và cô Lật có hạnh phúc không?

Chuyện này không cần em quan tâm.

Nam Sinh nói, Hà Bình này, em chỉ muốn báo với anh rằng hai tiếng nữa, em sẽ có mặt ở sân bay Quảng Châu. Em quyết định tới thăm anh. Đừng ngăn cản em. Nhưng anh có thể lựa chọn không tới sân bay đón em. Em sẽ đợi anh. Đợi tới chết.

Thời tiết bắt đầu lạnh dần. Nam Sinh đợi ở sân bay. Một mình ngồi trong đại sảnh trống trải chờ, nhìn thấy bầu trời xám trắng gió lớn vi vút thổi ngoài cửa kính. Cô không mang theo người thứ gì, chỉ có một cái túi du lịch cũ. Chiếc túi đó đã theo cô phiêu bạt tứ phương, đã cũ mòn. Nam Sinh nghĩ, thì ra thứ mà cô luôn có chỉ là chiếc túi này.

Viết một lá thư để lại cho La Thần, chợt phát hiện thấy mình không có gì để nói. Cô đã nói xin lỗi với anh. Xin lỗi. Không cần tha thứ. Không cần tạm biệt. Không cần từ giã. Không cần giải thích. Cô tháo chiếc nhẫn mà La Thần mua tặng cô đặt lên bàn cùng với chìa khoá nhà anh. Cô nghĩ khi nhìn thấy chúng, anh ắt sẽ hiểu rõ.

Trong sự chờ đợi tĩnh mịch, những hình ảnh trong đầu lần lượt hiện lên.

Nam Sinh nhìn thấy một con bé mặc váy trắng bò lên cửa sổ gác xép, ngồi trên nóc nhà ngửa cổ nhìn trời. Không ai nói với nó hạnh phúc là gì. Hạnh phúc là ánh sáng âm áp được rọi chiếu trên mặt, trong chớp mắt lại biến thành bóng đổ.

An Ni Bảo Bối

Hoa bên bờ

Chương 17

Giao thừa

Anh còn nhớ cơn bão mang vị tanh của biển không? Cơn bão tháng Tám hàng năm. Hàng cây ngô đồng hai bên con đường lát đá đều bị bão vật trụi cành. Chúng mình nằm trong gác xép, nghe tiếng mưa đập lên cửa kính... Cô đã tự hỏi không biết bao lần, gốc rễ của cô ở đâu? Cô vẫn luôn lao về phía trước một cách mù quáng. Sợ vừa mở mắt sẽ phát hiện thấy tất cả chỉ là một cơn mơ.

Lại nhìn thấy Hà Bình.

Lúc Nam Sinh đi ra cửa của sân bay đã thấy Hà Bình đang đứng trên bãi sân trống trải. Người đàn ông cao lớn mặc áo gió. Anh mệt mỏi và sốt ruột ngó nghiêng, tránh cái lạnh và màn đêm mênh mông. Sự xuất hiện của Hà Bình khiến thế giới hồi phục lại cái đẹp ngọt ngào và mạnh mẽ. Nam Sinh cầm túi hành lý đi về phía anh. Cô đi rất vội. Gió đêm khiến toàn thân cô run rẩy. Nhưng cô sờ thấy nước mắt trên mặt mình, vừa nóng vừa ngứa chảy đầu mắt.

Hà Bình thấy được cô. Anh gọi, Nam Sinh. Sao em cứng đầu thế? Anh hận nhất cái thói ương bướng của em.

Cô ôm chầm lấy cổ anh, dúi cả thân mình đè lên người anh. Cô ngửi thấy mùi quen thuộc. Mùi tóc anh. Mùi máu của anh. Mùi da thịt anh. Cô không thể thoát ra được từ nào, chỉ ráng ôm chặt, thật chặt.

Tất cả mọi việc đều bị vứt ra sau.

Công việc, tiền đồ, Nam Kinh, La Thần và gia đình anh ta... Nam Sinh nghĩ, Thì ra gần hai năm sống cùng La Thần, mọi hơi ấm và ổn định cũng chỉ như vậy. Rõ ràng giống hết như một cơn mơ. Không để lại chút dấu vết trong lòng cô. Cô là một người đã bị đóng dấu. Là tàn phế, là thứ vớ nát, không thể trốn tránh được.

Đêm đó, Hà Bình đưa cô tới khách sạn cũ. Họ lại trần truồng ôm siết lấy nhau. Nam Sinh nghe thấy tiếng rên rỉ của mình. Tiếng rên rỉ hoan hỉ ngọt ngào, nhẹ nhàng lan toả từ sâu thẳm trong linh hồn cô. Cô ôm ghì lấy người đàn ông này. Cô biết, thứ mà cô ôm được chỉ là sự trống rỗng của cả thế giới.

Thời gian tí tách trôi. Bầu trời bên ngoài dần hửng sáng. Hà Bình vẫn đang ngủ say. Nam Sinh trở dậy, vừa hút thuốc vừa lặng lẽ ngắm anh trong ánh sáng yếu ớt. Khuôn mặt anh vẫn tuấn tú thân quen. Chính là người đàn ông này. Cô có chạy xa tới đâu, trốn xa tới đâu cũng vẫn phải quay về bên anh. Nam Sinh thấy anh mở mắt. Hà Bình đã thay đổi rồi. Từ một thanh niên ngạo ngược đầy phẫn nộ với cái thế giới này, lưu lạc bốn phương, sau bao thăng trầm đã biến thành một người đàn ông từng trải kìm nén nỗi đau và cần giúp đỡ. Hà Bình nói, Em muốn khuyên anh quay về thành phố N sao? Anh không đi đâu. Ở đây có sự nghiệp của anh, có người đàn bà cần anh và con cô ấy. Đó là cuộc sống của anh.

Tại sao anh mãi không chịu yêu em, Hà Bình?

Nam Sinh, khi chúng ta cùng tới xưởng mộc bóc vỏ cây, khi em đi ăn trộm đồ vì anh, khi mặt mũi em đầm nước mắt vì nhớ bố mẹ, anh đã từng muốn xé nát cả thế giới này, rồi đưa em đi thật xa. Nhưng, anh không có được khả năng đó. Anh là kẻ sống dưới đáy xã hội. Chúng ta không nên ở bên nhau. Sống với anh, em sẽ trở nên tầm thường đi, mỗi ngày phải dậy sớm dọn dẹp phòng khách, đi chợ mua rau, rửa rồi chơi vài ván mạt chược... Chúng ta đã hoàn toàn khác nhau. Nam Sinh à. Đừng có dùng ký ức và thân thể em để lôi kéo anh.

Anh quay mặt đi, nói, Đợi một lát nữa anh sẽ tiễn em đi. Đừng tới Quảng

Châu nữa, Nam Sinh.

Nam Sinh im lặng. Cô dựa vào tường hút thuốc. Bên ngoài chính là con sông Châu Giang đục ngầu cuộn cuộn. Tiếng huyên náo đường phố của thành phố lạ ào tới như nước vỗ bờ. Nam Sinh cảm nhận được nỗi tuyệt vọng trong lòng. Cô vẫn luôn tuyệt vọng như vậy. Cô rầu rĩ cười, hỏi, Anh đã coi Quảng Châu là quê hương rồi sao, Hà Bình?

Không. Có lúc sáng sớm chợt tỉnh, nghe thấy tiếng Quảng Đông xa lạ xung quanh, lòng hoang giá lạnh.

Anh còn nhớ cơn bão mang vị tanh của biển không? Cơn bão tháng Tám hàng năm. Hàng cây ngô đồng hai bên con đường lát đá đều bị bão vật trụi cành. Chúng mình nằm trong góc xép, nghe tiếng mưa đập lên cửa kính...

Nam Sinh, đừng nói nữa.

Còn có người thân của chúng ta. Bố, mẹ, những người thân mà chúng ta đã từng yêu, từng hận. Mùi của họ không phải ở đây. Theo em về nhà đi, Hà Bình.

Hà Bình chảy nước mắt, nói, Tại sao? Tại sao em luôn đối với anh như vậy?

Vì em biết thế giới này nhiều người như vậy, nhưng đối với em, họ đều không liên quan gì. Em chỉ có mình anh, Hà Bình ạ. Nam Sinh buồn bã nhìn người đàn ông này. Theo em về đi, dù chỉ có vài ngày.

Hà Bình không kịp chuẩn bị thứ gì, thậm chí cũng không kịp tạm biệt Lật, đã bị Nam Sinh cương quyết kéo đi, cùng lên máy bay. Có lúc, anh thật yếu đuối. Sự cố chấp của Nam Sinh khiến anh như sắp vỡ tung. Nam Sinh cũng vậy. Cô kiệt sức tới mức khiến chính mình gần như sụp đổ. Lúc máy bay vừa rú rít cất cánh, Nam Sinh nắm chặt lấy tay Hà Bình, lệ nóng sôi sục trong mắt. Cuối cùng cô cũng đem được người đàn ông cô yêu về nhà. Hà Bình ngấm Nam Sinh đang tựa vào vai anh ngủ. Khuôn mặt cô đầy thánh thiện. Chỉ khi ở bên anh, cô mới cam tâm tình nguyện. Cô ôm một cánh tay anh. Rất chặt. Sợ như thể vừa buông ra, anh sẽ lập tức biến mất.

Hà Bình hỏi cô chiêu đãi viên, xin mượn tấm chăn, đắp lên người Nam Sinh. Nước mắt của Nam Sinh chảy theo khoé mắt, rỏ xuống bàn tay anh. Lúc này, thành phố N nơi xa đang có tuyết lớn, trắng mịn màng.

Dãy nhà kho của khu nhà cũ đã bị đập. Ở vị trí cũ giờ được dựng nên một toà lầu mậu dịch cao ngất. Thành phố đã thay đổi rất nhiều. Rất nhiều toà lầu cao ngất cùng mọc lên như bọc phá. Con phố chính đã được mở rộng toàn bộ. Đây là quê hương thứ hai của Nam Sinh, bên cạnh Phụng Kiều. Tuổi thơ của cô, thời niên thiếu của cô, tình yêu đầu đời và sự trinh trắng của cô, tất cả đều vùi tại đây. Cô muốn cùng người đàn ông của cô quay về đây. Nhưng cô biết mình đang miễn cưỡng duy trì ý nguyện của riêng cô. Không còn nhà nữa. Giao thừa đã cận kề trước mắt. Họ ở khách sạn. Phòng trên tầng thứ 31. Mua một đồng mì gói, bánh quy, bia, thuốc lá. Giậm mình trong phòng, mặc xác mọi đau buồn của nhân gian, sống một cuộc sống khép kín, không thấy ánh mặt trời.

Tuyết đã ngừng rơi. Liên tục mưa rất lạnh, thỉnh thoảng xen lẫn cả tuyết. Nam Sinh cởi sạch áo khoác lông cừu lẫn áo len lông cừu cao cổ. Bộ trang phục này chỉ có La Thần thích. Kiều ăn vận giống cô giáo trung học. La Thần không thể nhìn thấy linh hồn của cô. Nam Sinh mặc lại quần áo của cô, áo lót tơ màu đen và quần bò cũ, đi chân trần trên thảm. Mái tóc dài rủ xuống như rong biển, lắc lư rồi bời trên tấm lưng trần. Cô không ngừng đi lại, hút thuốc, uống rượu, im lặng, xem ti vi, ăn, tắm, cãi nhau, cùng ôm nhau trong bóng đêm ngủ thiếp đi. Họ cũng thử trò chuyện, muốn nghĩ kỹ về tương lai của hai người.

Sống trong khách sạn được bảy ngày. Bảy ngày sống trong bóng tối. Tắt hết điện thoại và mọi thông tin. Ngày lại ngày trôi đi như vậy. Đối diện trước mọi thứ trước mắt, lần lượt cả hai như đều đã nghĩ kỹ.

Hà Bình kể với Nam Sinh anh cùng Lật đã mở tới nhà hàng thứ bảy ở Quảng Châu. Lật là một phụ nữ vô cùng kiên cường.

Nam Sinh hỏi, Cô ấy có muốn lấy anh không?

Hà Bình đáp, Đối với một mối quan hệ cùng tin tưởng và dựa vào nhau, một tờ giấy đăng ký kết hôn đã không còn quan trọng nữa. Nhưng nếu bọn anh muốn, có thể làm bất kỳ lúc nào.

Nam Sinh hỏi nhỏ, Sau này anh sẽ không tới gặp em nữa sao?

Ừ, Anh đã nhận lời với Lật, sau khi lấy nhau sẽ đôi đũa với cô ấy thật tốt.

Chả lẽ tới thăm em lại là đối với cô ấy không tốt?

Nam Sinh! Hà Bình đột nhiên phần nộ hết lớn. Em cứ như vậy, bướng bỉnh, cứng đầu. Anh không muốn nhìn thấy em chính vì em luôn gọi lại quá khứ của anh. Ngang phè như em, ích kỷ như em.

Hà Bình phá lên cười. Cô nói, Được thôi, em ích kỷ, em ương bướng. Em là vết thương và dấu ấn tội ác của anh. Em sẽ phải đi rất xa để anh không nhìn thấy được. Có cần em trốn tới phương Bắc không?

Không cần. Chỉ cần em không xuất hiện trước mặt anh nữa. Dù cho ở ngay sát vách cũng đủ lắm rồi.

Không có cuộc sống của em, anh mới hạnh phúc phải không, Hà Bình?

Anh không biết. Nhưng anh nghĩ, mình sẽ có bảy tiệm ăn phải quản lý. Có người phụ nữ vui vẻ và con của cô ấy. Anh tự khuyên mình thế là đủ.

Đúng thế. Chúng ta đều có những lựa chọn tốt hơn. Nếu em lấy La Thần, em cũng không tệ. Có một công việc tốt, thu nhập ổn định, ngày càng có nhiều cơ hội nổi tiếng. Một mái ấm bình dị và một người đàn ông trân trọng em như bảo bối... Cô nhìn Hà Bình, ừ ừ cười, Hà Bình này, bắt đầu từ khi nào chúng ta lại thực dụng đến thế nhỉ? Lẽ nào tình cảm là thứ dễ quên lãng?

Anh sẽ chăm sóc em suốt đời, Nam Sinh. Anh sẽ gửi tiền cho em, để em sống đầy đủ. Anh sẽ không làm em phải đau khổ thêm nữa.

Từ năm em mười bảy tuổi, anh đã gửi tiền cho em rồi. Cũng từ đó, anh không còn cho em tình cảm của anh nữa. Nam Sinh nói nhỏ. Cô chạy vào toilet, ra sức khoá cửa lại. Cô nhìn thẳng vào tấm gương lớn, nước mắt ràn rụa, phát hiện thấy thân hình đang không ngớt rung lên bần bật vì quá đau khổ.

Hà Bình tới gõ cửa, trầu giọng nói, Chúng ta ai nấy cũng đều phải kết hôn thôi, Nam Sinh. Em nên quay về Nam Kinh. Người đàn ông đó không biết tại sao em rời Nam Kinh. Em có lý do để quay về. Em sẽ có cuộc sống rất tốt. Hãy tin vào điều này. Đừng đến co kéo anh nữa.

Ngày thứ tám, họ nhất trí một số điểm. Nam Sinh đồng ý cùng Hà Bình quay về Quảng Châu rồi cô về Nam Kinh. Họ cùng tới nhà ga. Nhà ga vẫn huyền ảo và bản thủ. Bên ngoài mưa và tuyết vẫn vũ, thời tiết rất xấu. Trong gian nhà chờ, dòng người không ngớt lay động, không khí ngột ngạt. Hà Bình đưa vali cho Nam Sinh trông rồi tự mình len vào đám đông xếp hàng mua vé. Nam Sinh kéo vali sang đứng cạnh cửa lớn. Cô lại nhìn thấy tiệm bán màn thầu nọ. Còn có dãy ghế xe đôi diện.

Hà Bình mua xong, đi ra tìm cô. Nam Sinh một mình ngồi lên vali chờ đợi nhìn ra bên ngoài. Anh nói, Vé của em một tiếng sau xuất phát. Anh đi sớm hơn em, nửa tiếng sau phải lên tàu rồi. Nam Sinh đứng dậy, tóc cô ẩm ướt bởi nước tuyết tan, mặt trắng bệch. Cô cúi đầu khẽ cười, nói, Hà Bình, em muốn kể cho anh một chuyện. Hà Bình nói, Em cứ nói đi.

Năm em lên bảy, lần đầu tiên cùng bố tới thành phố này, xuống xe ở trạm này. Bố hỏi em có đói không, em đáp có. Bố để em bên trong khu nhà để xe để tránh mưa, rồi một mình băng qua đường mua bánh cho em. Bố mua màn thầu ở cái tiệm kia. Đứng ở bên đường đợi sang. Ba phút sau, bố bị một xe tải đâm chết. Nam Sinh quay đầu lại nhìn Hà Bình. Cô nói, Hà Bình này, em biết biến mất là một việc rất nhanh. Rất nhiều người vừa chia tay có lẽ sẽ mãi mãi không bao giờ gặp lại nhau nữa.

Hà Bình động lòng. Anh nói, Anh chỉ biết ông bị tai nạn giao thông. Vâng. Bố chết bởi tai nạn giao thông. Trong mắt của bất kỳ ai, ông cũng chỉ là một nạn nhân của tai nạn giao thông mà thôi. Một việc rất bình thường. Ngày nào cũng xảy ra. Chẳng có gì kỳ lạ. Nhưng không có một ai như em, giương mắt lên nhìn bố rời xa mình. Người đàn ông đó đã ôm em, tới thăm em, yêu em, chăm sóc em. Bố nói sẽ quay lại ngay, nhưng từ đó

không thấy nữa. Bố nói, cứ đợi ở đây, Nam Sinh, đợi bố về. Đó là câu nói cuối cùng. Em tin bố, cứ đợi mãi. Nhưng ông không quay về nữa.

Cô từ từ gục đầu xuống, nói rất khẽ, Hà Bình, từ đó em hiểu mất tích, quên lãng, chết chóc, chia tay... đều là những việc có thể xảy ra bất kỳ lúc nào. Chúng quá ngang ngược, không thể không phản kháng. Nhưng em thật ngốc, luôn tự nghĩ cách hàn lấp những tiếc nuối của mình, cho rằng sẽ giữ được một số thứ, ký ức, hạnh phúc, ô nhục, tình yêu, thời gian và đau khổ. Nhưng cuối cùng vẫn không có tác dụng. Nước mắt cô lăn dài.

Hà Bình nhìn cô, lòng đau xót, rồi bời. Tiếng loa báo hiệu tàu vào ga đã vang lên. Bên cạnh là dòng người huyên náo rùng rùng chuyển động. Đứa con gái bị tổn thương, tóc ướt kia vẫn đang mỉm cười. Cô khẽ rút bờ vai. Hà Bình bất lực, đành thả vali xuống, ôm chặt, ôm chặt lấy người con gái thất vọng này vào lòng.

Hôm đó, Hà Bình không lên tàu. Anh theo Nam Sinh quay về khách sạn. Người quay về rồi. Nhưng vấn đề vẫn còn đó, Nam Sinh biết Hà Bình vẫn đang mâu thuẫn và do dự. Anh không thể dứt bỏ cô. Hết lần này tới lần khác, cô lại phá tan quyết tâm của anh, nhưng vẫn không đủ sức khiến anh lựa chọn dừng lại. Đối thoại giữa họ không có lối ra. Hai người co kéo nhau, thế là lại chỉ có thể làm tình. Chỉ có làm tình mới đủ khiến họ tạm thời trốn tránh sự chật chội của thế giới và cái eo hẹp của thời gian. Nam Sinh ôm thân hình trần trụi của Hà Bình. Cô nghĩ mình quá lưu luyến thể xác và linh hồn của anh. Cô đã không còn đường lùi.

Tối đó, cô từ bên ngoài quay về khách sạn, thấy Hà Bình đang uống rượu. Anh uống rất nhiều, say xỉn. Hà Bình à, Lật vừa gọi điện cho anh, nói rằng cô ấy có thai. Anh phải về thôi. Nói xong, Hà Bình ngã vật ra giường, lảo nhảm, rên rỉ hoài trong bóng tối. Chỉ có điện thoại đi động vẫn không ngừng réo. Nam Sinh biết là cô Lật kia đang giục anh về. Và trong máy tính xách tay của cô cũng nhận được đầy e-mail của La Thần. Anh căn vặn hết lá thư này tới lá thư khác, Nam Sinh, Em đi đâu?

Nam Sinh không nói gì, cũng không làm gì. Ngồi trên thảm, hai tay ôm đầu

gối, đợi đêm đen qua đi, bình minh sẽ tới. Đợi Hà Bình tỉnh táo. Đợi số phận trao cho cô kết cục.

Cô giữ được Hà Bình. Nhưng biết rằng đó chỉ là níu kéo tạm thời. Cô là khiếm khuyết và nỗi đau của Hà Bình. Anh muốn sống một cuộc sống bình thường. Anh không hề sai. Lỗi duy nhất của anh là không hiểu rõ tình cảm của Nam Sinh đã cạn kiệt. Cô không thể yêu bất kỳ ai được nữa.

Cô đứng dậy, ngồi trên bậc cửa sổ nhìn xuống ánh đèn các nhà bên dưới. Cô hút thuốc suốt một đêm. Tay cô cứ vuốt ve liên tục lọ thuốc trong túi áo. Lọ thuốc này cứ đi theo cô. Cô đã tự hỏi không biết bao lần, gốc rễ của cô ở đâu? Cô vẫn luôn lao về phía trước một cách mù quáng. Sợ vừa mở mắt sẽ phát hiện thấy tất cả chỉ là một cơn mơ.

Rồi ánh bình minh dần chuyển sang màu trắng. Lúc bình minh vừa tới, Nam Sinh đã xuống lầu đi dạo. Cô nhìn thấy số người trong chợ sớm, dư vị cuộc sống tràn đầy sinh lực. Mỗi người đều sống rất bình thường. Chỉ có cô và Hà Bình là không thể.

Cô gọi điện cho Kiều. Đường dây thông. Kiều hỏi, Nam Sinh, cậu mất tích sao?

Nam Sinh im lặng. Tiếng cười của cô nghe rất nhẹ nhõm. Cô nói, Kiều này, mình và Hà Bình về nhà. Bọn mình ngày nào cũng ở bên nhau. Mình canh anh ấy.

Kiều hỏi, Anh ấy quyết định quay về với cậu sao? Hay chỉ muốn tiếp tục cuộc sống cũ?

Nam Sinh nói, Cậu đoán đi.

Mình nghĩ anh ấy không muốn ở bên cậu đâu. Mình tin anh ấy từng yêu cậu, chỉ vì cảm giác quá nhiều tội lỗi đối với tình yêu của cậu khiến anh ấy mệt mỏi. Anh ấy sẽ thấy cuộc sống ở Quảng Châu nhẹ nhõm hơn. Vì sống với một người đàn bà không yêu sẽ khiến anh thấy thoải mái.

Nhưng mình không thể mất anh ấy, Kiều ạ.

Đó là do thế giới này khiến cậu cảm thấy thất vọng thôi, Nam Sinh. Cậu làm vậy không công bằng với anh ấy.

Nam Sinh khẽ cười, gác điện thoại. Hôm nay là giao thừa. Tiết trời rất lạnh. Nam Sinh đội gió lạnh trên đường phố quay về khách sạn. Ở đầu phố đột nhiên cô nhìn thấy một bầy chim đen bay vù lên, giương đôi cánh lướt trên đầu cô. Chúng không hề phát ra âm thanh nào. Tĩnh lặng như thể chiếc lá rơi trong thánh đường. Nam Sinh ngửa mặt ngắm chúng mất dần bên cạnh toà nhà. Cô sờ thấy nước mắt lạnh lẽo trên mặt nhưng không hề cảm thấy mình đang khóc.

Trái tim của cô đã không thể đau hơn được nữa.

Giao thừa đầu tiên gặp Hà Bình là năm cô bảy tuổi.

Khi quay về khách sạn, Hà Bình đã dậy. Anh đã cạo râu, ăn mặc chỉnh tề, nom sắc thái ung dung. Anh lại thu dọn hành lý lần nữa. Anh nói, Nam Sinh, anh phải đi thôi. Nam Sinh chậm chạp tiến lại gần. Sau một đêm thức trắng, mặt cô bệch bạc. Mắt sâu thẳm như đáy đại dương. Cô hỏi, Anh thực sự muốn đi sao, Hà Bình?

Đúng vậy. Anh phải đi.

Nam Sinh trữu nặng. Cô như đang ra sức suy ngẫm điều gì. Nhíu lông mày, nom u uất. Rồi cô tiến dần lại phía Hà Bình. Cô nói, Em yêu anh như vậy, Hà Bình.

Lúc đó là sáu giờ ba mươi lăm phút sáng. Giao thừa. Nam Sinh dồn hết sức lực làm nốt việc cuối cùng. Cô đâm thẳng vào ngực Hà Bình một con dao vừa mua lúc đi dạo. Cô tin rằng con dao đó đã đâm lút tới tận cùng. Tay cô đè chặt lên cán dao. Các thớ thịt toàn thân co rút lại vì dùng lực quá sức.

Thân hình Hà Bình phát run lên như thể quá rét. Anh vụng về và nặng nề đẩy Nam Sinh ra. Anh nói, Nam Sinh, cuối cùng em đã làm như vậy. Anh rút phắt con dao ra. Lưỡi dao sáng loáng nhuộm đầy máu tươi nhưng không hề bắn ra quần áo. Sắc mặt Hà Bình không hề lay đổi, chỉ hơi lão đảo. Anh trấn tĩnh đứng dậy, cầm vali của mình. Anh nói với cô lần nữa khẽ nhưng cương quyết, Nam Sinh, anh phải đi.

Đầu Nam Sinh trống rỗng. Hà Bình quay người, chậm chạp đi về hướng thang máy, bước đi không ngừng lắc lư. Một tay xách vali, một tay ôm

ngực. Mặt thấm nỗi đau xót rất lạ. Nam Sinh như kẻ mộng du đi theo anh. Dãy hành lang khách sạn dài và hẹp, ánh sáng yếu ớt. Có lúc, Nam Sinh cứ ngỡ đang đi cùng Hà Bình trên con đường sinh tử, đã không còn lối ra. Hà Bình bước vào thang máy, quay lại nói với Nam Sinh, Nếu anh đã từng nợ em thì bây giờ chúng ta đã sạch nợ rồi. Xin em hãy để anh đi, Nam Sinh. Đôi chân Nam Sinh mềm oặt, mê mụ quy xuống. Mãi đến lúc đó, chiếc vali trong tay Hà Bình mới nặng nề rơi xuống đất. Anh tựa vào tường thang máy, từ từ trượt xuống, ngã lăn ra sàn, giống hệt như bao đất bị vỡ tung. Bàn tay trái đang ôm ngực của anh buông rơi trên sàn. Đắm máu tươi.

Hoa bên bờ

Phần C - Chương 18 TÀN CUỘC

Cuộc sống độc thân

Suốt một thời gian, tôi chỉ thích sống một mình. Làm một việc. Trồng một loài cây. Nghe một ca khúc.

Vì thời gian của chúng ta không nhiều. Chỉ là một đêm. Chúng ta chỉ có thể trao cho nhau nhiều đến vậy mà thôi.

Cuối cùng tôi cũng chính thức nghỉ việc ở trang web. Công việc này hình như duy trì chưa đầy hai tháng. Khi tới phòng làm việc thu dọn đồ, Peter ra vẻ rất bận rộn trước bàn làm việc, không để ý tới tôi. Tôi nghĩ hẳn anh rất ngại ngừng, đang thử thăm dò tôi thực hư ra sao, kết quả chỉ khiến mình bị thương. Còn có thể ra sao được nữa. Chúng ta luôn hy vọng đối phương có thể bỏ ra nhiều hơn. Rất nhiều việc không thể như ý.

Tôi cảm lo cà phê Nestle chưa uống hết, bước lại trò chuyện với anh ta.

Peter, chỗ cà phê này để lại anh dùng nhé.

Anh ngẩng đầu, hốt hoảng tránh né ánh mắt tôi. Anh hỏi, Hôm nay cô nghĩ luôn sao?

Đúng vậy. Tôi mỉm cười ảm áp. Cảm ơn anh đã chăm sóc tôi suốt thời gian qua.

Anh nói, Tôi nghe nói cô ở nhà viết tiểu thuyết. Cô là nhà văn sao?

Đại khái không phải vậy. Tôi trả lời. Cũng không rõ những tin tức này bằng cách nào có thể truyền đi nhanh đến vậy. Cơ quan luôn là nơi đầy thị phi, khiến người ta phát mệt. Xin nghỉ việc quả đúng. Anh tiễn tôi xuống lầu. Tôi định ngăn lại nhưng không được. Anh hỏi, Kiều, sau này tôi có thể hẹn cô có được không? Cùng đi xem phim, tới quán bar...

Anh cứ huyền thuyên không ngớt nhưng đột nhiên im bật khi vừa nhìn thấy Sâm lái xe tới cửa đang đợi tôi. Sâm mặc áo phông trắng, áo khoác gió đen, gọn gàng sạch sẽ, đang ở đó im lặng mỉm cười với tôi. Tôi giới thiệu, Peter, đây là bạn tôi.

Peter hạ giọng, Kiều, cô định kết hôn?

Ừ. Tôi đáp.

Anh ừ ừ, vẫy tay chào tôi rồi đi vào thang máy rất nhanh.

Hôm đó Sâm đưa tôi đi xem nhà. Tôi quyết định chuyển từ căn lầu cũ sang khu độc thân có diện tích rất nhỏ. Thuê những phòng như vậy có thể giảm bớt khoảng một nghìn tệ. Sau khi tiểu thuyết được chính thức khởi động phải vứt bỏ hết đa số bản thảo các chuyên mục đặt hàng. Tôi nghĩ mình có thể tiếp tục nhượng bộ. Giống như lúc thỉnh thoảng có tiền, có thể tiêu chúng sạch sẽ tới lúc không còn một xu. Quá nhiều tiền và không có tiền về bản chất có điểm chung rất kỳ diệu. Chỉ khi ở hai trạng thái này, con người mới có thể thực sự không thêm quan tâm.

Khu căn hộ độc thân ở thành phố thường rất cao tầng. Muốn đến khu Từ Gia Hối ở. Thuê một phòng ở tầng thứ mười tám, hơn năm mươi mét vuông bao gồm nhà vệ sinh, phòng ngủ, phòng khách, phòng làm việc. Tuy nhỏ nhắn nhưng sạch sẽ, đầy đủ. Chủ nhà đặc biệt giới thiệu những hộ hàng xóm khác cùng tầng đều là những người làm sáng tác. Một người thiết kế bìa. Một người dịch tiểu thuyết. Đều là những người sống cách biệt với thế giới bên ngoài, đóng cửa không ra khỏi nhà.

Tôi đi chân trần vào trong ngó nghiêng. Ban công lớn ở phòng ngủ được tấm rèm cửa trắng buông rủ. Ánh nắng rớt xuống mặt sàn gỗ hơi hồng hồng. Từ những khe hở chật hẹp giữa các khối kiến trúc. Có thể nghe thấy tiếng hỏn hển của gió. Tôi hỏi Sâm, Ở đây thế nào?

Thích hợp cho em sáng tác. Xem ra em đứng cao hơn mọi người rất nhiều. Sâm đứng bên cạnh khẽ cười.

Tôi trả tiền đặt cọc. Cùng Sâm đi tới Cung thể thao Thượng Hải chỉ cách đó một con đường. Trên bãi đất trống trong ráng chiều có đám nam sinh của trường học gần đó đang chơi bóng rổ. Sau xe đạp còn buộc cặp sách, mặc quần áo thể thao, đi giày vải, chạy tới mồ hôi toát ra như tắm. Một đám mây lớn màu đỏ kim. Ngồi dưới cây ngô đồng gần đó ngắm chúng chơi bóng. Tôi rút thuốc ra hút.

Sâm hỏi, Cậu vừa tiễn em xuống lầu có phải là anh bạn đồng nghiệp mà em vẫn thường nhắc tới?

Vâng. Có lẽ anh ta cho rằng có thể khiến em yêu anh ta rồi. Mỗi người đều muốn không chế người bên cạnh.

Trong lòng em có một lỗ trống tối tăm. Đàn ông không biết làm thế nào để hàn gắn nó.

Kể cả anh sao? Tôi nheo mắt nhìn anh.

Anh không đáp. Hồi lâu mới nói tiếp. Tuần sau có thể anh phải quay về Anh quốc một thời gian.

Rất lâu sao?

Không biết.

Tôi vút đầu mẩu thuốc xuống rễ cây, dùng tay dập lửa. Tôi nói, Đợi anh quay về, em có thể viết xong câu chuyện của Nam Sinh.

Hà Bình phải không được chết.

Anh ta nằm viện vài tuần. Sau khi chữa khỏi sẽ rời bỏ thành phố N.

Còn Nam Sinh?

Hà Bình không muốn khởi tố cô nên cô chỉ bị giam một thời gian rồi được thả.

Vì sao trong câu chuyện có tên một cô gái giống hệt em?

Tôi đáp. Không cần phải nghi ngờ về động cơ em viết câu chuyện này, Sâm. Em chẳng có mục đích gì cả. Em chỉ có thể dùng rất nhiều cách để thử cứu vớt chính mình. Muốn để mình xem ra cũng hạnh phúc như những người xung quanh. Nhưng... Tôi ngửa đầu nhìn bầu trời trong trẻo. Tôi nói, Nhưng sau đó em phát hiện thấy chúng ta rốt cuộc chỉ có thể sống trong

tuyệt vọng tĩnh mịch. Chỉ là đa số mọi người không hề biết mà thôi.

Sâm xúc động nhìn tôi. Không nói.

Cuối cùng cũng nhận được thư của Tiểu Chí. Lúc đó, tôi đã bắt đầu dọn dẹp hành lý chuẩn bị chuyển nhà. Tháo hết đồ đạc, bọc lại bằng giấy da bò. Tất cả quần áo gói trong tấm ga giường lớn. Bao gồm cả chiếc giường sắt đơn có đầu tượng gỗ và chiếc sofa bọc vải đỏ. Tôi chỉ ngủ trên chiếc giường đơn, dùng chăn đơn. Ngoại trừ Trác Dương, không ai tới nơi tôi ở. Nhớ tới người đàn ông này, lòng đã không còn hằn tích. Có một số người có thể dễ dàng bị xoá đi bởi thời gian, giống như cát bụi.

Phải nói chính xác rằng Tiểu Chí chỉ gửi tới một tấm thiệp. Trên hình là dãy Hy Mã Lạp Sơn tuyết phủ trắng xoá. Tiểu Chí dùng bút bi viết rất tháu ở mặt sau, Kiều, mình đang ở một nhà nghỉ nhỏ bên cạnh quảng trường Jarkata cũ. Cùng sống với một người đàn ông Hà Lan. Lòng mi của anh ta có màu vàng kim. Khi hôn anh ta cảm giác có thể nhìn thấy thiên đường. Đây là một thành phố tuyệt đẹp và huyền ảo. Lúc hoàng hôn, đứng trên ban công, có thể nhìn thấy ánh dương buông dần xuống dãy Hy Mã Lạp Sơn.

Cô không hề viết kế hoạch và thời gian định quay về. Không thông báo cô có vui vẻ hay không. Cũng không viết về quá khứ. Không biết, cô đã trút được gánh nặng của mình hay chưa.

Tôi viết thư gửi lại theo địa chỉ của cô. Tiểu Chí, mình chuyển nhà rồi. Rất nhớ cậu.

Dường như có rất nhiều lời muốn nói. Nhưng viết trên lá thư chỉ có được vài từ ngắn ngủi như vậy. Không thể viết tiếp.

Trong thời gian Sâm quay về Anh, tôi bắt đầu vui đầu vào viết trong căn phòng mới dọn tới.

Cuộc sống cứ luôn duy trì trong trạng thái đơn điệu và thuần túy như vậy. Cần phải sống. Dù rằng chán ngấy vô cùng, dù lòng luôn khiếp sợ hay hoài nghi. Dù người mong đợi có lẽ không xuất hiện. Lời hứa hẹn có được sẽ không bền lâu. Những lúc mệt mỏi, một mình đi lên ban công ở tầng thứ mười tám nhìn xuống dưới. Người và xe trên phố lúc nhúc như bầy kiến. Các toà nhà cao tầng như đồ xếp hình bằng gỗ. Dù có kêu to lên một tiếng, âm thanh cũng rất lâu không được nhìn thấy bầu trời bao la và xanh thẳm như vậy. Ngày xanh của mùa đông. Thoắt một cái nó chui tọt vào mắt, khiến người ta nhức nhối.

Lại bắt đầu đọc một số sách cũ. Đọc đi đọc lại. "Người tình Hoa Bắc" của Xã La Tứ. Trong mùa hè nóng nực, cô gái mười lăm tuổi còn nhớ rõ mùi thoang thoảng của hoa nhài trong gió. Cô đau đớn nôn ra máu, bên cạnh là gã nhân tình lạnh lùng đang đứng nhìn. Cô chưa từng thể hiện có thật lòng yêu hắn hay không. Tất cả đã không còn quan trọng nữa.

Trên bậu cửa sổ trồng tới hơn mười loại Xương rồng. Chúng là loại thực vật hiệu rõ hạnh phúc, không bao giờ ảo tưởng.

Có lúc cũng ra ngoài hò hẹn. Thường có người lạ gọi tới di động của tôi. Nói ra những cái tên kỳ lạ, mời tôi đi uống cà phê. Tôi cũng đi vào những lúc vô vị nhất. Gặp hết người này tới người khác, đều là những nhà thơ lạc mất linh hồn và nghèo xơ xác. Một gã đàn ông thất nghiệp ba hoa không ngớt về dục vọng mãnh liệt. Còn có một cô nữ sinh trung học miệng lưỡi tục tĩu. Lần nào cũng đều là cà phê tôi tự trả. Tới lúc thanh toán, đám đàn ông đó im lặng như tờ, ánh mắt né tránh.

Tôi cười, tạm biệt họ. Có một người trong số đó khi hẹn gặp tôi lần thứ hai không thành đột nhiên lại dùng những từ ngữ ác độc công kích tôi. Tôi đóng sập điện thoại lại, ngỡ vực thẳm mà mình vừa mở ra lần nữa. Mất hết lòng tin vào phần lớn những người xung quanh.

Chỉ có thể lại ra ngoài một mình, tới quán bar làm một ly. Quán bar của Sâm đóng cửa. Đã vài lần vẫn còn mơ hồ bước tới đó. Nhìn thấy cánh cửa gỗ màu vàng đóng chặt, chợt nhớ lại ca khúc ca kịch nhẹ nhàng uyển chuyển bên trong. Một người đàn ông đứng lau cốc, những ngón tay tinh tế và lạnh lùng. Một người đàn ông cùng tôi đi xem phim.

Đêm khuya một mình, tôi mở nhạc Ireland. Bật mãi một ca khúc yêu thích nhất tới tận khi trời rạng. Có âm thanh rất vang.

Tôi tin đó chính là cô độc. May mắn là tôi đã quá quen với tất cả thứ đó.

Không nhớ rõ ngày nào. Nhìn thấy hàng xóm ở ban công. Cứ quen hai giờ chiều hàng ngày, sau khi thức dậy, ra ban công hút thuốc. Rồi xịt một chút nước cho xương rồng. Hôm đó ở ban công bên cạnh, nhìn thấy một chàng trai mặc áo len đen và quần bò, thân hình cao to, tóc húi cua. Da mặt rất thô nhưng có chiếc cằm và bờ môi sắc nét. Sắc thái lạnh lùng. Anh ta cũng đang hút thuốc. Tôi để ý thấy anh đi chân trần. Gót chân sạch sẽ, mạnh khỏe, rất gợi cảm.

Anh còn đeo một cặp kính đen hiệu Gucci rất to.

Tôi gật đầu mỉm cười với anh ra ý chào hỏi. Anh dăm dăm nhìn tôi, ngần

ngơ như một kẻ ngoài hành tinh.

Rồi anh cất tiếng trước, Cô bật nhạc gì hàng đêm vậy?

Là bài "Farewell to Govan" của Ireland.

Đêm nhiều nhất cô đã nghe tới nghe lui đến một trăm mười bảy lần. Cô rất thích sao? Cũng giống như việc cô chỉ trồng xương rồng vậy?

Chỉ vì lười thôi. Suốt một thời gian, tôi chỉ thích sống một mình. Làm một việc. Trồng một loại cây. Nghe một ca khúc.

Anh gục gặc đầu, ra vẻ mệt mỏi. Tôi mang theo một chậu xương rồng, một đĩa CD kèn tây của Joanie Madden. Phòng của anh giống hệt tôi. Chỉ có bức tường trắng tinh. Trống trơn. Trên sàn bày bừa nệm giường, đệm ngồi, quần áo, gậy tàn, ti vi, vỏ mì gói. Một bộ bàn ghế làm việc bằng gỗ thông mua từ IKEA về, bên trên đặt máy tính và sách.

Anh nói tôi có thể gọi anh là Ben. Làm thiết kế cho trang web Sohu, công việc rất tự do.

Tôi hỏi tại sao anh cứ luôn phải đeo kính đen. Anh giải thích vì ngồi máy tính quá lâu, mắt bị kém đi. Câu trả lời này khiến tôi tình nguyện ngồi xuống, trò chuyện với anh hơn mười phút. Tôi rất ghét đàn ông ra vẻ ta đây. Nhưng Ben rất thẳng thắn. Khi tôi còn ở đó, anh vẫn đang làm việc. Không để tâm tới tôi. Không trò chuyện với tôi. Thực ra chúng tôi cũng khác nghề nhau. Anh coi tôi như một bộ phận của tự nhiên. Như thể một chiếc sofa trong phòng anh vậy.

Thói quen sống của anh với tôi hoàn toàn đảo ngược. Ban ngày làm việc. Buổi tối đi quán bar, tập thể thao, làm tất cả mọi việc mà những người không mất ngủ có thể làm. Buổi chiều lúc tôi đi ra ngoài, anh lại đang tập trung cao độ vào công việc. Tôi thay anh thu dọn nhà cửa. Đem cái chặn bị vỡ thành một đồng ra ban công phơi nắng. Từ tủ lạnh trong nhà bếp lôi ra được ít khoai tây. Rồi nhét vào đầu DVD một bộ phim khủng bố, lăn ra thảm đeo tai nghe vào xem. Xem phim tới khi thiếp đi.

Lúc tỉnh giấc đã là một màn đêm bao phủ. Ben đang ngồi trên thảm húp canh. Trên ti vi một màu xanh lam.

Tôi tin tưởng những người đàn ông sống ẩn dật như vậy. Trong thành phố rất hiếm gặp. Vì thế những người đàn ông lạ này đều rất đẹp trai. Như nụ cười của Ben chẳng hạn, ngọt ngào như trẻ thơ. Mặc dù đa phần rất nghiêm túc. Lạnh tới phát sợ.

Lúc làm việc cực kỳ tập trung, không nói một câu nào. Cứ cách hai tiếng lại đeo kính đen ra ban công phơi nắng.

Tôi đem máy tính của mình sang, viết lách luôn bên phòng anh. Buổi tối anh nghỉ, cũng không đi chơi. Nằm rạp trên bàn chơi trò chơi điện tử. Uống canh tôi hầm. Hai người không biết gì về nhau. Tuổi tác, nghề nghiệp cụ thể, xuất xứ thân phận. Từ đâu tới, đi tới đâu. Giống như những người lạ trên cùng một chuyến lữ hành. Đi một đoạn có thể nói lời từ giã bất cứ lúc nào. Như những người đã đánh mất quá khứ và tương lai.

Tiết trời ngày càng lạnh. Chúng tôi hầu như không ra phố. Có lúc nửa đêm anh đưa tôi đi tập thể thao. Hai người cứ chạy về phía cái cửa sổ bằng kính lớn. Bên ngoài là một toà cao ốc chọc trời lộng lẫy. Chúng tôi đeo phone nghe nhạc điện tử. Từ trung tâm thể thao đi ra, rẽ vào tiệm đậu tương trong ngõ nhỏ ăn mìn thêu vừa rán và canh thịt bò băm cà ri.

Không nhớ là hôm nào. Rất tự nhiên chúng tôi bắt đầu làm tình. Cũng giống như cùng chạy tới trung tâm thể thao, cùng đi ăn khuya ở tiệm đậu phỗ. Tương tự như vậy. Không tính toán những được và mất cùng những điều thị phi trong đó. Đối với chúng tôi, đó là hiện thực quá cứng rắn. Thân hình anh cũng sạch sẽ, khoẻ mạnh và gợi tình như gót chân trần của anh. Dục vọng thẳng thắn như ánh nắng vậy.

Trên trần nhà có ánh trăng lắt lư và bóng mây. Lúc ôm nhau siết lấy nhau có thể cảm nhận rõ da thịt ấm nóng hoà vào nhau. Nhiệt độ mùa đông đã tụt xuống quá nhiều. Khi ngủ, gác tay và chân lạnh cồng lên mình người đàn ông bên cạnh. Thân nhiệt của anh như nham thạch ẩn sâu dưới đất, dần dà cử động. Lúc đó, tôi chui tọt vào hang sâu ấm nóng. Có thể không phải nghĩ ngợi cái gì.

Đã hai tuần trôi qua, Sâm vẫn chưa về.

Tôi bắt đầu tự thuyết phục mình, có lẽ anh sẽ không quay về nữa. Tôi tin rằng rất nhiều người đều biến mất đột ngột như vậy. Chẳng hạn như Tiểu Chí, như Trác Dương, như Peter. Giờ đây trên bất kỳ một ngõ nhỏ, một con đường nào của thành phố này, tôi đều không tìm nổi cơ hội gặp lại họ. Họ như thể bốc hơi trong không khí, không hề để lại mùi gì trong ký ức tôi.

Trong đêm khuya, tôi lại xem đồng đĩa phim lậu thời xưa. Tôi xem bộ phim Câu chuyện mùa thu. Khi John đi phiêu bạt trở về, Susan đã lấy anh trai của anh ta. Anh tới thăm cô. Cô đang tỉa hoa trong vườn hoa rộng lớn sang trọng. Cuộc sống đã hoàn toàn khác. Anh bắt mình phải tin rằng cô hạnh phúc, nhìn cô không nói nên lời. Susan nói trong lệ nghẹn ngào, Đã quá

muộn rồi, vĩnh viễn muộn quá rồi. Cô đã đợi anh. Chỉ có điều đợi mãi không được. Nhưng tim đã rách nát như đồng tro tàn, khó có thể nhận ra.

Tôi rót cho mình một ly Whisky, thêm đá. Rồi dần dần uống hết trong bóng đêm. Hay quá. Cuộc sống cóc những chuyện như thế này đem lại cảm xúc và hồi tưởng về tình cảm.

Tháng mười hai, Ben nói với tôi, Chúng mình cưới nhau đi, Kiều.

Tôi đáp, Tốt thôi.

Hôm đó là thứ tư ngày mừng tám. Tôi còn nhớ rõ ngày đó. Sở dân chính làm thủ tục đăng ký kết hôn vào các ngày thứ hai, tư, sáu. Nếu là ngày thứ ba hoặc thứ năm, kế hoạch của chúng tôi có thể bị đập tan vì ý tưởng nhất thời đó quá ngẫu nhiên. Hoàn toàn ngẫu nhiên.

Nhưng mọi thứ lại vừa khớp. Thời gian cũng đúng. Người đều đủ. Hơn nữa lại đúng là lúc cả hai đều thấy rất buồn chán.

Chúng tôi đi bộ tới Sở dân chính để đăng ký. Trên đường nổi gió lớn, rất nhiều người so vai rút cổ vọi vã rảo bước. Cái dáng đi của Ben như thể bên cạnh không có ai. Anh không thèm liếc tôi lấy một cái. Như thể tôi chỉ là một cô nhàn tản thoáng qua một đêm. Chúng tôi cùng đi nhưng không hề nắm tay nhau.

Mới đầu không tìm thấy. Phải tìm người hỏi. Cuối cùng cũng nhìn thấy các đôi nam nữ mặt mũi ủ ê từ đầu phố đi ra. Họ vừa đi ra từ căn nhà gạch đỏ cũ kỹ, ánh sáng tối tăm của Sở dân chính. Những người xếp hàng trong đó không hề có nụ cười. Không khí trầm lắng. Tôi và Ben trả tiền chụp ảnh. Trên ảnh, hai đứa trông rất dờ dẫn, tóc rối tung vì gió. Giống như kẻ không nhà vừa từ trong ngục đi ra chẳng biết gì. Râu của Ben còn chưa cạo. Tấm ảnh được dán lên hai cuốn sổ đỏ. Đó chính là sổ kết hôn của chúng tôi.

Xếp hàng thành một con rồng dài ngoằng. Ngày nào cũng có rất nhiều người đến ký kết hôn. Tôi nhìn Ben đứng trong hàng đó đợi đóng dấu. Anh giờ đây đã là người đàn ông của tôi. Một người xa lạ mặc áo khoác đen, đeo kính đen, cao lớn, tuấn tú. Tôi vừa biết anh hai mươi sáu tuổi.

Tôi tin anh đã từng yêu. Lịch sử của tất cả những thứ chìm ngấm dưới đáy đại dương trước đây đều là những con tàu lớn sang trọng. Chỉ là mọi người dần trở nên chán ngán trò chơi tình cảm. Muốn mình cảm thấy có được một số thứ vững bền.

Hai kẻ tay trắng cùng chung phòng trong một thành phố đã kết hôn như vậy.

Trong cuộc sống, ngoài cái tên của của mình ra, những thứ còn lại bạn đều nên tự chọn

Đi trên phố, mọi thứ vẫn rất bình thường. Ánh nắng như lãnh đạm hơn, đã hoàng hôn rồi còn gì. Ben đề nghị, Chúng mình đi mua chia vang đỏ về chúc mừng thôi. Thế là tới siêu thị bên đường. Lúc băng qua chợ lại mua cần tây, thịt bò và gà. Lúc đang ở trong bếp làm thức ăn, Ben xem bóng đá trên truyền hình ở phòng khách. Tôi xắt cần tây, ngửi thaasy mùi thơm cay thấm trên tay. Đột nhiên nghĩ tới mình đã kết hôn rồi. Cuốn sổ màu hồng có bảo chứng về luật pháp. Thật không thể ngờ nổi. Mãi những ngày tự do, rồi đột nhiên lại làm một việc có liên quan tới luật pháp. Không có nhẫn cưới, không hoa hồng, không áo cưới và tiệc tùng. Tôi đã lấy một người đàn ông.

Hốt hoảng, tôi vút dao chạy ra ngoài. Ben đuổi theo, gọi, Kiều, dừng chạy. Anh biết em sẽ tỉnh lại, Nhưng anh lười đi làm thủ tục ly hôn lắm. Chỉ bằng cất kỹ sổ kết hôn này, đợi đến khi em thực sự tìm được một người muốn lấy, chúng ta ly hôn vẫn chưa muộn. Nhưng anh đoán chắc em cũng không tìm được ai đâu.

Tôi hỏi, Tại sao?

Anh nói, Thứ mà em đang tìm chỉ là ảo ảnh. Tự cho rằng đó là hạnh phúc. Thật đáng tiếc, chúng ta đều là những người quá giống nhau. Anh lại nói, chỉ như vậy thôi. Yêu ai cũng vậy.

Cuộc sống vẫn không hề thay đổi so với trước. Trừ việc Ben trả lại nhà của anh, dọn sang ở với tôi. Vì tôi không thích chuyển nhà. Đồ đạc lại nhiều. Anh vẫn thiết kế ban ngày, tối đi chơi quán bar tán gái. Tôi viết văn, ngủ, đọc sách. Một mình trong phòng hút thuốc, xem băng đĩa. Kinh tế và tinh thần của chúng tôi đều rất độc lập. Kết hôn chỉ là việc giữa hai chúng tôi biết với nhau.

Một loạt các tình tiết do rồi rồi mà ra. Nghĩ kỹ lại vẫn thấy quái lạ. Cặp uyên ương như tôi và Ben lại có thể rơi vào một cái vòng như vậy. Chúng tôi chẳng qua chỉ là những kẻ sống chung có giấy chứng nhận mà thôi.

Nhưng không hề có cảm giác như các cặp vợ chồng thường chung sống. Chúng tôi không hề quan tâm tới nhau, không thăm dò hoặc đoán ý. Cũng không oán trách hoặc giải thích. Có lúc nghĩ rằng rất nhiều đàn ông và đàn bà đều nhân danh tình yêu để làm những việc rất ích kỷ, nhưng lại sợ đối phương biết được hoặc cao tay hơn mình. Cho nên mới có quá nhiều ân oán tình thù đến vậy. Tôi và Ben không thể hận được nhau. Vì thời gian biết nhau quá ngắn.

Khi mùa đông lạnh giá vừa ập tới, Ben nói muốn rời bỏ Thượng Hải. Một khách hàng lớn yêu cầu anh tới làm việc ở Quảng Châu một thời gian. Lần đầu tiên tôi biết anh là người Đại Liên. Đó là ngày thứ ba mươi lăm lễ chín tiếng bốn mươi hai phút sau khi chúng tôi kết hôn. Anh tới Thượng Hải thực ra mới được hai năm.

Anh hỏi, Em có đi cùng anh không, Kiều?

Tôi lắc đầu. Không tìm ra nổi lý do để đi theo anh. Sách và CD của tôi, bộ ghế sofa và bàn làm việc gỗ thông mua từ IKEA đều ở Thượng Hải. Tôi phải ở cùng chúng. Tôi đáp, Em không đi Quảng Châu đâu.

Anh bắt đầu thu dọn đồ đạc. Nhét quần áo vào vali da, bọc máy tính lại. Nhét cuốn sổ chứng nhận màu đỏ của anh vào vali. Chúng tôi không có bất kỳ tài sản chung nào. Thật sạch sẽ. Tôi hỏi, Làm xong chương trình, anh có quay lại không?

Bây giờ vẫn chưa nghĩ kỹ. Có lẽ sắp tới sẽ đến Hồng Kông. Em có đi Hồng Kông không?

Em chả muốn đi đâu cả. Tôi nói, Ben, hãy nhớ rằng anh chỉ là người đàn ông của em ở Thượng Hải mà thôi.

Tôi tiễn anh ra sân bay. Thời tiết hôm đó lạnh khủng khiếp. Chúng tôi chưa từng chung hưởng một đêm giao thừa nào. Hai người một trước một sau băng qua đại sảnh chờ ban đêm. Bên trong tĩnh mịch, trống trải. Có người đang xem ti vi. Có người phủ quần áo lên đầu ngủ. Một cô gái khoác áo tua rua, đi giày cao gót đang ngầy ngừ trên lối đi.

Ben mặc áo khoác đen, đeo kính đen, tóc húi cua gọn ghẽ, miệng nhai kẹo cao su. Trông anh giống hệt một hiệp khách đen. Tôi không nhìn nổi cười. Anh nói, Kiều, nếu bây giờ em chịu nhỏ một giọt nước mắt, có lẽ anh sẽ ở lại vì em.

Tôi lắc đầu. Anh hỏi, Sau này em có thể sinh con cho anh không? Anh muốn có một đứa con gái lanh lợi, kỳ quái như em.

Tôi nói, Em không sinh con đâu, trừ phi gặp được một người đàn ông cực kỳ giàu có, có thể nuôi được hai mẹ con.

Anh nhìn tôi hỏi, Em nghĩ rằng hai chúng ta sẽ không giàu có sao?

Đúng vậy, Vì chúng ta đều quá bất cẩn. Không có mục tiêu rõ ràng.

Có lẽ một ngày nào đó chúng ta sẽ già nua và chết. Tới một lúc nào đó em và anh đều cảm thấy mệt mỏi. Đại Liên là một thành phố có thể nhìn thấy biển, có thể em sẽ thích. Đợi đến khi chúng ta đều già rồi có thể dắt tay nhau đi dạo trên bờ biển, ngắm mặt trời lặn.

Lúc đó có lẽ không tìm thấy nhau được nữa. Còn có thể tìm thấy anh sao?

Anh sẽ để lại cho em một địa chỉ và điện thoại liên lạc lâu dài của anh.

Không cần đâu. Tôi cương quyết khước từ.

Thôi được. Chỉ cần anh chưa chết, em vẫn có thể tìm được anh.

Anh hy vọng em tìm anh?

Ừ.

Tại sao?

Vì em tới tìm anh sẽ chỉ có hai kết cục. Ly hôn hoặc sống với nhau. Cả hai điều này, anh đều có thể chấp nhận. Anh nhìn tôi, nói, Kiềm này có lẽ cả anh và em đều hiểu, chúng ta là những người rất xem nhẹ tình cảm. Không coi nặng chúng. Nhưng có lẽ một ngày nào đó chúng ta sẽ thực sự yêu nhau.

Vậy sao?

Có lẽ cần chờ chúng ta lộn thêm mấy vòng đã. Anh khẽ cười. Thời gian có quá nhiều. Còn dư sức.

Đúng chín giờ tối. Người đàn ông phương Bắc đeo kính đen hiệu Gucci này cầm theo hành lý, sổ chứng nhận kết hôn và chậu xương rồng tôi tặng, rời khỏi Thượng Hải.

Quay về căn hộ độc thân. Cuộc sống lại tiếp tục.

Trong con mắt của bất kỳ ai, tôi vẫn là đứa con gái độc thân có hoàn cảnh tồi tệ. Không ai hay biết tôi vừa có một cuộc hôn nhân ngắn ngủi vội tới mức kết thúc không dấu vết. Không ai hay người đàn ông của tôi đã đi về miền Nam. Chúng tôi đã quyết định phải quên nhau.

Mùa xuân tới. Tiểu thuyết của tôi gần tới đoạn kết. Hút thuốc bắt đầu tăng tốc. Hằng đêm đều phải uống ít rượu mới có thể chợp mắt. Dưới gậm

giường luôn để sẵn chai rượu. Chỉ khi sáng tác tôi mới tỉnh táo, tư duy mới tuôn chảy linh hoạt. Nhưng trạng thái của tôi ngày một tồi. Có lúc rất muốn trò chuyện với ai đó. Muốn gọi điện thoại cho bất kỳ ai quen biết. Lật giờ số điện thoại, phát hiện trong rừng điện thoại chen chúc vẫn không thể tìm nổi một số nào có thể gọi. Người có thể nói chuyện được đều không để lại số cho tôi. Làm thế nào để gọi cho Tiểu Chí, cho Ben và Sâm. Họ bỏ đi như biến mất vậy.

Có thể nói gì với người lạ? Xin lỗi, cô còn nhớ tôi không? Tôi là Kiều. Cô sống vẫn tốt chứ? Có thể trò chuyện không?... Giống như những người gọi điện thoại lúc canh khuya cho tổng đài, cứ huyền thuyên không ngớt. Nhưng quan trọng hơn là, về cơ bản tôi không biết muốn nói gì. Nhưng lại rất muốn nói chuyện.

Tôi bắt đầu nhớ Tiểu Chí. Một nỗi nhớ chân thực và trĩu nặng. Nhớ tới đêm khuya chúng tôi uống Whisky pha đá trên giường và xem đồng phim cũ. Nhớ cái dáng cô chỉ mặc đồ lót dùng dầu salad nướng xúc xích Mỹ trong bếp. Nhớ lúc tôi khoác vai cô xuyên qua đám người huyền ảo. Chúng tôi đã từng ở bên nhau vì đau khổ và không muốn đau khổ. Chỉ khi ở bên cạnh cô, tôi mới thấy tự do.

Đêm khuya mất ngủ, lật đi lật lại trong bóng tối, thấy không thể thở nổi. Nhổm dậy ra vào nhà bếp, lấy một con dao gọt trái cây từ trên giá dao xuống. Ra sức cứa lên làn da mỏng quanh cổ tay. Một phát, hai phát, ba phát... Bắt đầu có máu từ vết thương tuôn ra. Miết lên những giọt máu dính dính, ngửi mùi nó khô dần trên da. Niềm an ủi của cái đau ập tới truyền tới từng sợi dây thần kinh trong cơ thể. Thấy lòng nhẹ nhõm hơn. Đi tìm một mảnh vải sạch, buộc chặt cổ tay lại.

Đi ra ban công châm một điếu thuốc. Đó là một đêm tháng năm. Bầu trời xanh sẫm, lấp lánh nhiều ngôi sao lớn lạnh lẽo. Thành phố vẫn đang say sưa giấc nồng. Đêm tối đầy ắp những bí mật. Cũng như vô số lần trước, tôi bắt đầu hoài nghi về số mệnh mình. Cái chết cứ nhảy múa bên tôi. Tôi như đứa trẻ khôn lớn từ những bài hát đồng dao của nó. Linh hồn luôn ngụp trong nỗi khiếp sợ được bọc bởi cái vỏ tĩnh mịch. Tôi nghĩ phải đi du lịch thôi. Tôi sẽ chết trong thành phố này mất. Chết trong nỗi tuyệt vọng của chính mình.

Hoa bên bờ

Chương 19

Suốt chặng đường, vó ngựa không ngừng nghỉ. Khi tới Bồ Nhĩ Tân, làm

thủ tục qua biên phòng Kha Nã Tứ.

Bố Nhĩ Tân là một huyện nhỏ sạch sẽ. Chúng tôi định ở lại đó một đêm. Đi mua giấy thể thao và dầu gió theo lời dặn của Tiểu Long. Ăn tối trong một gia đình dân tộc Hồi, có sữa chua của người bản địa tự làm. Bát mì lớn đậm gia vị, chua và mát lạnh. Con đường lớn cạnh nhà trọ hai bên trồng đầy cây bạch dương cao lớn. Dưới cây bày đầy bàn ghế và lò than. Người dân bản xứ đang để đùi cừu lên bàn, lấy dao xắt ra từng miếng thịt nhỏ, xiên thịt mỡ và thịt nạc xen kẽ vào que sắt, nướng lên lò than. Thịt tươi bắt đầu toả ra mùi mỡ hấp dẫn. Còn có cá bắt lên từ hồ gần đó, cũng được xiên lại sau khi đã làm ruột sạch sẽ.

Gió đêm mát mẻ. Lá cây xanh sậm cọ vào nhau loạt soạt. Mùi gỗ cháy thoảng trong gió. Chúng tôi uống bia, ăn thịt nướng, cũng không trò chuyện nhiều. Tới tờ mờ sáng mới quay về nhà trọ ngủ. Tắm rửa rất nhanh rồi lên giường. Tôi thấy hơi mệt, có lẽ ngủ không đủ giấc. Tôi gọi, Thụ này, tôi không ngủ được. Anh nói, Vậy để tôi kể chuyện cho nghe.

Chúng tôi đã quen nhau. Lúc ngồi trên xe, cả hai thường trêu chọc đùa giỡn, vì nóng nực và những vất vả trong chuyến đi. Anh rất bao dung, luôn mỉm cười đặt gánh nặng của anh và tôi xuống. Tôi đòi, Kể về người anh từng yêu đi. Anh kể ngay. Tiếng uỳnh chuyển trong đêm tối. Đó là giọng nói mang âm phương Bắc mà tôi quen thuộc trong điện thoại. Anh kể về bốn năm tình cảm thầm thiết sâu đậm tới hồi đầu yêu nhau tới khi bị lừa dối. Tôi ngăn anh lại, Thụ, Đừng động tới vết thương nữa. Tôi xin lỗi.

Trong đêm khuya, tiếng anh vẫn bình thản. Anh nói, Bây giờ nó chỉ là một vết sẹo.

Khi tới Ca Na Tứ đúng vào buổi trưa nóng nực. Con đường rõ ràng bắt đầu khó đi. Bụi vàng bay đầy đường, phôi trấu nặng. Chiếc xe đảo như lạc rang trên con đường nhấp nhô. Đường núi quanh co vẫn chưa được sửa chữa đầy đá hộc, cứ uốn lượn vây quanh ngọn núi cao hết vòng này tới vòng khác. Hầu như không thể chớp mắt, không thể trò chuyện, chỉ có thể dốc hết sức lực vào việc đối phó với con đường vất vả.

Có một thời gian, những ảo não trong lòng khiến người ta tuyệt vọng. Con đường dài như vậy, không có điểm dừng. Cũng may phong cảnh ven đường bắt đầu như cuộn tranh được mở dần ra. Như thể ông trời bồi đắp chút ít. Những đám tuyết trên đỉnh núi ương bướng không chịu tan, cứ ánh lên dưới bầu trời xanh thẳm. Chỉ có đại bàng xoè cánh lao bỏ từ trên không xuống trong im lặng. Giữa lưng chừng núi từng hàng từng xen kín mít, như một giấc mơ màu xanh sẫm, đượm chất phong tình nồng nàn khiến người ta chìm đắm. Đáy vực là một thảo nguyên cỏ mượt mà xanh non, nở đầy hoa

dại rực rỡ li ti như những vì sao.

Người chăn gia súc chuyên trại đang vội vã lừa từng đám cừu, đám trâu, cưỡi ngựa bắt đầu chuyển di dời cả gia đình. Lều trại, chăn chiếu, đồ đạc của cả nhà đều chất lên lưng lạc đà. Trẻ con cũng cho cưỡi ngựa. Tất cả đều có một khuôn mặt đỏ rắm đen bởi mặt trời hun nóng. Ánh nắng rất ngoan cố. Nhưng thú mà họ có chỉ như vậy. Nhưng họ vẫn luôn sống rất chân thực, mặc dầu nghèo túng nhưng rất tôn trọng.

Trên đường luôn thấy công nhân đang sửa chữa. Chặng đường không mấy thuận lợi nên duy trì được vẻ thần bí và tinh khiết cho Cáp Na Tứ, không khiến nó rơi thành khu danh lam thắng cảnh quen thuộc. Hiện nay chỉ có một số người ở Quảng Đông và Bắc Kinh vượt đường xá xa xôi tới đây ngắm nghía.

Trên đỉnh núi, chúng tôi tình cờ gặp được một chàng trai trẻ đang đẩy xe đạp. Anh cưỡi xe đạp đi du lịch, đã đi được gần nghìn dặm. Hỏi có cần giúp đỡ không, chúng tôi sẵn sàng cho anh đi nhờ xe. Anh đáp không cần. Anh thích như vậy để ngắm phong cảnh. Một khuôn mặt trẻ trung tươi cười rắm nắng. Trong cát bụi và ánh nắng chói chang, một bầy như chim xoè cánh bay.

Cứ thế xuyên hết từ đỉnh núi này sang đỉnh núi khác, cũng tới được nơi Ca Na Tứ - nơi thần bí nhất ở tận cùng phía Bắc. Trước tiên nhìn thấy được Vịnh mặt trăng. Nước hồ xanh thắm lẫn màu ngọc bích, lay động những cái bóng của bầu trời và rừng cây. Tĩnh mịch đến vô cùng. Ánh nắng rạng rỡ. Đây ắp hoa dại khắp núi. Trong không gian thoảng mùi thơm cay cay của thực vật. Lúc vừa bước xuống xe, tim tôi tĩnh lặng.

Ở trong thôn nghỉ hè của Ca Na Tứ. Bên cạnh là khu nhà gỗ thấp lè tè của người dân tộc Thổ Oa. Vì trên đỉnh núi cao nên giá thực phẩm ở đây rất đắt. Phòng vệ sinh không có nước nóng, khi tắm phải dùng nước đun sôi. Trong vườn của khu nhà nghỉ vắt ngang một khe suối chảy từ trên đỉnh núi, nước trong và ngọt vô cùng, cứ róc rách tuôn xuống theo đường rãnh núi được làm từ những phiến đá. Buổi tối, nước lạnh buốt thấu xương. Buổi trưa có thể lấy đồ giặt giũ, phơi quần áo trên bãi cỏ. Trên thảm cỏ nở đầy bồ công anh và cúc dại.

Đêm, chúng tôi tới ngắm hồ Ca Na Tứ. Một con đường sỏi cát xuyên qua làng, men theo sơn cốc vươn dài về phương xa. Do chênh lệch về thời gian, lúc hơn mười giờ tối, ráng hoàng hôn trên núi cao mới dần dần nhạt màu. Thời tiết cũng lạnh dần. Dãy núi hùng vĩ bao quanh sườn sườn đứng trong im lặng. Thỉnh thoảng có những đứa trẻ địa phương nước da ngăm đen cười những con ngựa cao to phi lướt qua như bay, khuẩng lên một trận bụi mù

mật. Con đường nhỏ sâu hút xuyên qua rừng cây đưa chúng tôi tới bên bờ hồ. Đường hầm được làm từ những mảnh gỗ ghép phản chiếu ánh sáng yếu ớt màu trắng. Chẳng có khách du lịch, chỉ có dăm chàng trai địa phương lái thuyền nhanh đang dựa lưng vào thành thuyền tán dóc. Hồ Ca Na Tứ nằm trên đỉnh núi cao, là giọt lệ tinh khiết của trái đất. Cảm giác mình đang run rẩy. Không biết có phải vì lạnh hay thấy bất lực trước sự vĩnh hằng trước mặt.

Ở Ca Na Tứ hai ngày hai đêm. Lúc nằm trong phòng nghỉ buổi tối, nhìn thấy trăng lên trên đỉnh núi đen sẫm ngoài cửa sổ. Lấp loé thứ ánh sáng nhợt nhạt. Làng bên đã vắng lặng từ lâu. Trong căn phòng gỗ chỉ có ánh lửa chập chờn. Trên núi đã có điện nhưng phần lớn người dân tộc Duy không dùng đèn điện. Tiểu Long kể đàn ông ở đây tối nào cũng uống say. Lại rất bó hẹp, không thích giao tiếp với thế giới bên ngoài, cười xin cũng chỉ trong đám người này. Vì thế hầu như không hứa hẹn tiền đồ gì. Tôi nhớ lại trên chặng đường từ hồ Ca Na Tứ quay về khách sạn gặp một đám đàn ông sửa đường vừa xong việc về nhà. Họ vừa đi vừa hát, trêu chọc nhau. Tiếng cười vui vẻ và thô lỗ. Thư giãn sau một ngày lao động vất vả. Họ không phải là lớp đàn ông trí thức trong những ga tàu điện ngầm ở Thượng Hải sau khi tan giờ làm, tay xách cặp, mặt đầy mệt mỏi và trĩu nặng. Cuộc sống của những người đàn ông ở đây cứ đơn giản ngày làm tối nghỉ như vậy.

Nhưng như thế có gì không tốt cơ chứ? Con người trên thế giới này có đủ cách sống và số phận khác nhau. Họ không thể lựa chọn được. Trên núi có trường tiểu học. Thậm chí tự nhiên được biến thành sân bóng. Có gian nhà gỗ thấp lè tè và tấm bảng đen to đùng. Giống hết kiểu trường tiểu học mà tôi hằng tưởng tượng. Có thể dạy học và sống tĩnh lặng ở đây. Thật đáng tiếc, lũ trẻ chỉ học tiếng dân tộc Duy.

Leo núi là việc rất ưa thích. Chúng tôi ra đình ngắm cá ở bên hồ. Cả chặng đường ngập ánh trăng sáng rờ rờ, hoa dại rung rinh, trèo đường đến nơi đã mệt đứt hơi. Không quên mang theo một chiếc túi to, nhặt hết vỏ chai nước khoáng vớt bên đường. Chàng trai đến từ Phúc Hải, hai cô gái Mông Cổ trên thảo nguyên được nghỉ học về nhà, người phụ nữ Mông Cổ bế con nhỏ, bà già dân tộc Duy Cáp Tát Khắc, cô gái dân tộc Duy Nhĩ. Tất cả đều không thu tiền. Chỉ cần nụ cười trên khuôn mặt chất phác, trầm lặng của họ. Không có gì đẹp hơn thế. Quan hệ giữa con người với con người có lúc chỉ đơn giản và ấm áp như vậy. Không nghi ngờ gì, họ đều là những người bạn đường xuất sắc.

Rời khỏi Ca Na Tứ, chúng tôi men theo hồ Cáp Ba xuống núi. Trên đường

đi qua Khắc La Mã Y, Y Ninh. Tiết trời nóng hầm hập. Mọi người đều cố gắng kìm chế. Chỉ hy vọng dọc đường được uống sữa chua do thông Băng tự làm, sẽ mát thấu ruột.

Điều hoà trên xe bị hỏng. Âm thanh bị biến giọng. Khe cửa hở bị gió lùa. Bụi đường mù mịt. Trên chặng đường tới hồ thiên nga, lần đầu tiên tôi cảm nhận được những bức dọc đàn ông đường xóc. Hôm đó tôi rất mệt. Đêm thảo nguyên lạnh thấu xương. Mãi tới mười một giờ đêm, xe chúng tôi mới tới được trạm tiếp đón hồ Thiên Nga trên đỉnh núi. Nơi đó có nhà nghỉ bằng gỗ và nhà ăn. Không có vôi hoa sen, chỉ có thể đổ nước sôi vào chậu lau người.

Tiểu Long không ở cùng phòng với chúng tôi. Anh ta khăng khăng đòi dựng lều ngoài trời. Thế là chỉ còn lại tôi và Thụ. Tôi vội vã chui tọt lên chiếc giường nhỏ chật hẹp. Chăn đệm dày, mềm mại. Có thể nhìn thấy màn đêm xanh thẫm và ánh trăng tuôn như nước chảy qua khung cửa sổ tròn nhỏ trên vách. Lần đầu tiên được qua đêm trên thảo nguyên, tâm trạng cứ khác lạ. Tôi nghe thấy giường Thụ kêu cọt kẹt. Tôi hỏi, Thụ, anh ngủ chưa? Anh đáp, Chưa.

Căn phòng rất chật, tối om. Không gian toả hơi ẩm. Chúng tôi tối ngày ở bên nhau đã khá lâu. Có những lúc xe lắc lư như điên, tay cũng chạm vào nhau trong chốc lát. Nhưng lại buông ra rất nhanh. Anh là một thanh niên sạch sẽ, hay ngượng. Rất rõ ràng. Về tình cảm, anh có tiêu chuẩn rất riêng của mình. Nhưng những đêm thảo nguyên như thế này là khác hẳn. Chúng tôi đang ở trên thảo nguyên bao la, tĩnh mịch. Chúng tôi cách thành phố và hiện thực rất xa vời. Tôi biết. Tôi biết đêm thế này, thú tính của chúng tôi sẽ vùng dậy đòi tự đàn ông. Thụ đang trên giường của anh. Tiếng của anh vẫn điềm tĩnh và trầm như thế. Anh nói, Kiều, anh muốn ôm em.

Trong đêm tối, cơ thể xa lạ ấm áp của Thụ bao trùm lấy tôi. Tôi ngửi thấy mùi vị lạ lẫm trên cổ anh. Mùi của người đàn ông sạch sẽ. Những cơn trớn của anh quyến rũ và mạnh mẽ đến bất ngờ. Một tuần trước, anh còn là một chàng trai phương Bắc sống cách tôi tới hơn một nghìn cây số. Chúng tôi không hề biết gì về lịch sử của nhau. Anh sinh trưởng, lớn lên, tốt nghiệp, làm việc ở đó... Tình yêu cổ chấp của anh và lòng trung thành với Bắc Kinh. Nếu không có chuyến đi này, cả đời chúng tôi sẽ không bao giờ gặp nhau.

Nhưng đêm nay, chúng tôi ôm lấy nhau. Có lẽ vì màn đêm cô tịch trên thảo nguyên, vì ánh trăng trong suốt và cái giá lạnh. Lý do có thể quá nhiều. Điều duy nhất không thể ngăn cản được là khoảnh khắc cọ xát da thịt. Anh không ngừng thăm thẳm thì, E có thích không? Tôi đáp, có, có, em thích. Do đè nén quá lâu mới được bùng nổ, tư thế của chúng tôi càng thêm điên cuồng.

Khi nụ hôn của Thụ ngày càng nóng bỏng, tôi ngẩng đầu lên nói với anh. Thụ ơi, chúng ta không nên làm tình.

Anh nhìn tôi, nói. Ừ, Tôi trở dậy, đi tới chậu rửa mặt trong bóng tối. Trên người tôi dính đầy mồ hôi nhóm nháp. Tôi dùng nước lạnh rửa sạch người. Anh nói, Em bị cảm mất. Tôi đáp, Không sao. Tôi cảm thấy anh tựa vào giường ngấm thân hình trần trụi của tôi. Chúng tôi không trò chuyện. Tôi bò lên một cái giường trống khác. Bình tĩnh nằm xuống. Sờ soạng trong bóng tối, châm một điếu thuốc.

Anh nói. Không cần phải nghĩ xem em có yêu anh hay không. Không. Anh biết em không yêu.

Em không nghĩ gì cả. Em là đứa con gái không dễ yêu đàn ông.

Anh biết trong lòng em có một bóng tối rất sâu. Kiều, em có thể kể cho anh nghe không?

Em chỉ mắc bệnh đói khát thôi. Bệnh đói khát tình cảm. Đói khát da thịt. Vì không ai có thể hiểu cho em. Hoặc không ai có thể cho em nhiều như thế.

Anh im lặng, rồi nói, Anh muốn ôm em nữa, Kiều.

Không. Em mệt rồi.

Lại đây. Anh ra lệnh rất bình tĩnh.

Tôi đi tới. Anh lại ôm chầm lấy tôi. Cầm anh tỳ lên tóc tôi. Tôi nghe thấy tim anh nhảy nhót. Thật tuyệt. Thân hình băng giá của tôi lại run rẩy và tìm thấy yên bình dưới bàn tay ấm nóng của anh. Những cái vuốt ve dịu ngọt. Cơ thể như một đoá hoa bừng nở. Linh hồn như đứa trẻ được an ủi. Tôi rút nước mắt. Chảy lên bờ môi anh.

Anh nói, Anh có thể lấy em, Kiều ạ. Hãy nhớ kỹ câu nói này của anh, anh muốn lấy em.

Chúng tôi đã trên đường quay về Ô Lỗ Mục Kỳ. Mảnh đất hoang vu, thành phố là châu lục xanh trên sa mạc. Buổi tối ra chợ vỉa hè ăn, ngôn ngữ nghe được phần lớn là tiếng dân tộc Duy. Phụ nữ dân tộc Duy đi tất dài, váy hoa lớn, bịt khăn trùm đầu, có nét dịu dàng và hoa lệ. Rất nóng. Nóng tới mức tưởng phát sôi lên sùng sục. Thế nhưng mọi người vẫn ăn từng bát lớn cay sè và ngập dầu mỡ. Được ăn thịt cừu xiên tuyệt diệu nhất. Từng miếng thịt cừu lớn được xuyên qua que sắt, thịt cừu đen tươi ngon nhưng không tanh. Tiểu Long nói với tôi, nơi đây đã thuộc vùng Nam Cương. Cuộc hành trình

sắp kết thúc.

Suốt mấy ngày tôi không nói chuyện với Thụ. Tôi cảm hận sự vô cảm của mình. Cứ ngỡ sẽ chấp nhận được cơ thể của anh theo lý trí phân tích anh là một người đàn ông sạch sẽ, có giáo dục, có thể đem lại sự ổn định và an toàn. Và anh cũng thích tôi. Thích thật lòng là chuyện rất xa xỉ, nhất là khi lại có thêm lời hứa chịu trách nhiệm. Trong thành phố đã quá nhiều tình cảm nồng ấm giả tạo, có thể tan bất kỳ lúc nào, lại tự cho mình là thông minh. Nhưng nhiều khi mềm yếu tới mức không thể nghi ngờ được.

Thứ mà tôi muốn là tình cảm ấm nóng, đầy đặn như chiếc chăn lông thiên nga. Quấn chặt lấy tôi. Nhấn chìm tôi. Nhưng liệu người đàn ông mà tôi vô tình gặp được trên chặng đường này có thể đem lại cho tôi những gì? Thậm chí anh không thể như Sâm, dừng một lát để xem bộ phim của tôi. Vì thời gian của tôi không nhiều. Chỉ có một đêm. Chúng tôi chỉ có thể cho nhau nhiều đến vậy.

Thụ luôn giữ được thái độ lãnh đạm nhất quán trước vẻ lạnh lùng và những cơn nóng giận bất thường của tôi. Anh nhìn tôi đặt vé máy bay về Thượng Hải, nhìn chúng tôi trong khách sạn ở Ô Long Mục Kỳ. Đêm cuối cùng, tôi xoay lưng về phía anh và thiếp đi rất nhanh. Không nói với anh một câu nào. Vé máy bay của tôi đúng tám giờ sáng. Tôi từ chối anh tiễn ra sân bay. Buổi trưa, anh ngồi tàu hỏa về Bắc Kinh.

Hành lý đã thu dọn xong. Lúc hơn ba giờ sáng, tôi chợt tỉnh, nhìn thấy đèn ngủ bên cạnh giường vẫn sáng. Thụ vẫn thức. Tôi hỏi, Sao không ngủ? Anh đáp, Đau dạ dày quá. Nhưng không sao. Bệnh cũ ấy mà. Tôi nói, Xin lỗi. Anh nói, Anh hiểu. Em không muốn anh gần gũi với em.

Tôi tụt xuống, sang bên giường anh, ôm lấy anh. Anh ra sức ôm chặt tôi vào lòng, hôn lên môi tôi.

Anh rất buồn, Kiều ạ. Anh không biết mình có thể để mất em như vậy được không.

Chúng ta không thể nào ở bên nhau. Em không thể ở bên bất kỳ người nào khác.

Anh nâng tay tôi lên, dùng ngón tay vuốt ve vết sẹo trên cổ tay do dao cứa. Em không tốt với mình.

Tôi giật tay lại. Nói, nó chỉ là một vết sẹo mà thôi.

Thời gian ở bên nhau của chúng tôi cứ mất dần từng tí một. Lúc bảy giờ,

tôi xuống nhà kêu xe ra sân bay. Trời đã chuyển sang trắng bạch. Không khí trên con đường tĩnh mịch rất mát mẻ. Thụ tiễn tôi tới cổng khách sạn. Đã có xe tắc xi đợi ở cổng. Tôi cho hành lý vào xe. Anh nhìn tôi. Cũng giống như cái đêm trên thảo nguyên, trong ánh trăng anh ngắm nhìn thân hình trần trụi của tôi khi tôi dùng nước lạnh rửa người. Ngón tay và ánh mắt của anh đều ấm áp. Nước mắt tôi đột ngột lại trào ra. Nhưng tôi không thể để anh nhìn thấy.

Chui tọt vào xe, vẫy tay chào anh qua lớp kính xe phía sau. Chiếc xe chạy rất nhanh. Đem theo tôi, rời xa cái thành phố mà có lẽ cả đời chỉ tới một lần này. Rời xa người đàn ông này. Trên đường phố chỉ còn gió trống trải.

Trên máy bay, tôi ngủ miết. Ngủ rất lâu. Lúc tỉnh dậy, nhìn thấy từng đám mây trắng ngoài cửa sổ. Lúc xuyên qua chúng, máy bay không ngừng lắc lư, những đám mây lập tức biến thành luồng khí mênh mang. Té ra chẳng có vật gì nguyên vẹn. Những biểu tượng nom bề ngoài hoành tráng thực chất đều trống rỗng. Chỉ có nỗi cô đơn của tôi là nặng trĩu. Dù có đang ở trên không trung với độ cao ba nghìn thước.

Thượng Hải oi bức và ẩm ướt. Một đợt nóng hầm hập bao trùm lên cả thành phố. Người nào cũng mong chờ bão về.

Tôi lại vui đầu vào viết. Mãi tới hơn ba giờ sáng một ngày nào đó mới viết xong kết thúc của bộ phim. Tôi không thể làm được việc gì khác. Thậm chí không thể hồi tưởng. Không thể chờ đợi. Quá khứ và tương lai đều cự tuyệt tôi. Tôi chỉ có hiện tại.

Cảm thấy rất đói, định xuống dưới tới siêu thị mở suốt hai mươi tư giờ mua chút đồ ăn. Bên ngoài bỗng mưa to. Cuối cùng bão cũng chịu tới. Gió thổi sạch các đám mây trên trời. Mưa xúc xích, sữa chua, một lon bia, gói hoành thánh và một tút thuốc lá Hồng Song Hỷ. Đầu đau như muốn vỡ tung.

Tiệm cắt tóc nhỏ bên cạnh siêu thị vẫn đang mở. Tôi xách đồ ăn tới gõ cửa, một cậu thanh niên trẻ ngoại tỉnh đi lại. Tóc nhuộm vàng bạch kim, mặc bộ đồ bó màu đen. Cậu ta đang xem ti vi. Trên đó đang chiếu một bộ phim cũ của Mỹ thập niên 60.

Tôi hỏi, Còn làm không?

Cậu ta gật đầu.

Tốt quá. Thế cho cắt tóc.

Cắt hẳn tóc dài?

Ừ.

Cậu ta giúp tôi quàng một tấm vải, trước tiên gội đầu. Tư thế thuần thực và im lặng. Cậu ta không tán phét, rất hợp ý tôi. Ánh mắt cậu ta nhìn vào tóc tôi. Tôi nhìn ti vi. Lúc mới tóc dài rơi xuống đất, tim đột nhiên đau nhói. Đã có biết bao lần. Đã có biết bao bàn tay đàn ông vuốt ve chúng. Chúng đã từng được yêu thương. Và chúng cũng không hề khiếp sợ tình yêu.

Một tiếng sau, tôi đã có một mái tóc ngắn như một chú bé mười lăm tuổi. Đầu nhẹ hẳn. Con đầu đầu cũng biến mất. Nhìn thấy gương mặt của mình trở nên thanh tú và gầy hẳn, cùng đôi mắt đặc biệt đen láy.

Bước lên cầu thang. Nghe thấy điện thoại reo. Là mã vùng Bắc Kinh. Tiếng Thụ âm áp vang lên. Kiều phải không?

Tôi hỏi, Anh khỏe không? Vừa dứt lời, tôi mới nhận thấy thật ra rất nhớ anh. Tôi có cảm giác sẽ rất khó gặp được một người đàn ông nào lý trí và sạch sẽ như vậy nữa. Anh khiến tôi có cảm giác an toàn. Mặc dù anh chỉ là một thành viên rất bình thường trong đám đàn ông Bắc Kinh. Quá bình thường. Tốt nghiệp đại học, một công việc vừa mới bắt đầu. Ưu điểm của anh đều là những đặc trưng của người bình thường.

Anh đáp, Rất khỏe. Anh nhớ em, Kiều ạ.

Ừ. Em biết.

Sau khi về Thượng Hải, em làm gì?

Viết một tiểu thuyết điện ảnh. Sống.

Lần sau nếu định cửa tay mình, nhớ gọi điện cho anh. Anh sẽ đem lại cho em một cuộc sống hoàn toàn khác bây giờ.

Như thế nào chứ? Tôi ngồi xuống bậc thang tối tăm, nghiêng đầu cười với cái điện thoại.

Kết hôn sinh con. Chăm chỉ làm việc. Sống chân thực. Có một trái tim bình thường. Anh điềm tĩnh đáp.

Vậy thì sao nào?

Có lẽ sau khi thử em mới biết được thứ mình thực sự muốn là gì.

Tại sao cứ cố tìm cách thuyết phục em?

Vì anh tôn trọng từng câu mà mình đã nói. Cái đêm trên thảo nguyên, anh đã nhận lời với em.

Nhận lời lấy em ư?

Đúng vậy. Anh muốn lấy em.

Tôi hít một hơi sâu. Cảm thấy lòng thực chua xót. Nhớ tới Ben. Người đàn ông Đại Liên. Anh đã mang theo giấy chứng nhận kết hôn của chúng tôi và không hề quay lại. Anh đã cho tôi tự do hoàn toàn. Và cũng mang đi tất cả tự do của tôi. Chỉ vì anh nói với tôi, Em sẽ o đờn được người đó đâu.

Tôi nói, Em cắt tóc rồi, Thụ ạ. Có một số việc rất dễ bắt đầu lại, có thể biến những thứ phát sinh cắt trụi hẳn. Nhưng có một số việc lại không thể. Không còn cơ hội làm lại nữa rồi.

Chúng ta vẫn đều có cơ hội, Kiều ạ.

Thật không?

Thật.

Vậy chúng ta cứ chờ xem. Thời gian sẽ trả lời. Tôi tắt máy. Lúc đó, tôi đột nhiên nhớ tới hồ Ca Na Tứ trên đỉnh núi cao. Tôi thấy nó lạnh giá cô lộng trong bóng đêm. Nước hồ xanh ngắt. Sự vĩnh hằng trong khoảnh khắc.

Tôi đi vào nhà uống rượu. Uống rất nhiều. Khi có một người đàn ông bên cạnh, nước mắt còn có cảm giác đốn đau. Nhưng khi chỉ một mình, nước mắt chỉ còn là những dịch thể không mùi vị, không cảm xúc, cứ thế rớt xuống. Tôi thấy mình như say. Dần dần mắt không thể mở ra nổi. Tôi không rõ những người say tại sao không thể chết đi trong trạng thái này. Nó sẽ rất hạnh phúc. Vì tôi không hạnh phúc, vì vậy tôi vẫn chỉ có thể say lăn ra giường.

Hoa bên bờ

Chương 20

Một dạng kết

Rất tốt. Từ đó họ không hề gặp lại nhau nữa. Mọi thứ rất thoải mái. Cả hai

lại trở nên xa lạ.

Hai mươi năm sau, họ gặp lại nhau câm lặng trong một thị trấn nhỏ nơi đất khách quê người. Chỉ có ánh nắng như số kiếp không thể thay đổi.

Vừa ra khỏi cổng nhà giam, Nam Sinh thấy Kiều đang ngồi xỏm trên bậc thềm xi măng bên đường hút thuốc. Vừa hết Tết âm lịch. Trên đường vẫn còn vương lại chút không khí hoan hỉ. Sau một đợt nghỉ ngơi, mọi người đã bắt đầu làm việc. Ánh nắng mùa xuân nhợt nhạt xuyên qua những nhánh cây khô. Ánh sáng khiến Nam Sinh thấy đau mắt. Cô giơ tay lên che mắt.

Kiều vẫn mặc chiếc quần da bó, đi giày cao gót. Quấn chiếc áo khoác dài đính đầy hạt lấp lánh, trên gương mặt hao gầy là những đường viền mắt và môi son rất đậm. Một mối do thức đêm khiến cô trông rất tiêu tụy. Cô vút mẩu thuốc cuối cùng, vội vã đi tới ôm chầm lấy Nam Sinh.

Mặt Nam Sinh tựa lên vai Kiều. Thân hình hơi run rẩy. Không nói nên lời.

Nam Sinh, Kiều ôm chặt cô. Ngửi thấy mùi tóc chua chua và mùi hôi của quần áo ẩm. Nam Sinh, có muốn hút thuốc không? Kiều có vẻ hơi căng thẳng.

Nam Sinh gật đầu. Cổ họng cô không thốt nổi nên lời. Ánh sáng rờ rờ và nóng bỏng khiến mắt cô cay xè. Cô nhìn Kiều băng qua đường, chạy tới tiệm tạp hoá nhỏ ở góc đường đối diện mua thuốc lá. Một chú cún nhỏ màu đen ngờ vực vờn quanh người cô, nom phoi nắng rất thư thái. Đôi mắt đen láy ướt át. Quan sát cô bằng ánh mắt trong sáng và đầy thiện ý. Nam Sinh ngồi xuống nhẹ nhàng vuốt ve chú. Ngón tay cô cứng đờ và co quắp. Thoải mái dần, bắt đầu vuốt ve một sinh mệnh ấm áp, sống động. Trên mặt không chút biểu cảm. Rồi cô xoè bàn tay, duỗi thẳng các ngón tay. Những ngón tay mảnh mai trắng bệch ánh lên thứ ánh sáng lạnh lẽo. Những đường chỉ tay như những sợi dây loằng ngoằng và vỡ vụn. Cô khẽ cử động ngón tay, ánh mắt đờ đẫn. Lúc bị giam, không biết bao lần ngửi mùi trên đầu ngón tay mình. Nó bốc mùi thối của máu tanh. Là mùi khiến người ta ghê tởm. Cô đưa tay lại gần mũi, ra sức thở mạnh. Mãi tới khi tin rằng những mùi này đã bị đẩy lùi trong không khí và tan biến.

Cứ như vậy cô đã ngồi trong căn phòng ẩm ướt và tối tăm hơn một tháng. Hà Bình không chết, cũng không tố cáo cô. Anh chỉ rời bỏ thành phố này.

Kiều đưa Nam Sinh về Nam Kinh. Xe lửa lắc lư suốt chặng đường, hết ngày lại đêm xuyên qua những cánh đồng hoang vắng. Nam Sinh không ăn cơm, cũng không chuyện trò. Chỉ nhắm mắt ngủ vùi. Cô cứ ngủ suốt. Không có tiếng nào, nhắm chặt đôi mắt. Kiều ngồi bên giường đối diện, khoanh tay trước ngực, canh Nam Sinh. Rừng cây hoang giá mùa đông lướt

như bay qua cửa sổ. Kiều hút hết điều thuốc này tới điều thuốc khác.

Lúc hơn một giờ sáng, Nam Sinh tỉnh giấc. Cổ họng cô cử động rất khó khăn. Vẫn không thốt nổi ra câu nào. Cuối cùng cô nói, Mình muốn uống nước. Kiều đi tới vuốt ve gương mặt cô. Da Nam Sinh bỏng rẫy, hơi thở nặng nề.

Cậu bị sốt rồi, Nam Sinh ạ. Kiều áp mặt lên trán Nam Sinh. Cô đi tìm thuốc và nước nóng.

Nam Sinh nuốt hai viên thuốc trắng, uống hết cốc nước trong tay Kiều. Nam Sinh lại nằm xuống, nhắm mắt lại.

Nam Sinh này, nếu lòng đau đớn, cứ khóc ra nhé.

...

Nam Sinh cứ ngủ, không đáp lại câu nào. Cô cứ nằm mơ mãi. Mơ thấy một con đường đầy những đoá hoa to màu tím. Không biết đang ở đâu. Chân cô cứ đạp lên, nghe thấy tiếng gãy của hoa và bụi phấn bay lên. Gió mát mẻ. Dễ chịu vô cùng. Một đàn chim trắng vỗ cánh bay ngang trời. Nam Sinh ngẩn ngừ, nghe thấy tiếng thánh ca vọng lại từ phía sau. Đó là tiếng hát quen thuộc mà cô vẫn hằng nghe hồi nhỏ trong nhà thờ ở thị trấn. Cô muốn quay người lại nhưng thấy đôi chân thật bất lực. Thứ dịch thể mịt mù dần dần biến màu. Rõ ràng là máu đỏ tươi. Trong không khí đầy mùi tanh của máu và mùi thơm gắt của hoa.

Nam Sinh rên rỉ. Bàn tay mát lạnh và khô của Kiều đặt lên người cô. Kiều không ngừng vuốt ve cô. Nam Sinh, Nam Sinh. Kiều gọi nhỏ. Có một thứ dịch thể ấm nóng cứ rơi xuống mặt Nam Sinh từng giọt một. Nam Sinh khẽ động dậy môi, nếm thấy mùi mặn của nước mắt. Đó là Kiều đang khe khẽ khóc trong bóng tối. Nam Sinh ráng mở mắt. Mắt đau nhức, không thể khóc nổi.

Mở được mắt, nhìn thấy toa xe tối om. Bánh xe đập rầm rầm trên đường sắt rất nhức tai. Ngoài cửa sổ là ánh trăng thừa thớt. Có một vì sao rất xa nhưng rất rõ. Giống như trên trần nhà ở Phụng Kiều ngắm sao đầy trời. Bà ngoại khẽ ngân nga hát. Bà nói, Nam Sinh, ngủ đi cháu...

Nam Sinh lại ngủ thiếp đi.

Quay về Nam Kinh. Kiều vẫn ở chỗ cũ. Việc đầu tiên khi vừa về tới nhà là đẩy Nam Sinh vào buồng tắm. Tóc và quần áo của cô đều bốc mùi khủng khiếp. Kiều nói, Nam Sinh, cậu tắm trước đi. Hãy gột rửa sạch mọi thứ tội tệ. Rồi đưa bộ quần áo ngủ sạch cho Nam Sinh, đóng cửa lại.

Kiều ngồi trước cửa toilet hút thuốc. Bên trong vang lên tiếng nước chảy ào ào. Nam Sinh đột nhiên kêu, Kiêu ơi, Kiêu hỏi, Sao thế? Muốn mình vào không? Cô đáp, Không. Rồi không thấy nói câu nào nữa. Kiêu đập cửa, vừa hút thuốc vừa gọi to, Nam Sinh, cậu có nghe thấy mình đang nói không? Mọi thành viên trong ban nhạc đã bàn bạc xong rồi, làm ca nhạc vẫn phải tới Bắc Kinh để phát triển. Chúng mình định một tháng sau sẽ đi. Đi với mình đi, Nam Sinh. Cùng mình đi khắp giang hồ.

Nam Sinh thăm thì. Liệu cậu có vĩnh viễn không kết hôn? Vĩnh viễn yêu mình mãi được không?

Được chứ, mình làm được. Kiêu đáp. Chỉ cần cậu đồng ý ở cùng mình.

Nhưng có một số việc mình không thể nào quên. Nam Sinh nói lấp lửng. Tiếng của cô khê tới mức như tự nói cho mình nghe. Tối đó, Hà Bình mua mì bò cho mình ăn. Vừa có một trận tuyết lớn. Tuyết phủ đều các ngõ ngách. Gió buốt lạnh. Lạnh tới mức xương cốt đau nhức. Anh ấy đẩy bát mì bò về phía mình, còn anh chỉ ăn một bát mì Dương Xuân. Trên bát mì đó chỉ có vài lát hành hoa. Anh cầm đũa lên ăn...

Nam Sinh, đừng kể nữa. Kiêu gắt to. Không được phép nhắc tới anh ta nữa. Nếu không mình sẽ tát cậu đấy.

Hình như Nam Sinh khóc thầm. Kiêu tựa vào cửa, mệt mỏi sau một đêm mất ngủ. Cô gục đầu muốn thiếp đi. Đột nhiên tim đập đánh thót một cái. Nhìn thấy nước trào ra từ khe cửa, ướt đẫm cả quần áo cô. Cô hốt hoảng đứng dậy, ra sức đập cửa. Cậu đang làm gì thế, Nam Sinh? Mở cửa mau.

Không có tiếng đáp. Kiêu khiếp sợ ngó nghiêng. Không tìm được vật gì để phá được cửa. Cô đành phải nắm lấy một chiếc ghế, ra sức đập mạnh vào tấm cửa đóng chặt.

Nam Sinh loã lồ nằm trong bồn tắm, mặt úp xuống nước. Mớ tóc dài ướt đầm giống như mớ rong biển rối bời. Máu nhuộm nước trong bồn thành màu hồng phấn. Cô đã dùng dao cạo cửa bảy vết sâu hoắm trên tay, lòi cả thịt lên, vết thương rất nặng. Kiêu vội xé chiếc váy ngủ, buộc chặt vào cổ tay rách nát của Nam Sinh. Rồi dùng chăn bọc cô lại. Lâu Nam Sinh, mình sẽ giết cậu. Toàn thân Kiêu run rẩy, phần nộ hét lớn.

Cổ họng Nam Sinh lũng bùng. Cô nói, Mình lại mang thai rồi, Kiêu ạ. Là con của Hà Bình. Mình là một đứa không có hy vọng.

Quay về Nam Kinh. Kiêu vẫn ở chỗ cũ. Việc đầu tiên khi vừa về tới nhà là đẩy Nam Sinh vào buồng tắm. Tóc và quần áo của cô đều bốc mùi khủng khiếp. Kiêu nói, Nam Sinh, cậu tắm trước đi. Hãy gột rửa sạch mọi thứ tội

tệ. Rồi đưa bộ quần áo ngủ sạch cho Nam Sinh, đóng cửa lại.

Kiều ngồi trước cửa toilet hút thuốc. Bên trong vang lên tiếng nước chảy ào ào. Nam Sinh đột nhiên kêu, Kiều ơi, Kiều ơi, Sao thế? Muốn mình vào không? Cô đáp, Không. Rồi không thấy nói câu nào nữa. Kiều đập cửa, vừa hút thuốc vừa gọi to, Nam Sinh, cậu có nghe thấy mình đang nói không? Mọi thành viên trong ban nhạc đã bàn bạc xong rồi, làm ca nhạc vẫn phải tới Bắc Kinh để phát triển. Chúng mình định một tháng sau sẽ đi. Đi với mình đi, Nam Sinh. Cùng mình đi khắp giang hồ.

Nam Sinh thăm thì. Liệu cậu có vĩnh viễn không kết hôn? Vĩnh viễn yêu mình mãi được không?

Được chứ, mình làm được. Kiều đáp. Chỉ cần cậu đồng ý ở cùng mình.

Nhưng có một số việc mình không thể nào quên. Nam Sinh nói lấp lửng. Tiếng của cô khẽ tới mức như tự nói cho mình nghe. Tối đó, Hà Bình mua mì bò cho mình ăn. Vừa có một trận tuyết lớn. Tuyết phủ đều các ngõ ngách. Gió buốt lạnh. Lạnh tới mức xương cốt đau nhức. Anh ấy đẩy bát mì bò về phía mình, còn anh chỉ ăn một bát mì Dương Xuân. Trên bát mì đó chỉ có vài lát hành hoa. Anh cầm đũa lên ăn...

Nam Sinh, đừng kể nữa. Kiều gắt to. Không được phép nhắc tới anh ta nữa. Nếu không mình sẽ tát cậu đấy.

Hình như Nam Sinh khóc thầm. Kiều tựa vào cửa, mệt mỏi sau một đêm mất ngủ. Cô gục đầu muốn thiếp đi. Đột nhiên tim đập đánh thót một cái. Nhìn thấy nước trào ra từ khe cửa, ướt đầm cả quần áo cô. Cô hốt hoảng đứng dậy, ra sức đập cửa. Cậu đang làm gì thế, Nam Sinh? Mở cửa mau.

Không có tiếng đáp. Kiều khiếp sợ ngó nghiêng. Không tìm được vật gì để phá được cửa. Cô đành phải nắm lấy một chiếc ghế, ra sức đập mạnh vào tấm cửa đóng chặt.

Nam Sinh lơ lửng nằm trong bồn tắm, mặt úp xuống nước. Mớ tóc dài ướt đầm giống như mớ rong biển rối bời. Máu nhuộm nước trong bồn thành màu hồng phấn. Cô đã dùng dao cạo cửa bảy vết sâu hoắm trên tay, lòi cả thịt lên, vết thương rất nặng. Kiều vội xé chiếc váy ngủ, buộc chặt vào cổ tay rách nát của Nam Sinh. Rồi dùng chân bực cô lại. Lắm Nam Sinh, mình sẽ giết cậu. Toàn thân Kiều run rẩy, phần nộ hết lớn.

Cổ họng Nam Sinh lúng búng. Cô nói, Mình lại mang thai rồi, Kiều ạ. Là con của Hà Bình. Mình là một đứa không có hy vọng.

Nói bậy. Cậu có thể sinh nó. Chúng mình cùng nuôi nó khôn lớn. Kiều khóc. Cô nói, Xin cậu đấy. Nam Sinh. Cậu không thể chết được. Cô cống Nam Sinh lên. Thân hình gầy yếu của Nam Sinh giống hệt một chú bị tấp lên bờ, phủ phục trên vai Kiều, chậm chậm và trĩu nặng. Máu tươi trên cổ tay Nam Sinh vẫn rõ tong tong từ miếng vải băng vết thương. Cô nói, Mình không thể có con. Kiều ơi, mình phải cho nó và mình được tự do.

Kiều nặng nề đi ra đường đón xe. Không thấy bóng dáng một chiếc tắc xi nào. Thỉnh thoảng chỉ thấy một chiếc xe chở hàng phi qua như bay. Kiều đứng giữa đường, xông thẳng tới chiếc xe tải đang bật đèn sáng loáng vừa chạy tới, ra sức khua tay.

Đường phố trong đêm khuya tối om. Gió lạnh thổi vi vút. Hoa tuyết bay lả loi trong không trung.

Do cơ thể quá suy nhược, sau khi lành vết thương trên cổ tay, Nam Sinh mới uống thuốc để ra thai. Suốt một tuần đó, cô bị tác dụng phụ của thuốc dầy vò tường tới chết đi sống lại. Cứ nằm bệt trên giường, không nuốt nổi bất kỳ thứ gì. Lồng ngực luôn có cảm giác buồn nôn như muốn lộn hết ruột gan. Môi khô rang. Trong cơn đau chua xót trong xương cốt, cô đón nhận những dòng máu tươi tuôn ra khỏi cơ thể.

Máu tươi mang đi nỗi tuyệt vọng, để lại sự tỉnh táo trống rỗng.

Trong bệnh viện, Kiều trông Nam Sinh suốt một tuần. Cô không đi biểu diễn, không dám rời Nam Sinh lấy một bước. Cái hôm Nam Sinh tỉnh dậy, nhìn thấy cây mai ngoài cửa sổ phủ đầy tuyết. Tuyết lớn ba ngày ba đêm. Kiều đã ngủ say. Mặt úp bên cạnh gối của cô. Nam Sinh giơ tay vuốt ve tóc cô. Kiều mở mắt, nhìn Nam Sinh, chảy nước mắt. Hai người gục đầu vào nhau, cùng khẽ cười.

Kiều hôn lên trán Nam Sinh. Cô nói, Nam Sinh, mình yêu cậu.

Nam Sinh sống một tháng ở Nam Kinh. Tự tử không thành, sau khi phá thai, tâm trạng cô đã bình yên trở lại. Cô sáng tác và đọc sách báo ở nhà. Chỉ có chữ nghĩa mới trị được cho cô. Một cách chữa trực tiếp và sâu sát nhất tới tận linh hồn. Cô đọc rất nhiều sách. Trong nhà Kiều, sách vút lung tung mọi nơi. Phân tích tinh thần, tâm lý học, xã hội, lịch sử, nghệ thuật, xem thiên văn và kinh dịch. Rồi viết cuốn tiểu thuyết của cô, kiếm ít tiền nhuận bút. Có lúc tới trường đại học nghe giảng về thơ ca, âm nhạc và kinh tế. Nam Sinh cảm thấy những kẽ nứt trong tim đang dần liền lại. Được công nhận bởi số kiếp và một cộng đồng bình đẳng trên thế giới. Được bù đắp và san bằng từng tí một.

Buổi tối cô đi xem Kiều biểu diễn. Đứng trong góc tối vừa hút thuốc vừa ngắm Kiều. Cô gái xinh đẹp với gương mặt đầy son phấn lấp lánh, dính đầy hạt cườm. Mặc bộ đồ bó sát, vừa hát hò vừa kéo đàn, vừa lắc lư cái eo mảnh mai trên sân khấu. Đợi Kiều hát xong, cô gọi phục vụ đưa lên một cốc nước lạnh. Kiều và các thành viên trong ban nhạc đã bắt đầu thu dọn hành lý, chuẩn bị hướng về phía Bắc.

Rất ngẫu nhiên, hôm đó gặp La Thần ở đường Tân Nhai Khẩu. Mùa xuân đã về dăng dăng. Trên đường phố, mọi người đều có gương mặt tươi tắn bởi ánh nắng ấm áp chiếu rọi. Nam Sinh vừa bước ra khỏi cổng công ty bách hoá Kim Ưng đã bắt gặp La Thần. Người đàn ông nho nhã dịu dàng, cạnh anh có một cô gái tóc dài buông thẳng. Họ dắt tay nhau.

Thời gian vụt quay ngược, Nam Sinh nhìn thấy con đường nhỏ lát đá xanh ở Phụng Kiều. Thì ra có một số người, một số việc chỉ có thể dừng lại ở một thời khắc ngắn ngủi. La Thần dẫn bạn gái đi vào cửa hàng trước, rồi tiến về phía cô. Nam Sinh, em vẫn luôn ở Nam Kinh sao? Anh hỏi. Ánh mắt dịu dàng, buồn rầu dừng lại trên gương mặt cô.

Nam Sinh khẽ mỉm cười. Quá nhiều sự việc, quá nhiều lý do, biết nói từ đâu đây. Cô khẽ vuốt ve vết sẹo trên cổ tay.

Anh đã kết hôn rồi, Nam Sinh ạ.

Nam Sinh mỉm cười. Em biết anh sẽ hạnh phúc.

Là đồng nghiệp của anh. Vừa mới chuyển về. Vì anh, cô ấy đã chia tay với bạn trai, anh thấy mình phải có trách nhiệm với cô ấy. La Thần trầm giọng kể. Lúc ngẩng đầu lên, trong mắt anh đã loang loáng ánh lệ. Nam Sinh, anh cần một lý do.

Nam Sinh ngẩng đầu nhìn cây ngô đồng bên đường. Lá cây xanh hơn hớn khẽ rung rinh toả sáng dưới nắng, vẻ ngoài cuộc sống vẫn bình lặng như thế. Cô nghĩ hồi lâu rồi nói, La Thần này, có một số người không thể yêu được người khác.

Em vẫn luôn ở Nam Kinh ư?

Không. Em sắp đi rồi.

Anh muốn cảm ơn em, Nam Sinh à.

Vì sao?

Cám ơn em đã từng tặng anh một quãng thời gian trong cuộc đời em. Tuy rất ngắn ngủi, chưa đầy hai năm. La Thần ôm chầm lấy Nam Sinh, hôn lên trán cô. Rồi vội vã bỏ đi.

Nam Sinh đứng dưới nắng một lúc. Tự cười một mình rồi đi lẫn vào đám đông.

Rất tốt. Từ đó họ không hề gặp lại nhau nữa. Mọi thứ rất thoải mái. Cả hai lại trở nên xa lạ.

Nam Sinh và Kiều trèo lên đỉnh núi Tử Kim Sơn. Buổi trưa nắng gay gắt, cây cối trên núi toả mùi thơm sắc. Nam Sinh đứng trên tảng nham thạch lớn trơn trụi, cùng Kiều hét toáng lên. Gió lớn thổi ào qua, giốn nghịch tóc tai tung toé.

Quả núi cao nhất trong thôn nhỏ này có tên là Đại Khê Lãnh. Nam Sinh nói với Kiều. Hồi nhỏ mình chỉ mê nhất là trèo lên đỉnh núi cao.

Một mình đứng trên đỉnh núi cao không sợ sao? Hồi đó cậu bé tẹo mà.

Không. Tới giờ, mình vẫn nhớ như in cái cảnh gió mơn trớn tóc và người mình ra sao. Khoảng đất hoang vắng, tĩnh mịch không một tiếng động.

Linh hồn cậu thích đứng chỗ cao, Nam Sinh à. Vì thế cậu đã bị định sẵn kiếp cô đơn. Cậu sẽ không chịu đi theo mình, đúng không? Cũng giống như cậu không chịu lấy La Thần vậy. Cậu là một người rất cố chấp.

Nam Sinh im lặng. Ánh mắt cô trong suốt và dừng đọng. Dừng lại trong một không gian không người có thể tới được. Rồi cô nói rõ ràng, Kiều, mình muốn đi tìm Hà Bình. Đó là cách đền tội duy nhất mình có thể làm được. Mình muốn gặp anh ấy. Lần cuối cùng.

Hoa bên bờ

Chương 21

Mất ngủ suốt một đêm. Tới khoảng ba giờ sáng mới mơ màng chợp được mắt. Lúc tỉnh dậy mới năm giờ. Lật đã dậy, đang chuẩn bị thức ăn trong bếp. Nhìn thấy Nam Sinh, Lật hỏi, Ngủ có ngon không? Tôi đang làm bánh trứng. Chính tôi dạy Hà Bình nấu nướng. Nhưng món này anh ấy làm ngon hơn tôi.

Cô luôn chăm sóc anh ấy vì yêu anh ấy sao?

Không. Vì anh ấy cần được chăm sóc. Lật khẽ cười.

Có con thế nào?

Con cái đem lại niềm hy vọng. Cho rằng có thể khiến chúng sống tươi sáng và đầy đủ hơn, thay tôi sống thêm lần nữa.

Tôi đã mất đi hai đứa con. Chúng không thể tồn tại.

Chẳng có gì lạ cả. Cô và Hà Bình đều là những người ích kỷ, đã quen sống cho riêng mình. Hơn nữa tính nết quá cứng nhắc. Vấp phải những người như thế khác nào trứng chọi đá. Tôi cũng từng có con với Hà Bình, nhưng không giữ được, bị sảy mất. Chỉ có hai người là ra sức thù hằn nhau.

Lật, cô có tha thứ cho sự bất công và những khổ sở của thế giới này không?

Chịu bỏ ra nhưng không nên đòi hỏi được báo đáp, Nam Sinh ạ. Đó là chân lý đầu tiên và cuối cùng đấy.

Bảy giờ sáng, Nam Sinh rời khỏi tiệm ăn của Lật. Cô thom lên đôi má đỏ hồng của đứa trẻ rồi bọc bánh trứng vào vải, nhét vào túi áo khoác. Mái tóc dài của cô rối bời, sắc mặt trắng bệch, không ngừng hút thuốc.

Lật khuyên, Nam Sinh, cô không nên đi tìm anh ấy nữa. Giữa hai người đã không còn đường đi.

Tôi chỉ muốn nhìn anh ấy thôi, Lật ạ. Rồi tôi sẽ đi. Chúng tôi đuổi theo nhau lâu như vậy, cũng đã đến lúc mỗi người tự làm việc của mình rồi. Nam Sinh nói. Nếu không gặp được anh ấy, tôi sẽ không thể tha thứ cho mình.

Vết thương sâu lắm, suýt nữa lấy đi tính mạng của anh ấy. Lật buồn bã lắc đầu. Thôi được, cô đi gặp anh ấy đi.

Nam Sinh quay lại ôm chầm lấy Lật. Cô thì thầm, Xin thay tôi chăm sóc anh ấy. Thay tôi suốt đời yêu anh ấy.

Nam Sinh ngồi trên chuyến xe khách đường dài. Suốt chặng đường cô ngủ mê man. Chiếc xe một lần nữa lại đưa cô vượt núi đồi, xuyên qua các thôn trang và thị trấn nhỏ. Ánh nắng rọi chiếu từ khung cửa kính, Nam Sinh hé mắt, nhìn thấy khuôn mặt mệt mỏi và gầy guộc của mình trên tấm kính.

Cô không thể nhắm mắt lại được. Bởi cứ nhắm mắt, chuyện cũ lại ào ào kéo tới trước mắt. Vò xé trái tim cô đau đớn không thể chịu nổi.

Xe dừng lại ở một thị trấn lạ. Tài xế nói với Nam Sinh. Đến nơi cô cần tìm rồi đấy. Chiếc xe vút cô ở lại, nhả ra một luồng khói bản, phóng đi.

Thị trấn bên cạnh núi, giáp hồ. Trên hồ là một cây cầu gỗ. Nước dưới hồ chảy xiết về hướng Đông. Nam Sinh đi trên ngõ nhỏ lát đá vắng vẻ. Lũ chó nhàn rỗi ngoáy đuôi đi lững thững. Trên đường đây cây ngô đồng cao to sừng sững. Hoa ngô đồng màu tím có mùi thơm khiến người ta mê mẩn như hít phải thuốc độc. Nam Sinh dừng lại trước một cửa tiệm nhỏ, mua một cái bánh nướng. Cô hỏi người bán hàng, Đi ra đường Tiền Môn như thế nào? Người bán hàng đáp, rẽ hai cái khúc ngoặt nữa sẽ tới. Khi nào nhìn thấy xưởng dừa tre, đó chính là đường Tiền Môn.

Nam Sinh cảm ơn. Cô rất đói, nhưng không muốn ăn. Cô nhét chiếc bánh nướng vào ba lô, đi tiếp. Ánh nắng nhảy nhót trên con đường đá. Mặt đất phủ kín những đoá hoa lớn tím ngấn ngắt, trong đó một số đã bị dẫm nát. Đột nhiên nhớ lại, cảnh này đã từng xuất hiện trong mơ. Cảm nhận đó khiến toàn thân cô đột nhiên lạnh toát.

Cô đi tới nhà kho của xưởng dừa. Đó là một căn nhà lớn bằng xi măng, có mấy chiếc xe tải chở hàng đậu phía trước. Đám thợ cửi trần trùng trục, đang chuyển từng thùng hàng. Mùa xuân miền Nam, đúng trưa vừa oi bức vừa ẩm ướt. Nam Sinh định hỏi đường nhưng đứng bên cạnh mãi không cất nổi câu nào. Họ rất bận. Mãi sau, cô thấy trong số đó có một người đàn ông cửi trần ưỡn lưng đứng thẳng dậy. Làn da và thân hình anh, có nhắm mắt cô vẫn nhận ra.

Hà Bình chậm chạp tiến đến trước mặt cô. Nhìn anh. Gương mặt anh r ám đen vì nắng, đầm mồ hôi. Ánh mắt anh bình thản, mặt không chút cảm xúc. Nam Sinh, em đến rồi à?

Nam Sinh hỏi, Anh khoẻ không?

Anh rất khoẻ.

Ánh nắng cứ lấp loé đùa giỡn trên mái tóc trụi lủi của Hà Bình. Ánh nắng rờ rờ lan toả khắp nơi. Nam Sinh thấy đầu vầng vát, toàn thân mềm nhũn. Cô rất muốn có một chiếc giường để lăn đùng ra. Có cảm giác có thể ngủ ngay lập tức. Giống như hồi nhỏ, vào cái đêm mùa đông mưa rơi ấy. Trong khu tang lễ khi làm nghi thức hoả táng, con bé đứng trong đám người xa lạ, nhìn mãi đám máu dính trên trán bố. Cũng mệt mỏi như vậy. Vừa đói vừa lả người. Một cậu bé gương mặt tuấn tú nhưng lạnh lùng tiến lại gần, dắt con bé đi.

Hai mươi năm sau. Họ gặp nhau ở một thị trấn tha hương, mặt đối mặt không nói nên lời. Chỉ có ánh nắng như số kiếp không thể thay đổi.

Tối đó, Nam Sinh ngủ trong phòng Hà Bình. Anh sống trong khu nhà tập thể của xưởng, một gian phòng nhỏ tối tăm. Bên trong chất rất nhiều sách. Nam Sinh cất tiếng, Bây giờ anh bắt đầu xem sách rồi sao?

Hà Bình đáp, Khi bắt đầu không tài nào nói chuyện được với cái thế giới này, anh nghĩ cần phải tìm một con đường thoát ra. Nam Sinh này, em là người khiến anh thấy khiếp sợ cái thế giới này.

Anh không chịu cho em một cơ hội để chuộc tội sao?

Tội lỗi của mỗi chúng ta đều chỉ có thể gánh trên vai mà thôi. Nếu lòng em thấy day dứt, hãy đi khỏi nơi này. Hãy sống tốt hơn.

Anh định ở đây mãi sao?

Ừ. Chẳng muốn gặp bất kỳ ai, không muốn nhớ lại bất cứ điều gì. Ở đây rất tốt. Hà Bình trả lời rất dửng dưng.

Nam Sinh chậm rãi xoay người lại. Một Hà Bình từng kiêu hùng. Tim anh giờ đây đã chết. Cuối cùng cô cũng thoát ra được, Xin lỗi anh, Hà Bình.

Không. Không cần nói xin lỗi, Nam Sinh. Chúng ta không cần phải chuộc tội với nhau. Nam Sinh gật đầu, nói, Vậy em về. Sẽ không tới tìm anh nữa. Cô đi ra, lấy tay giữ đầu Hà Bình. Cô nói, em yêu anh như vậy, Hà Bình.

Nam Sinh, anh không phải là người có thể cùng em đi suốt quãng đời. Không ai có thể sống được bên nhau suốt một đời. Trừ phi là những người cực kỳ may mắn hoặc không may mắn.

Nam Sinh gật đầu. Nước mắt cô tuôn rơi. Hà Bình giữ chặt đầu cô. Em luôn là một đứa trẻ cô độc, Nam Sinh à. Nhưng em cần phải nhìn cái thế giới này, không nên thù địch nó. Trong cái vĩnh hằng, trái đất cũng chỉ là một tinh cầu màu xanh cô độc mà thôi. Chúng ta chẳng có gì có thể dựa dẫm được. Em không cần bất kỳ ai. Em đủ lớn mạnh. Em chỉ cần cho mình một hy vọng.

Hôm sau, Nam Sinh rời khỏi thị trấn. Lúc sáng tinh mơ, Hà Bình vẫn đang ngủ say. Nam Sinh kéo chăn lại, đắp lên người anh. Cô quỳ xuống ngắm kỹ anh. Cô quyết định từ nay về sau sẽ xóa bỏ hoàn toàn gương mặt này ra khỏi cuộc đời cô. Bao gồm cả ký ức về những ngày tuyết rơi và trên gác xếp, cùng thời thơ ấu, thời niên thiếu của cô. Từ nay xóa hết không bao giờ

trở lại. Cô tay không đi ra khỏi phòng. Bên ngoài, ánh sao nhật nhòa vẫn giăng đầy trời. Cô đóng cửa, khẽ rảo bước trên con đường lúc đến.

Tới đầu đường tĩnh mịch, Nam Sinh ngồi xuống, hay tay co ro ôm lấy người, hút một điếu thuốc. Một tiếng sau, cô đợi được chiếc xe khách đầu tiên qua thị trấn. Cô giờ tay lên vẫy, rồi lên xe.

Chiếc xe trèo lên con đường núi ghập ghềnh. Khi ánh nắng xuyên qua lớp kính cửa hắt lên mặt Nam Sinh, cơn mệt mỏi kéo tới. Đuôi mắt cô chớp khẽ một cái. Vì cô nhìn thấy một bầy chim đang bay. Chúng bay thành một vòng, khẽ ríu ran gọi nhau. Rồi biến mất. Gió xuân ấm áp lướt qua. Như đôi bàn tay, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Nam Sinh, lùa thổi vào mái tóc cô. Nam Sinh ngủ thiếp đi.

Đó là đêm cuối cùng họ ở lại Nam Kinh. Sáng hôm sau, Nam Sinh và Kiều chia tay ở nhà ga. Mỗi người một chuyến xe Nam - Bắc ngược nhau. Kiều đi Bắc Kinh, Nam Sinh tới Quảng Châu.

Quay về Quảng Châu.

Nam Sinh tìm được tiệm ăn nọ trên đường Bắc Kinh. Buổi trưa, tiệm trống trơn, chỉ có ánh nắng gắt xuyên qua cửa. Nam Sinh đẩy cửa bước vào, cảm thấy khí âm lạnh lẽo trong tiệm. Lật từ sau quầy đi ra.. Cô vẫn mặc áo dài Thượng Hải, nhan sắc tươi tắn, thân hình vẫn đẹp. Một gương mặt mệt mỏi nhưng kiên cường.

Nam Sinh nói, Tôi muốn gặp Hà Bình.

Hà Bình không ở đây. Anh ấy đi rồi.

Đi đâu?

Lật nhìn Nam Sinh. Cô chậm rãi đi tới, sát gần Nam Sinh. Cô hỏi, Tại sao cô vẫn muốn tới tìm anh ấy hả Nam Sinh? Cô cần phải hiểu rõ, Hà Bình là một người đàn ông không hiểu được cách giữ quan hệ lâu dài với người khác.

Nam Sinh đáp, Anh ấy là người đàn ông duy nhất mà tôi yêu.

Anh ấy chỉ là lý do viện cớ của cô thôi. Nam Sinh. Cô đã mất niềm tin và dừng khí đối với cái thế giới này. Lần nào cô cũng lôi Hà Bình ra làm lý do. Như vậy đối với anh ấy không công bằng chút nào. Anh ấy chỉ là một người đàn ông yếu đuối với một cuộc sống bình thường.

Cô có thể mang lại cho anh ấy cuộc sống như vậy sao?

Được. Anh ấy cho rằng tôi có thể. Vì thế tôi cũng tin rằng tôi có thể. Nhưng cô lại phá tan sự tự tin của anh ấy lần nữa. Nam Sinh. Giờ đây anh ấy trốn trong một thị trấn nhỏ ở Phúc Kiến, không chịu ra nữa.

Nam Sinh ở lại tiệm ăn của Lật. Ngắm Lật tắt bật đi lại mời khách. Cô ấy giống như một trái quả đã chín, đầy ắp dịch thơm ngọt. Nụ cười tươi sáng, bình thản ứng phó với mọi thứ. Cuộc sống đem lại cho cô sức cọ xát nhưng không hề đem tới vẻ lạnh lùng, trái lại chỉ khiến cô thêm kiên cường mà thôi. Vì thế Lật luôn đầy ắp tình mẹ và cứng rắn.

Tiệm ăn luôn đông khách tới tận hai giờ sáng.

Lật dọn hàng, nói với Nam Sinh, Đi ngủ sớm đi. Ngày mai tôi đưa cô về.

Lật ngủ ngay trên tầng trên. Đứa con gái ba tuổi giống hệt mẹ ở vàng trán rộng, tóc rậm và đôi mắt đen láy. Gương mặt phúng phính hồng hào, đáng yêu như một trái táo. Cô gọi con gái là Châu Giang. Bố của Châu Giang đã mất tích từ lâu.

Anh ta đã đem lại cho tôi rất nhiều thứ. Lật nói. Người đàn ông Hồng Kông đó đã cho tôi căn tiệm này làm kế sinh nhai, đưa con gái kháu khỉnh và sức chịu đựng bền bỉ nhất đối với cuộc sống. Tôi không hề cảm thấy mình bị lừa dối hay bị tổn thương. Những thứ anh ta đem lại đều là những thứ quý giá mà tôi cần có. Cô cười. Rồi tôi gặp phải Hà Bình. Lần đầu tiên gặp anh ấy và một đám người đang đánh nhau. Mặt đầy máu, ánh mắt hung hãn như loài dã thú. Nhưng khi tôi vừa đẩy anh ấy lên giường, anh đã ngủ ngay, y hệt một đứa trẻ.

Nam Sinh, cô có thực sự hiểu Hà Bình không? Anh ấy nặng về tình cảm nhưng lại không biết cách duy trì chúng lâu dài và ổn định. Anh là một người đàn ông đã đánh mất cảm giác an toàn, cần phải cẩn thận dò dẫm bước trong bóng tối. Cô có biết không, anh ấy là người đàn ông không chịu ép buộc. Bản thân anh đã phải chịu đựng quá nhiều ép buộc trong linh hồn rồi.

Nam Sinh ngả người ra giường, nghe tiếng mưa đêm ngoài cửa sổ. Những giọt mưa có lách tách mãi trên tấm kính. Cô nhắm mắt, nhìn thấy Hà Bình. Hà Bình rút đồng xu từ túi quần trong tiệm mỳ vào ngày tuyết rơi năm đó, Hà Bình đánh nhau sứt đầu mẻ trán, Hà Bình bỏ nhà ra đi, Hà Bình vượt ve thân hình trần trụi của cô trên gác xép, Hà Bình đã trưởng thành, Hà Bình với toàn thân đầm máu... Cô cứ nhìn thấy những hình ảnh đó loé hiện lại, rất gần gũi nhưng không tài nào chạm vào được.

Trong đêm tối, nước mắt cô khẽ tuôn rơi.

Hoa bên bờ

Chương Kết

Con đường rẽ đi ngã khác

Anh nói, cái em cần là đoá hoa ở bờ bên kia, nở ở nơi không thể chạm tới được.

Anh đến không kịp. Lúc chúng tôi cùng dừng lại, mọi thứ xảy ra đều tan biến ngay lập tức.

Bên ngoài trời đổ mưa.

Ngoài cửa sổ là tiếng mưa rào rào. Mọi thứ đều cách biệt với thế giới. Cảm giác như mình vừa đi qua một con đường hầm dài dằng dặc và tối tăm. Tới được cửa thức tỉnh. Đó chính là thời gian mà tôi lại phải đối mặt. Qua khe màn cửa sổ, nhìn thấy hoàng hôn bên ngoài. Sắc trời nhợt nhạt, nhoè nhoẹt như thuốc nước. Cây cối trụi tiết lá. Nóc biệt thự cũ kỹ và con đường vắng lặng.

Cả thành phố chìm trong một màn tĩnh lặng.

Tôi nhìn thấy một căn nhà quét vôi trắng. Chậu dương xỉ lớn. Ghế bành mềm mại. Đèn cây đứng. Thảm cũng màu trắng. Đây không phải là căn hộ độc thân của tôi.

Sâm đã về.

Mở tủ quần áo. Một loạt áo sơ mi vải sợi bông màu trắng treo ngay ngắn, tiện tay chọn lấy một chiếc. Vào phòng tắm nhỏ bên cạnh. Nước nóng làm ướt rượt mái tóc, trượt xuống da mặt, tuôn chảy xuống. Đầu óc tỉnh táo lại.

Đây là lần đầu tiên Sâm đưa tôi tới nhà anh. Giống hệt như tôi tưởng tượng. Dùng màu trắng tinh khiết làm gam màu chủ đạo, gọn gàng sạch sẽ, không một vết bụi. Không có đồ mỹ phẩm hoặc quần áo phụ nữ. Không cắm hoa. Không có đồ thủ công như vải thêu. Một căn hộ lạnh lẽo không chút hơi ấm. Bắt đầu tin vào sự thật như anh đã kể, không vợ, không bạn gái. Anh chỉ là một người đàn ông trung niên mở quán bar, thích lau cốc tách mà

thôi.

Chỉ thấy một tấm hình khung bạc đặt trên tủ. Hình đen trắng, đã ngả vàng. Một người đàn ông châu Âu tuấn tú, rất trẻ, nheo mắt, cười trong sáng và lãng mạn. Mặc quần bò cũ và áo khoác, ngồi bên cạnh vòi phun nước ở quảng trường. Trong tấm hình vẫn còn ánh nắng rờ rờ.

Mặc quần bò bẩn và áo sơ mi sạch của Sâm, dầm lên tấm thảm lông cừu trắng muốt đi xuống tầng dưới. Cả căn nhà, tầng ba là phòng ngủ và phòng làm việc. Tầng hai là phòng khách và nhà bếp. Tầng một là quán bar của anh. Sâm ngủ trên ghế bành ngoài phòng khách. Rèm cửa sổ trắng bằng vải dày buông rủ, ánh sáng trong phòng yếu ớt, như một chiếc hộp bị đóng kín. Chỉ nghe thấy tiếng mưa rơi lộp độp. Anh đi chân trần, dùng đệm ghế làm gối, trên người đắp một tấm chăn mỏng.

Lại gần, ngồi trên tấm thảm cạnh ghế bành, châm một điếu thuốc. Căn phòng như đầy đại dương thăm thẳm, tiếng mưa rơi ồn ào là bối cảnh không thực. Tôi hút thuốc, ngắm người đàn ông này. Trên mặt anh đã có hằn tích của thời gian. Thời trẻ, hẳn anh rất đẹp trai. Khẽ áp môi lên ngón tay anh. Ngón tay sạch sẽ của anh có tiếng máu chuyển động rì rầm. Anh mở mắt.

Sao em lại ở đây?

Anh ở sân bay về, gọi điện thoại mãi không thấy nhắc máy. Tới nhà em thấy chìa khoá vẫn cắm ở cửa. Trong phòng, dây điện thoại đã bị đứt tung, cửa sổ mở toang. Em cuộn trong chăn nằm trên giường sốt đùng đùng, trên sàn la liệt vỏ chai rượu và đầu mẫu thuốc lá. Em không chịu chăm sóc mình gì cả. Cuộc sống của em quá nguy hiểm.

Tôi hỏi, Anh thương hại em đó sao?

Vậy em có cần không? Anh nhìn tôi kiên định.

Tại sao lâu như vậy anh mới quay về?

Gia đình có việc phải giải quyết, có chút chuyện.

Toàn bộ câu chuyện đã viết xong rồi.

Anh đã đọc. Ngừng lại một lát, anh tiếp, Hình như không phải là kết thúc trong cảm giác của anh.

Vậy anh cảm giác ra sao?

Anh không trả lời. Hỏi, Anh đi lâu như vậy, mọi thứ vẫn ổn chứ? Em có bị tai nạn hay mất mát thứ gì không?

Em kết hôn rồi. Và đi Tân Cương một chuyến.

Kết hôn? Anh nhìn tôi đầy ngờ vực. Lấy chồng rồi mà vẫn sống một mình trong căn hộ độc thân sao?

Người đàn ông của em đã bỏ đi, mang theo cả giấy đăng ký kết hôn.

Anh xoa đầu tôi. Kiểu, tại sao em cứ phạm phải những lỗi giống nhau thế nhỉ?

Tôi cười. Rất lạ, Sâm ạ, chúng mình ở bên nhau đã lâu nhưng chưa từng yêu nhau. Có lúc cảm thấy mình và không thể coi anh như một người đàn ông trưởng thành được.

Vậy phải coi là gì? Anh hài hước nhìn tôi.

Không biết nữa. Em chưa nghĩ.

Chuyến đi Tân Cương có mang lại ý nghĩa gì không?

Chẳng có ý nghĩa gì cả. Thấy đi đâu cũng vậy cả. Linh hồn vẫn bị bó hẹp.

Mười năm trước, anh bắt đầu chuyến du lịch vòng quanh thế giới. Thấy chúng ta đang giành giật vô vị. Như những con cá trong bể kính.

Em chỉ muốn tới một hòn đảo nhỏ. Trên biển Đông.

Tại sao?

Muốn ngắm biển mùa đông. Với anh.

Anh nhìn tôi. Ánh mắt lộ rõ vẻ xót thương. Rồi anh đưa tay ra, vuốt ve mái tóc tôi. Tại sao lại cắt tóc ngắn thế?

Vì cho rằng mình có thể bắt đầu lại.

Chúng tôi lên tàu tới đảo.

Thời gian trên tàu mất chừng mười tiếng đồng hồ. Phải ngủ một đêm trên tàu. Tàu rất trống. Mùa đông không có ai đi ngắm biển. Chỉ vào hè, đảo mới đông khách du lịch.

Sâm nói, Còn nhớ lúc em vừa tới quán bar không? Vừa bước vào, ngồi phịch xuống ghế, một gương mặt tròn trĩnh sợ hãi. Đòi một ly rượu trước. Rồi kéo phanh chiếc áo khoác, bên trong chỉ mặc một chiếc áo phông đen nhàu nhĩ. Lúc đó thấy em thật khác với các cô gái khác.

Tôi hỏi, Có gì khác? Em cũng dâm loạn, yếu đuối như họ. Đây áp dụng vọng với cuộc sống, cũng rất dễ vỡ nát.

Tôi thì người vào thành lan can tàu, châm một điếu thuốc. Lúc này, tôi rất bình thản. Đi du lịch luôn giúp tôi bình thản. Có lẽ cảm giác xuất phát cũng hy vọng như nhau. Khoảng chín giờ tối, tàu rúc lên một tiếng dài, nặng nề rời cảng, đi về phía Đông con sông Hoàng Phố. Hòn ngọc Minh Châu tươi đẹp bên bờ Ngoại Than soi bóng xuống dòng sông, như chất màu bị đổ, dần đông băng lại, không tài nào thu lại được. Thành phố to lớn hoa lệ dần rời xa chúng tôi. Cuối cùng tan biến trong màn đêm tối sẫm.

Tôi nói, Tàu có đi qua thành phố mà em từng sống không?

Sâm hỏi, Em nhớ nó phải không?

Tôi đáp, Không. Em chỉ muốn nhìn nó một cái nếu đi ngang qua. Chỉ nhìn thôi.

Sông nổi gió. Tàu bắt đầu bập bênh. Chúng tôi mua vé hạng nhất. Bao riêng cho hai người. Mở cửa ra có thể nhìn thấy ngay đầu tàu. Sâm đóng chặt cửa sổ, che cả thảm lên. Anh nói, bên ngoài gió to lắm, em không nên ra ngoài. Ngủ đi. Tôi nằm trên giường. Nước đập ì oạp trong đêm. Tới nửa đêm, Sâm trở dậy, chạy sang giường tôi. Thở khe khẽ trong bóng tối. Tôi nhắm mắt nín thở. Anh cúi xuống đắp chăn cho tôi, rồi ngồi xuống ghế.

Anh không ngủ được sao?

Anh nói, Thì em cũng có ngủ đâu.

Em sợ ngủ quá sẽ không nhìn thấy nó.

Sắp đến chưa?

Sắp rồi.

Ước mơ lớn nhất hồi bé của em là gì?

Trong đêm tối có một người ngồi bên cạnh em. Nhìn em.

Giống như bây giờ sao?

Vâng.

Khi tàu đi ngang qua thành phố đó, chỉ nhìn thấy bến cảng yên tĩnh trong màn đêm. Những hình hài toà nhà mờ ảo, còn có ánh đèn vàng vọt trên bờ. Tôi áp người vào lan can lạnh ngắt khi tàu chậm rãi lướt qua. Gió rét thấu xương, thổi ào ạt khiến tôi run rẩy. Sấm im lặng đứng bên.

Đó là thành phố như thế nào? Anh hỏi.

Nằm cạnh biển Đông. Mùa hè có bão lớn. Trên đường phố đầy cây ngô đồng to lớn sừng sững. Một thành phố rất thường. Có nhiều hộ mới phát. Cũng có người nổi tiếng gốc gác ở đây. Vì thế những người bỏ đi đều rất mạnh mẽ. Họ ăn đồ biển khôn lớn nên rất thông minh.

Sao em lại bỏ nó đi.

Vì muốn đi theo tiếng gọi trái tim. Nó mách bảo em phải đi thật xa.

Rồi mãi không quay về sao? Anh hỏi.

Ở đó không còn nhà nữa. Đã quen sống cùng linh hồn của chính mình.

Thành phố. Thành phố là một cái hố chôn vùi quá khứ, những hồi ức, hạnh phúc, bệnh tật, dục vọng, tình dịch và mùi vị. Thành phố là con đường quá độ của thời gian. Không có mục đích. Không có kết thúc.

Rồi tôi lại ngủ. Trong mơ, tôi nắm tay một người đàn ông. Ngón tay ấm áp của anh như nước tuôn chảy trên da thịt tôi. Tim tôi lại vang lên nỗi khát vọng vô hình. Nước mắt trào ra. Nhìn anh. Khuôn mặt anh rất nhạt nhoà.

Sấm khẽ đặt tay lên che mắt tôi. Dưới da mắt tôi ứ ngập nước mắt ấm nóng. Chúng bức bối ào ra.

Không biết bắt đầu từ khi nào, những mắt cứ tuôn ra bất chấp không nguyên có. Nó không mang tâm trạng bi ai, mà chỉ là những dịch thể ấm nóng, tuôn ra khỏi vành mắt. Rơi xuống mặt, để lại những dòng khô cạn ngoằn ngoèo trên da. Tôi nghĩ mình chưa hẳn là một cô gái u sầu. Rớt nước mắt chỉ là một dạng hiện thực. Như một người nuốt vội thức ăn nên bị nghẹn. Nước mắt tôi hạ giá. Khi thì tuôn ra quá nhiều nhưng cũng có khi buồn xín tới mức mặt mũi trở nên vô cảm.

Tối chiều, chúng tôi tới được đảo. Mặc cả với lái xe, leo lên chiếc xe cũ kỹ.

Không khí trên đảo mát mẻ, mang theo mùi tanh nước biển. Du khách không nhiều, khắp nơi là rừng cây đã trụi lá. Tôi đưa Sâm tới con đường cạnh bờ biển, xuống xe. Bên dưới là bãi cát mịn và biển đục ngầu mùa đông. Nước xô giạt dũ, gió buốt tê tái.

Đi vào nhà dân trong thôn. Phòng khách trên tầng hai, bày biện rất giản dị. Một căn phòng có bốn chiếc giường đơn, chiếc tủ nhỏ đầu giường đặt một bình nước nóng. Chăn bông đầy hoa chấm li ti. Mở cửa sổ sẽ thấy ngay biển. Chủ nhà đã chuẩn bị bữa tối nhẹ. Khoai tây, miến, cá hổ, bắp cải. Tôi nói, Đây là những thứ anh ít ăn. Ở vùng duyên hải Triết Đông, chúng em thường ăn những thứ này. Ăn xong, chúng tôi ra biển đi dạo.

Bờ biển lạnh vô cùng. Dưới ánh trăng nhạt, một con đường sỏi cát màu xám trắng uốn lượn rồi thọc sâu vào rừng cây âm u mãi tới xa. Bước xuống bậc thềm đá đã chạm ngay xuống bãi biển mịn. Tiếng biển rì rầm bên tai. Không có ai khác. Cái bóng trống trải cứ di chuyển phía trước.

Tôi nói, Lần đầu tiên tới đây là kỳ nghỉ xuân của trường. Lúc đó, em đang học cấp ba. Ở trong một cái miếu, phòng làm bằng gỗ, khi đi lại có tiếng vọng rất vang. Buổi tối ngồi trên tảng đá ngoài bờ biển, đột nhiên mưa to. Vội vã chạy về. Nằm trên giường, nghe thấy tiếng các bạn đi lại bên ngoài không ngớt, phát ra những tiếng hoan hỉ. Ngoài cửa sổ có tiếng mưa và tiếng lá lao xao. Em thấy thích nơi này. Muốn một ngày nào đó sẽ đưa một ai tới đây. Cứ ngồi mãi tới khi trời sáng.

Có lẽ chúng ta không thể chờ trời sáng được. Lạnh quá. Em sẽ bị ốm mất.

Em biết. Trong cuộc đời có một số chuyện khó có thể như ý muốn.

Chúng tôi ngồi xuống tảng đá, mắt dõi ra biển cả thăm thẳm trong đêm khuya. Nước biển sẫm đen cứ lấp đảo dưới ánh trăng, đã không còn thấy được đường chân trời. Tôi rút ra một điều thuốc, khum tay bật lửa. Cảm thấy mình đang run rẩy. Đầu thuốc lập loè trong đêm tối. Gió làm tóc rối bời, xoa tung toé lên mặt. Tôi thàn thỉ, Ôm lấy em đi Sâm.

Anh ôm choàng lấy tôi. Chiếc áo khoác đen của anh có mùi nước Cổ Long. Anh vùi đầu tôi vào ngực anh, khẽ tỉ cầm lên mái tóc tôi.

Anh đang nghĩ gì thế? Tôi hỏi.

Nam Sinh.

Anh không thích cái kết của cô ấy sao?

Có một cái kết khác. Nam Sinh đưa Hà Bình tới thành phố N. Họ sống trong căn phòng trên tầng thứ 31. Đó là đêm giao thừa. Hà Bình cương quyết ngày hôm sau sẽ ra đi. Anh uống rất nhiều rượu, nửa đêm tỉnh dậy thấy đầu đau như muốn vỡ tung, phát hiện thấy Nam Sinh đang lặng lẽ quỳ bên cạnh giường anh. Con dao trong tay cô đã cắm sâu vào ngực anh. Cô dùng ngón tay miết lên máu tươi, vuốt ve anh âu yếm. Ngoài cửa sổ chùm pháo hoa đang nở rộ. Thời khắc năm mới đã tới. Ánh sáng chói loà sáng rực cả bầu trời. Rọi sáng gương mặt như hoa nở của Nam Sinh. Cô nói, Hà Bình, anh sẽ dùng cuộc đời anh để nhớ tới em. Vì em muốn anh cảm thấy đau đớn. Anh sẽ không thể quên em được.

Cả chiếc giường bị nhấn chìm trong bể máu. Nam Sinh rạch toang bụng cô với động tác dứt khoát. Cô muốn lôi đứa con ra khỏi bụng. Vì cô đã mang thai. Là đứa con của Hà Bình.

Rồi sao?

Họ được cùng đưa vào bệnh viện. Hà Bình khỏi bệnh. Nam Sinh bị tàn phế suốt đời. Cô không bao giờ sinh con được nữa. Hà Bình và Lật bỏ ra nước ngoài. Nhưng nửa năm sau, Hà Bình bị chết trong một vụ ẩu đả ở quán bar.

Còn Nam Sinh?

Không có tin tức gì.

Sâm trĩu nặng. Anh nói, Là do em nói đấy nhé, rất nhiều người đều chìm trong nỗi tuyệt vọng cô tịch, chỉ có điều không nhận ra mà thôi. Vì thế kết thúc của họ ra sao cũng không quan trọng.

Sóng biển giận dữ trong đêm cùng gió buốt nhấn chìm âm thanh của chúng tôi. Màn đen là vĩnh hằng, bao la, là sức mạnh không thể kháng cự nổi.

Sông trên đảo được ba hôm. Chúng tôi chuẩn bị ngồi tàu quay về Thượng Hải.

Trên tàu, tôi bắt đầu bị sốt, nằm trên giường không thể động đậy được. Chóng mặt và biển nổi gió khiến tôi cứ buồn nôn mãi. Sâm không ngủ, chăm sóc tôi suốt đêm. Bàn tay anh ấm áp luôn vỗ về tôi. Tôi bắt đầu nói lảm nhảm, mất ý thức.

Tới nửa đêm, anh đỡ tôi uống thuốc. Khắp người dính mồ hôi lạnh nhóm nháp.

Anh nói, Kiều, sức khỏe em không tốt. Rất dễ bị sốt.

Có thể do em quá nhạy cảm với bệnh tật.

Em đang gọi tên Hà Bình. Em chìm đắm trong tiểu thuyết của mình quá lâu rồi đấy. Phải cho nó kết thúc thôi.

Nó đã kết thúc rồi.

Có lúc em khiến anh rất lo lắng. Trong tim em có một mảng tối.

Anh có nhìn thấy nó không?

Anh hiểu em. Không phải lý giải, không phải biết, chỉ là hiểu thôi.

Mỗi người đều phải sống tiếp, bất kể bằng cách nào. Mỗi người đều thử dùng tiêu chuẩn của mình coi là hạnh phúc để tiếp tục sống. Cũng có lúc cảm giác đó thật hoang đường. Tính mạng chỉ như một hạt giống phiêu bạt trong gió. Chớp mắt đã không thấy đâu. Tôi cười với Sâm. Nói, Sâm này, tại sao em thấy chúng ta như không phải đang quay về Thượng Hải. Mà dường như sẽ tới một nơi khác rất xa.

Sâm đi ra. Anh hóng gió lạnh bên ngoài, hút thuốc. Tôi chưa từng thấy anh hút thuốc. Nhưng anh đã hút vào tối đó. Rồi quay lại toa, anh hỏi, Kiều này, em có muốn đi cùng anh sang Anh không?

Tôi nhìn anh. Nom anh vẫn rất bình tĩnh.

Anh nói tiếp, Chắc em đã biết rõ giới tính của anh. Anh chỉ yêu duy nhất một người đàn ông. Đó là một người Pháp, đã chết trong một vụ tai nạn máy bay bảy năm trước. Lúc đó anh ở London, người đó ở Paris. Anh ấy thường bay tới bay lui gặp anh, cho tới một ngày biến mất không còn tăm tích. Anh không tài nào sống tiếp ở London được nữa, vì ở đó có quá nhiều kỷ niệm. Thế là quay về Thượng Hải. Năm đó anh 30 tuổi. Bố mẹ đều ở Anh. Dù cách trở, họ vẫn hy vọng anh sớm lập gia đình. Vì anh vẫn giấu họ sự thật.

Lần này quay về do bố anh đã mắc bệnh hiểm nghèo, những ngày tháng còn lại không còn nhiều. Mẹ anh hy vọng anh có thể giúp ông hoàn thành ý nguyện. Anh nhìn tôi, nói tiếp, Sang Anh đi. Anh sẽ nói chúng mình đã kết hôn. Rồi quay lại, chọn lấy một thành phố mà em thích. Cùng sống bên nhau tự do, chăm sóc nhau.

Tôi nói, Nói như vậy rút cục anh cũng không yêu em.

Em cần điều đó sao, Kiều? Anh nói, Cái em cần là đoá hoa ở bên bờ kia, nở

ở nơi không thể chạm tới được.

Quay về nhà. Nghe thấy đoạn điện thoại ghi âm của Tiểu Chí. Tiếng cô lúng búng trong điện thoại nhưng vẫn ngọt ngào. Cô nói, Kiều, mình vẫn ở Gia Đức Mãn Đô. Mình thích nơi này, làm thuê cho một quán bar của tay chủ người Mỹ. Quán còn mở được ba tháng nữa rồi đi châu Phi. Gã Hà Lan đi rồi. Mình phải ngẩng hoàng hôn một mình. Cậu có rảnh tới tìm mình nhé. Tớ vẫn còn ở đây trong ba tháng nữa.

Có cả điện thoại của Trác Dương. Đã lâu không nghe thấy tiếng anh. Anh nói, Kiều. Anh muốn gặp em. Em có thể gọi lại cho anh được không?

Tôi nghĩ hồi lâu, cuối cùng vẫn đi gặp anh. Có linh cảm anh muốn nói lời từ giã. Trong một khoảnh khắc nào đó, tôi tin rằng anh yêu tôi. Đó là một tình cảm chân thành. Tôi ra khỏi cửa. Tới toà cao ốc nơi anh làm việc bên đường Hoài Hải, đợi dưới đại sảnh. Thấy Trác Dương từ thang máy đi ra.

Anh mặc bộ đồ tây gồm ba lớp. Trông đã rất giống tri thức đẳng cấp cao, giấy da bóng loáng. Anh đã không còn là một người đàn ông mặc áo phong đen, mặt mũi trong sáng. Lâu lắm rồi không gặp Trác Dương. Nhớ tới mùi thơm cỏ dại nhẹ nhàng trên làn da anh. Chúng ta cứ già đi như thế. Từ góc này tới góc khác của thời gian. Cứ già đi như vậy.

Kiều. Anh gặt đầu. Em cắt tóc ngắn rồi ư?

Không đẹp, phải không?

Trong mắt anh, em làm gì vẫn đẹp.

Tôi cười. Anh vẫn là người đàn ông Thượng Hải dịu dàng tính nết con nít. Tôi cúi xuống, thơm lên má anh. Anh không né tránh. Anh nói, Tuần sau anh xuất ngoại. Đi Pháp.

Thủ tục xong hết chưa?

Rồi. Anh nói, Cuộc sống ngày càng mù mẫm đi, không có gì thay đổi, giống như đã chết vậy.

Đợi sau khi già sẽ mở lại tiệm băng đĩa. Tìm một số phim hay.

Anh cười buồn. Có lẽ sẽ không quay về đâu. Anh đi cùng Dương Lam. Cô ấy thích Pháp, hy vọng có thể định cư ở đó.

Hai người đám cưới chưa?

Sắp rồi.

Sau này phải giữ cô ấy chặt hơn, đừng để xảy ra điều gì.

Tuỳ thôi. Có rất nhiều chuyện không thể được như ý. Bọn anh đều cố gắng thôi. Anh nhìn tôi. Nom anh rất mệt mỏi.

Chúng tôi vào quán cà phê. Anh hỏi, Liệu Tiểu Chí có về không?

Có lẽ không. Cô ấy là người mù quáng, không biết mình cần cái gì, vì thế cứ đi là tốt.

Còn em? Em sắp xếp cuộc sống ra sao? Anh nghe nói có một người đàn ông có tiền đang theo đuổi em.

Tôi cười. Không có. Làm gì có chuyện tốt như vậy.

Tôi không thể nói cho anh biết rằng người đàn ông đó có thể mang lại bất cứ thứ gì mà tôi muốn, trừ tình yêu. Thế gian này không có gì toàn diện.

Anh nhìn tôi, nói, Kiều này, em vẫn giống như trước. Thích u sầu cô quạnh nhưng không bao giờ chán chường. Có một thời gian, anh thực sự rất muốn sống cùng em...

Trác Dương. Tôi ngăn anh lại. Chuyện cũ xin đừng nhắc nữa. Em là người không gặp may. Hạnh phúc luôn chạy trốn khỏi em.

Truyện phim của em đã viết xong chưa? Đã chuẩn bị đưa cho đạo diễn chưa?

Không. Anh ta có làm cũng không hay.

Thế viết ra làm gì?

Vì, tôi cười, vì em muốn làm cho một người xem. Viết ra một bộ phim. Trong rạp chiếu một người. Đợi một người lạ tới. Cho anh ta xem.

Xem xong rồi sao?

Xem xong thì giải tán.

Có phải em định rời Thượng Hải không? Đột nhiên anh nhìn tôi chăm chăm.

Tôi đáp. Đúng vậy. Ở đây đã không còn lý do để em dừng lại.

Anh sẽ không thể gặp lại em phải không, Kiều? Anh vẫn nhìn tôi.

Tại sao phải gặp? Rất nhiều người không cần gặp lại, vì chỉ qua đường mà thôi. Quên lãng là kỷ niệm tốt nhất chúng ta có thể cho nhau.

Tôi bắt đầu thu dọn hành lý. Có quá nhiều thứ: quần áo, đồ dùng gia đình, phần lớn tủ sách, nước hoa, cây cảnh... đều không định mang theo. Những vật ngoài thân thể nào cũng có duyên gặp lại, còn giờ đây đành phải tạm chia tay. Chậm rãi nhét máy tính xách tay vào túi, thêm vào đó vài cuốn sách và băng đĩa yêu thích. Nhét thêm một ít quần áo. Gọi điện thoại cho chủ nhà.

Đã trả hết tiền điện, tiền nước, tiền gas. Tiền đặt cọc, một số đồ dùng để lại cho ông. Tôi nói.

Không phải cô nói định ở hai năm sao? Vừa mới ở được vài tháng mà.

Đủ rồi. Ngân ấy là đủ rồi.

Cô định rời Thượng Hải sao?

Vâng.

Sau này có quay lại nữa không?

Có lẽ không. Nơi đây không phải là quê hương. Tôi cười.

Nhưng quê hương còn ở chỗ nào nữa chứ. Đã không thể quay về. Quê hương chính là nơi không thể quay về.

Trong va ly của tôi có một tờ báo. Đó là tờ chú bé ăn xin trên cầu vượt cho tôi. Phỏng vấn một người đàn ông Bắc Kinh vào núi sâu dạy học. Anh đã rời bỏ thành phố. Anh nói, Muốn tìm kiếm cảm giác quay về. Hồi nhỏ, tôi từng ao ước được dạy học. Sống cùng lũ trẻ. Trẻ con là đoá hoa trên thiên đường, chưa dính bụi trần. Cuộc đời chỉ có những phút giây ngắn ngủi đó mới dứt bỏ khỏi những hi vọng ảm ảm. Đẹp xiết bao. Ngắm nhìn nụ cười trong sáng không chút tà ý. Lý tưởng của một con người không mấy liên quan tới chính anh ta. Luôn làm những việc không liên quan.

Ở góc phố tôi khum tay đánh lửa châm thuốc. Mua một cốc thịt cá viên nóng ở tàu điện ngầm. Cũng giống như rất nhiều hành khách qua đường, ngồi ở đó, đối diện với cái quầy gỗ, ăn hết. Một đám đông hành khách xuống tàu ào ạt sau lưng tôi như nước chảy... Đó chính là Thượng Hải mà

tôi đã dừng chân suốt hai năm qua. Thượng Hải mùa đông. Ánh nắng len lỏi qua những khe hở chật hẹp của toà nhà lớn. Đám người bộ hành hối hả. Bầu trời xanh ngắt. Nắng rất nhạt. Nhưng đó chính là thành phố tôi đã từng sống. Những phù hoa và trác táng của nó, những muôn mặt đời thường... Tôi chưa từng gặp một thành phố nào lạnh lùng và xa hoa hơn nó. Những đám nhà cao tầng, nếu đứng từ tầng thứ 30 ngó xuống, giống hệt ảo thuật của các pháp sư, có thể tan biến ngay trong giây lát.

Sự tĩnh mịch của thành phố như biển sâu. Đắm mình xuống biển sâu, không một tiếng kêu.

Đi ra khỏi tàu điện ngầm. Dưới lòng thành phố, tàu điện ngầm vẫn âm âm lao về phía trước. Tôi đứng cùng một đám người ngoại tỉnh đi ra bến xe. Họ ồn ào huyênáo. Bàn tán những kinh nghiệm và kết quả đi mua đồ. Rất nhiều người tới đây chỉ để mua sắm. Còn tôi sống ở đây, viết văn và gặp gỡ những người lạ. Rồi bỏ đi. Mọi sự ra đi đều như nhau.

Nhắm mắt lại, đầu hơi vág vát. Tưởng tượng mình đang đứng trên đỉnh núi cao. Ánh nắng nóng bỏng xuyên thẳng tới. Mây lướt đuổi nhau trong tiếng rú rít của gió... Nghe tiếng lòng mình thổi sạch đám bụi trần, khẽ trở nên tinh khiết. Tôi biết mình phải đi về đâu. Cũng giống như từng hiểu rõ tại sao trước đây tôi lại đến thành phố này.

Đã mua vé xong. Còn nửa tiếng nữa mới lên tàu. Lượn lờ trong một tiệm tạp hoá gần đó, mua một chai nước khoáng và hai tờ báo thường đọc. Thấy cột điện thoại bên đường. Đi vào, bấm số.

Sâm, em đây.

Anh cứ đợi điện thoại của em mãi.

Em đã xoá sạch mọi thứ trong máy tính rồi.

Em đang ở đâu? Anh nhạy cảm lắm thì, Em muốn bỏ đi sao?

Vâng.

Phim chiếu xong rồi. Tan giờ rồi. Người cũng phải đi thôi. Anh hiểu điều đó. Anh nói.

Sâm. Một đồng xu này em trả lại anh. Em dùng nó để gọi điện cho anh.

Còn đề nghị anh thì sao?

Em nghĩ em yêu anh, Sâm ạ. Vì thế em không thể sống bên anh mà không

được yêu. Xin lỗi anh.

Anh cần em, Kiều ạ. Đừng đi.

Tôi khẽ cười. Sấm ơi, điều duy nhất em muốn cảm ơn ông trời là đã sắp xếp anh cho em. Để em có thể kể cho anh về bộ phim trong lòng em. Vì chỉ có anh mới có thể làm khán giả của em.

Anh im lặng hồi lâu. Chúng ta mãi mãi không gặp nhau nữa sao?

Đó là vấn đề của thời gian. Nếu một ngày nào đó, em quay lại và quán bar của anh vẫn còn đó, em sẽ vào uống một ly Whisky pha đá. Rượu của anh rất ngon, luôn làm em say.

Em đi đâu?

Một nơi khác. Em rất mệt mỏi, Sấm ạ. Em cần phải thu lại bộ phim, tìm một nơi và người có thể yên ổn, để mình được nghỉ ngơi.

Liệu em có tìm được không?

Phải tìm được. Tôi lại cười. Chúng ta đều đang tìm. Tới bờ bên kia ngó nghiêng đường đi. Có khi cũng có những cái khác lạ.

Tôi gác máy. Nghe thấy tiếng Sấm trữ nặng, anh vẫn đang muốn nói điều gì đó. Nhưng mọi thứ đột nhiên tĩnh lặng. Anh không còn kịp nói nữa. Lúc chúng tôi ngừng lại, mọi thứ xảy ra đều tan biến ngay chốc lát.

Xách vali lên, bước ra khỏi cột điện thoại. Ngoài trời tuyết bắt đầu rơi.

Xung quanh đầy người xa lạ. Một lần nữa tôi lại phát hiện thấy mình đã đánh mất quá khứ, hồi ức, tình cảm và gia đình, như thể được phục sinh lần nữa. Nó cứu vớt được sự trống rỗng của tôi. Giúp tôi xuyên qua thời gian, cập bến một niềm trống rỗng khác.

Rất nhiều bóng nhiều loé lên trước mắt tôi. Những người gần tôi, những người từng cọ xát với da thịt tôi, những người mà tôi đã từng ôm ấp và kẻ lẽ, những người đã cùng tôi ngắm hoa bên bờ. Linh hồn của họ là hòn đá mà tôi qua sông. Tôi đã từng dừng chân lại ngăn ngủi trong khi băng qua.

Đứng ở đầu đường ngắm, trận tuyết đầu mùa đông của Thượng Hải. Xoè tay ra, bông hoa tuyết lạnh giá tan ra. Hoa tuyết suốt hai mươi năm qua đều như vậy cả. Đó là sự vĩnh hằng không thể nào thay đổi. Con đường trước mặt đột nhiên xuất hiện một bóng hình mờ mịt của một người đàn ông.

Mặc bộ đồ Trung Sơn vải ka ki xanh, tóc hơi rối. Anh đã mang đi sự chờ đợi vĩnh hằng trong cuộc đời tôi. Chờ đợi một con người đã quyết định ra đi. Chúng tôi ước lượng nhau ở hai đầu trống rỗng.

Mắt tôi ngập lệ nóng, ngóng trông. Cái bóng của người đàn ông tan dần. Cuối cùng tôi cũng bình tĩnh lại và thấy nhẹ nhõm.

Xiết chặt áo khoác, xách vali lên, băng vào đám tuyết bay mịt mù ngày càng dày hạt. Đi về phía bên xe đèn đuốc sáng tung bừng vào ban đêm. Thời gian xuất phát đã tới.

Tháng 7 năm 2001

Nguồn: TTVNOnline

Người đăng: Thanh Vân

Thời gian: 17/11/2008 5:21:08 CH